

1102. Та й вмираю, мамунцуню, вмираю, вмираю,
На постелі крижом лежу, до хлопців стрибаю.

1103. Ой плетені рукавиці, плетені, плетені,
На мені ся шкіра трясє, як на веретені.

1104. А я собі молоденька гуляю, гуляю,
А на мене різки ріжуть в зелененькім гаю.
А у гаю вирізали, в Дунаю мочили,
Таки мене, молодую, розуму навчили.

1105. Ой стою на городі по коліна в воді,
Тото, мамко, покутиця за хлопці молоді.

1106. Плачте, очі, вдень і вночі, бодай викапали,
Чи ви, очі, не виділи, кого ви кохали?
Плачте, очі, вдень і вночі, бо маєте чого,
Любили-сте по два, по три, тепер ні одного.

1107. Ой у мене серед хати верба посаджена;
Кажуть люди, що я дурна — я така вроджена.
Кажуть люди, що я дурна, а я ся не бою,
Молодов ся надурію — старов ся в спокою.

1108. Ой ти мене породила, чорнобрива мати,
Що-м ся хлопців налюбила — не жаль умирати.

ЩАСЛИВЕ КОХАННЯ

ЗАЛИЦЯННЯ. ЗУСТРІЧІ. ПОДАРУНКИ

1109. Стоїть явір над водою, в воду похилився,
З України до дівчини козак залицьився.

1110. Ой чи ти ся, дівчинонько, в розмайрані мила,
Що я в тебе нігде не був, ти ся мені снила.
Перестань ся, дівчинонько, в розмайрані мити.
Може ти ся перестанеш одну нічку снити.

1111. Й а солодка ябліночка і добре вродила,
Ще солодша дівчиночка попід ню ходила.

1112. Ой гіллява березонька, гіллява, гіллява,
Ой то мі ся сподобала дівчина білява.

1113. Ой гіллява калинонька, гіллява, гіллява,
Обернися, пригорнися, рибочко білява.

1114. Ти поженеш, мила, вівці, я пожену воли,
Будемо ся приглядати, в кого чорні брови.

1115. Ой місяцю, місяченьку, і ти, зоре ясна,
Та світить там по подвір'ю, де дівчина красна.

1116. Ой легонька коломийка, легонька, легонька,
Ой то мі ся сподобала дівчина Явдонька.

1117. Коломия, коломия та й коломиечка,
Яка була гарна мати, ще краща донечка.

1118. Закукала зозулина, ей, там коло плота,
Котра дівка справедлива, краща від золота.

1119. Ой у полі криниченька дильом дильована,
Видить мі ся, моя мила, що-с намальована.

1120. Ой на ставу, на ставочку дрібні каченята,
Які в тебе, такі в мене сиві оченята.

1121. Яке в тебе, таке в мене жовтеньке волосся,
Любімося, кохаймося, бо нам придалося.

1122. Попід тоті полонини зродили ожини,
То ж-то мі ся сподобали оченька в дівчини.

1123. Любко ж моя солоденька, лиш би тя любити,
Маєш очі чорненькіі, викапали би ті.

1124. А з ячменю буде пиво, а з жита горівка,
Ото ж мі ся сподобала молоденька дівка.

1125. Ой дівчино ти маленька та й чорнобровенька,
Ти мені ся сподобала, ко була-с маленька.
Ще ж ти мі ся, дівчинонько, тоді сподобала,
Ой як-ес ся на улиці, як гуся біляла.
Ой не я ся то біляла, тільки кошульочка,
Що мені ї випирала моя матіночка.
1126. Червоная калиночка в воду ся мачає:
Чи ти, мила, така красна, чи мені ся здає?
1127. Ци-с, березо, така біла, ци лиш від морозу?
Ци ти, дівко, така файна, ци дурний мій розум?
1128. Ти дівчино, перепілко, ти мое сердейко,
Давно я ся поглядаю на твоє личейко.
1129. Ой дівчино, дівчинонько, товар за водою,
Ти ся дивиш за товаром, а я за тобою.
1130. Ой люблю ся, дівчинонько, на тебе дивити,
Лиш не смію, дівчинонько, з тобов говорити.
1131. А й сяду на плавину, плавину, плавину,
Коли з тобов говорити, біла білявино?
1132. Серед села дуб зелений, а мосточок калний,
Коли з тобов говорити, ротику мій файний?
1133. Коло млина дуб зелений, в вершку розколотий,
Коли з тобов говорити, ротику золотий?
1134. Серед села дуб зелений, мосточок каменний,
Коли з тобов говорити, ротику сріберний?
Я калину на долину, а калина вгору,
Коли ж я ся, моя мила, з тобов наговору?
1135. Солодка ма, біла рибко, солодка ма, душко,
Подь же ід м'ні мало ближче, най ті шепчу в ушко!
1136. Ой душко, каже, душко, щебетни мі в ушко,
Щебетни мі, душко, в обі, коли прийти д'тобі.
1137. Солодка ма, білявчино, ти мій солодчику,
То будеме зілля рвати в вашім городчику.
А й будеме зілля рвати, город городити,
А й будеме, солодчику, з зіллям говорити.
1138. Дав я тобі, моя мила, два ябка червоні,
Та чи станеш моя мила; зі мнов на розмові?
1139. Як би не ти, дівчинонько, та не твої танці,
Не ходив би горі селом та не щибав пальці.

1140. Ой за моїм капелюхом зелена смерека,
Та я свою дівчиноньку пізнаю здалека.
1141. Соколятко моє, моє, не ходи самое,
А й почекай до вечора та підемо вбоє.
Скажи правду, рибко файна, та най я вже знаю,
Ци мене так вірно любиш, як собі думаю.
1142. Чого ти ся погинаєш, дубова кладочко?
Ой уповідж, що думаєш, файна білявочко?
1143. Ой ти, горо каменная, чом ся не лупаєш?
Ой скажи мі, дівча, правду, в кім ти ся кохаєш?
Хіба би я з піску була, щоби-м ся лупала,
Хіба би я дурна була, щоби-м ся признала.
1144. Ой чо ж ти ся погинаєш, тоненька лавонько?
Чом не вповіш, кого любиш, файна дівчинонько?
1145. Ой у лісі при горісі, там олень воду п'є,
Ой щасливий тото хлопець, що для тебе жие.
1146. Ой ні волів, ані коров, ніщо в поле гнати,
А білявка, як курагов, є личко вбіймати.
1147. О дівчино, дівчинонько, личка рум'яного,
Та як тебе не любити, коли-с годна того.
1148. Ой молода молодичко, молода, молода,
То ж то тебе, молодичко, любити не шкода!
1149. Ой вода студененька, під зеленим дубом,
Та як-ес мі заманула, дівчино, розумом!
1150. Ой сад, виноград, червона калина,
А ти мене, дівчинонько, любити повинна.
1151. Попід гору високою копана дорога,
Люби мене, дівчиночко, бійся пана бога.
1152. Ой кувала зозулейка, ой співала дрозда,
То що мені, любку, з тебе, тебе любить кожда.
1153. Ой Мигаль файний легінь, Мигаль, Мигальочок,
Бо в Мигаля на вден тиждень по сім білявочок.
1154. Сіножата покошені, позжинані ланки,
Вір мі, мила, що не маю іншої коханки.
1155. З дуб'я листя, з дуб'я листя ввисло на долину,
А я тебе, дівча, люблю, як кіт солонину.
Наївся кіт солонини, а кіточка сала,
Ото-с мені, дівчинонько, до серця пристала.

1156. Як вишенька, черешенька зі споду гладойка,
Видить мі ся, дівчинонько, що ти солодойка.
1157. Там на горі журавлі, на долині буськи,
Які-такі до дівчини, а я до Ганнуськи.
1158. Ой давно ся поглядаю на колючу грушку,
Та й на того парубочка в чорнім капелюшку.
1159. Ой милий, чорнобривий, на бік зачесався,
Кажуть люди, що поганий, мені сподобався.
1160. Коло млина ясенина, була би мітлина,
То ж то мі ся сподобала файна легінина.
1161. Чобіт мі ся притоптав на мізельнім пальці,
Хлопець мі ся сподобав на весілля в танці.
Чобіт мі ся протоптав, пальчики мі видно,
Хлопець мі ся сподобав, всім людям завидно.
1162. Чобіт мі ся розпоров, палець мене болить,
Хлопець мі ся сподобав, сам до мене ходить.
Чобіт мі ся розпоров та на правій нозі,
Хлопець мі ся сподобав на гладкій дорозі.
1163. Ой чи ти, вдовин сину, я в меду купався,
Що ти мені, вдовин сину, дуже сподобався?
1164. Ой віє вітер, віє, коло дуба звився,
Там Христині один легінь дуже вподобився.
Сорочина памутова припала до тіла,
Я би-м тебе, легінику, любити хотіла.
1165. Ой я того любка люблю та й того любочка,
Попри його воротенька пливе млинівочка.
1166. Ой того я хлопця люб'ю, ой то моя душка,
Що червона китайочка коло капелюшка.
1167. Гой, Федоре, Федорочку, мати тя родила,
Та на мою головочку щоби-м тя любила.
1168. Ой вийду я на вулицю — любко коня поїть,
Зачесав сі кучерики, до мене ся строїть.
1169. Та мені ся ісподобав мій миленький сночі,
Коли чесав кучерики понад сірі очі.
1170. Та й на ланку пшениченька, на ланку, на ланку,
Та й дрібненькі кучерики на тобі, Іванку.
Та й хто буде та й пшеницю та й на лані жати?
Та й хто буде Іванкови кучері чесати?

1171. Ой Іванку, подолянку, не люби циганку,
Але люби мене, руску, біленьку, як гуску.
1172. Та я собі полюбила Івана, Івана,
За Івана мні не розкаже ні тато, ні мама.
1173. Ой гайові горішеньки, гайові, гайові,
Ой то мі ся сподобали очка Івасьові.
1174. Ой то мі ся сподобали миленького очі,
Не боюся ні шендерів, ні темної ночі.
Не боюся ні шендерів, ніякого суду,
Бо я така молоденька, без любка не буду.
1175. Ой кувала зозулейка та на конюшині,
В тебе вічка, милий, чорні, а у мене сиві.
1176. Чорні кури попід мури, а біленькі піють,
Сиві очка до любочка здалека ся сміють.
1177. Ой пасу я бички, бички і не раз заверну —
Пасе милий оченьками, куда ся поверну.
1178. Та, Петрику-вертеплику, імняй воленятка,
Які в тебе, такі в мене, чорні оченятка.
1179. Ой у тебе чорні очі, в мене гранатові,
А нім твої поморгають, мої вже готові.
1180. Ой Василю, Василенку — житній колосочку,
В вікні сиджу, тебе виджу в вишневім садочку.
1181. Ой Василю, сиди в билю, а я в черемшині,
А як буде темна нічка, перехіжся д'міні.
1182. Ой Василю, сиди в билю, а я у бодлачу,
А як буде темна нічка, я тебе зобачу.
1183. Сидить любко на тім боці, я на него кличу:
— Подай, любку, свою шапку, най ті закосичу.
Подай, любку, свою шапку, най ті закосичу,
Аби мати не казала, що тя задарь кличу.
1184. Ой уяжу косичину саму резедову
Та покладу за шапочку а й за любочкову.
Ой Цилю-румазилю, ходи по долині
Та назбирай колоздрику молодій дівчині.
1185. Ой Цилику мій миленький, ой Цилю мій, Цилю,
На чотири сегелети косицю ті вчиню.
1186. Ой зацвіло сине зілля синенько, синенько,
Ніхто мі ся не сподобав, лиш той Василенко.

1187. Закукала зозулиця на силу, на силу,
Порадьмесь та любімсь, молодий Василю.
1188. Очі мої за таляра, а брови за лева:
Не піду я до Іспаса, бо я Василева.
Очі мої за таляра, а брови за вірта:
Любімось, не біймось ні пана, ні війта!
1189. Ци а й Цилю та Мигалю, Мигалю, пропав би-с,
Шила би-м ті сорочину, не знаю, ци взяв би-с.
1190. Ей, Мигалю, ей, Мигалю, виведи ня з гаю,
Бо я дівча молоденьке, доріжки не знаю.
— Ой кой-би ти, біла дівко, доріжки не знала,
Ти би мене, молодого, Мигальом не звала.
1191. Ой стояла дівчинонька під новою стрішкою,
Та вабила козаченька волоським горішком.
1192. Прийди, прийди, козаченьку, моє любе серце,
Та дам я ті з волоського горішка зеренце.
1193. Ой попід гай зелененький дівча стерню допче,
Та махає рученьками: — Ходи сюда, хлопче!
1194. Попід тоті сині гори, попід тоті терна:
Кусай, милий, горішеньки, мені давай зерна!
1195. Ой ти файний парубочок, я файна дівчина,
Ой на тобі файна гунька, на мні — спідничина.
1196. Купи, любку, горівочки, купи, любку, пива,
Та люби ня, мій миленький, бо я чорнобрива.
1197. Та до мене, легінику, до мене, до мене,
Та у мене на столику курятко варене.
1198. Ой єдна биль у полі, як нев вітер віє,
Чому зо мнов говорити любочко не сміє?
1199. Ой любку мій солоденький, чо-с такий сумнений?
Ти повинен шелестіти, як гай зелененький.
1200. Ой не знаєш, мій миленький, як мене любити,
Де найбільше людей стоїть, то ся не дивити.
1201. Сідай же но коло мене, низенький, маленький,
Твоє личко біленьке, як мед солоденький.
1202. Сядь ті, любку, коло мене, говори до мене,
Ой най же я подумаю, чи любиш ти мене.
1203. Сідай, любку, коло мене, платок ті постилю
Та на твої білі груди головочку схилю.

1204. Барвіночку зелененький, стелишся низенько,
А ти, милий чорнобривий, присунься близенько.
1205. Ой зелений барвіночку, стелися низенько,
Та ти, милий чорнобривий, присунься близенько.
1206. А й любку, каже, любку та любку, та любку,
Ци будеш ня так любити, як голуб голубку?
1207. Ой із гори на долину та й на долиночку,
Похилився дуб на дуба та й на калиночку.
Ой хилиться дуб на дуба та й хилиться, хилить,
Чи ти мене, любку, любиш, чи мені ся видить?
Чи ти мене, любку, любиш, чи мені здаєся,
Що вже мене через тебе і сон не берєся?
1208. Скажи мені, мій миленький, чистую правдочку:
Чи ти мене вірно любиш, чи на ізрадочку?
1209. Пастернак, неборак, зелена гичка,
Люби мене, мій миленький, хоть я невеличка!
1210. Люби мене, гарний хлопче, хоть я невеличка,
Буду тобі щєбетати, як перепеличка.
1211. Не журися, що-м малейка, мій любий любчику,
Не доросла-м коло мамки, доросту в чіпчику.
1212. Тече вода по камінню, та й по біленькому.
Кому тоту воду пити? — Мому миленькому.
1213. Ой каже, мій миленький, мати тя родила
Та й на мою голову, щоби-м тя любила.
Люби мене, мій миленький, люби мене, люби,
Бо у мене стан хороший, солоденькі губи.
1214. Ой любив я свою милу, а як же, а як же,
Ізвечера поцілую, в опівночі так же.
Ізвечера поцілую, щоби добре спала,
В опівночі поцілую, щоби рано встала.
1215. Бувай, мила, здоровенька, бо я йду додому,
Сім раз я тя поцілую, не кажи нікому.
Сім раз я тя поцілював, на восьмий тя важу.
— Цюлуй, цюлуй, мій миленький, нікому не скажу.
1216. Ой до гути, дороженька, до гути, до гути.
Повідж мені, дівчинонько, де би з тобов бути?
Де би з тобов ізійтися, наговоритися,
Личка твого рум'яного націлюватися?

1217. Коби-м бога не боявся, людей не встидався,
Так би-м любку поцілював, аж би-м облизався.
1218. Ти, білявко-прихиявко, прихилися д'міні,
Як ся мати прихияє д'маленькій дитині.
Як ся мати прихияє дитину плекати,
Так'ся хлопець прихияє дівча цілувати.
Цілуй, любко, личко моє, а я буду твоє,
Та будемо ціловані, файна любко, вбоє.
1219. Ой укушу із ябличка та й собі вагую,
Дай, білявко, біле личко, най го поцілюю.
1220. Цвітуть в лісі красні квіти, де мед бере пчола,
Ой я той мед в губах чую, як дівча цілую.
1221. Закувала зозуленька на високім дуб'ю:
Одколи-м тя поцілював, одтогді тя люблю.
1222. Ой Іляно-попіляно, Іляно біленька,
Та коби ня вбиїмала ручечка маленька.
1223. Ти молода, молоденька, ти молодиченька,
Не дай, не дай цюлювати другому личенька.
1224. Ой Марусько молоденька, файні очі маєш,
Як увидиш легініка, к собі притягаєш.
1225. Ой на моїй постілоньці соломка, соломка,
Ой будем ся цюлювати, білявко солодка.
1226. Ой біла білявино, три золоті пера,
Будемо ся цюлювати кожного вечера.
1227. Як Ганусі не любити, як Гануся ладна,
Я Ганусю поцілую і на коня гайда.
1228. Убилася плішка з воза, уросла яблинька,
Поцілуй ня, рибко, в личко, будеш мі милинька.
1229. А я тото дівча люблю, що біле, як гуся,
Оно мене поцілує, тільки притулюся.
1230. Та солодка ябліночка коло перелазу,
Та солодкі в любки губки від первого разу.
1231. Ой біла Марігено, а біла Марічко,
Я коло тя не ночовав, лиш цілював личко.
1232. Файна душко, файна душко, поцілуй мя в ушко,
А я тебе в біле личко, файна молодичко.
1233. Ой за двором, за потоком, зацвіли бервена,
Тота ся дасть цілювати, що імня Олена.

1234. То-м любку наобіймав, то-м націлюювався,
Як соловей у садочку ягід надзьобався.
1235. Нема ж мого уже личка, лише половичка,
Сціюлювала, зобіймала красна молодичка.
1236. В полонині тепло нині, вітер сіно сушить,
Як м'я стара поцілує, то м'я в грудях душить.
Як молода поцілує близько коло хати,
Так мі в грудях полекшає, як би від гарбати.
1237. Ой іду до білявки, в чіжемках тропочу,
Та она мі рота дає, я ніби не хочу.
1238. Ой туду, каже, туду та на тудовання,
Коровки мі непоєні через цюлювання.
1239. Молодиці, як зорниці, дівчата, як сонце,
Навчилися цюлювати хлопці крізь віконце.
1240. Така у ня файна рибка, як гусочка біла,
Так ня сночі цюлювала, мало ня не з'їла.
1241. Навчила-м ся вишивати, навчила-м ся ткати,
Ще коби-м ся научила хлопців цюлювати.
1242. Ой кувала зозуленька у лузі, на пеньку,
А хто ж мене поцілує, таку молоденьку?
1243. Ой вже вечір вечеріє, сонце вже колує,
А хто ж мене, молодую, вечер поцілує?
1244. Ой піду я на майдан бураки копати,
Кому схочу, тому дам личко цілувати.
1245. Ой кучері, моя мамко, кучері, кучері,
Як ня любко поцілує, не треба й вечері.
1246. Соколятко, каже, моє, не міркованое,
Моє личко білейкоє, не цюлюваное.
1247. Ой хороший мій миленький, хороший, хороший,
Як обійме, поцілує, не треба мі грошей.
1248. Ой попід гай зелененький теплий вітер віє,
Як мі милий обіймає, аж сердейко мліє.
1249. За тобов мі, мій миленький, серце умирає,
Бо ти файно поцілуєш — другий так не знає.
1250. Ой не сідай на лавицю, лавиця тоненька,
Ой не цюлуй біле личко, бо ся дивить ненька.
1251. Не цюлуй мі у рученьку, я не попаденька,
Поцілуй мі у личенько, я твоя миленька.

1252. Ой не сумуй, мій миленький, не сумуй, не сумуй,
Коло тебе біле личко, обіймай та цілуй.

Ой цюлуй, мій миленький, чому не цюлюєш?
Буде другий цюлювати, а ти побануєш.

1253. Прийди, прийди, мій миленький, я тя ся надію,
Най тя вночі поцілую, бо удень не смію.

1254. Рада би-м тя, мій миленький, раз поцілувати,
До серденька пригорнути, положити спати.

1255. Поцілуй мя, мій миленький, я в личенько два раз,
А я тебе поцілую, але ще не зараз.

1256. Ой та я сі поміркую, личко поцілую,
Як не в тоту неділеньку, бодай у другу.

1257. А хоть же я невеличка, але я Маруся,
Тогди любка поцілую, коли змилюся.

А хоть же я невеличка, але я Анниця,
Тогди любка поцілую, як зійде зірниця.

А хоть же я невеличка, але я Параска,
Тогда любка поцілую, коли моя ласка.

1258. А хоть же я невеличка, але я Олена,
Тогда любка поцілую, коли буде днина.

А хоть же я невеличка, коли ж бо я Кася,
А коли же поцілую, то вже другій засі!

1259. Ой дощ іде, роса паде на білу березу:
А я свому миленькому сорочку мережу.

1260. Ой мережу та й мережу, цирочку церую,
Ой присунься, мій миленький, най тя поцілую!

1261. Ой нашу калачика на білу хустину,
Так любочка поцілую, як малу дитину.

1262. Та ізберу камінічко та змечу під плотик,
Поцілуй ня, любку, в лице, а я тебе в ротик.

1263. Я рум'янцю не купую, я й без нього біла,
Я про тебе, легініку, доста цукру їла.

1264. Я рум'янцю не купую, ним не рум'янюся,
Як ня любко поцілює, то зачерленюся.

1265. Одколи-с ня поціловав у личко біленьке,
Та одтоди моє личко, як мед, солоденьке.

1266. Ой тече долу водов дві дарабки леду,
Кой ня любко поцілює, майсолодке в'д меду.

1267. Сім раз на раз цюлював губки солоденькі,
Мастила їх мама медом, ще-м була маленька.

Намастила медом мама та й забула втерти,
Щоби були солоденькі до самої смерти.

1268. Мій миленький поважненький, поважно ся дивить,
Як у личко поцілує, крисанев захилить.

1269. Файний у ня, мамко, любко, та й файно ся носить,
Кой ня хоче цюльовати, та ще ня попросить.
Такий у ня, мамко, любко, як кой трепетина,
Так ся любить цілувати, як мала дитина.

1270. Сидить Василь коло ясель, корови годує,
Дай му, боже, здоров'ячко, як файно цілує.

1271. Ой то я сі полюбила в білім капелюсі,
Та й він мене поцілює, тільки притулюсі.

1272. Ой той мені сподобався в сукмані короткій,
Як мня вчера поціловав, ще губи солодкі.

1273. Ой того я хлопця люблю, в білій крисаніні,
Ой як мене поцілував — маю знак до нині.

1274. А я того хлопця люблю, що у камізельці,
Як обійме, поцілює, пристане до серці.
А я того хлопця люблю в короткій бундині,
Як ня вчера поцілював, солодко мі й нині.

1275. Закукала зозулиця, а сіла на пника,
Мені любко файно каже: — Рибко, дай ротика.

1276. Ой вийди ти, файний любку, з вишневого садку,
Ой дам же ті, файний любку, червоненьке ябко!

1277. Ой ходімо, мій миленький, в зелений садочок,
Скажем собі нашморгати дрібних ягідочок.

1278. Ой прийди, любку, прийди вечером темненьким
Та буду тя наповати медом солоденьким.

1279. Ой посію руту круту, най хто хоче допче,
Прийди нині на вечерю, кучерявий хлопче.

1280. Я до тебе козака, ти до мене польки.
Приїдь, приїдь, мій миленький, зварю ті фасольки.

1281. У неділю ба й раненько я косички рвала,
А ідучи дорогою, любка виглядала.

1282. Ой учера ізвечера солома горіла.
Прийди, прийди, мій миленький, бо-м ся розболіла!

- Ой на яку розболочку? — Та на головочку.
Прийди, прийди, мій миленький, хоть на годиночку!
1283. Болить мене головонька, як вечер настане,
Прийди, прийди, мій миленький, може перестане.
1284. Ой прийди, любку, прийди, принеси тя, боже,
Моя душа без твоєї дихати не може.
1285. Ой прийди, любий любку, хоть на білій днині,
Розвесели моє серце, хоть уполовині.
1286. Ой прийди до мене, любку, най ся звечоріє
Та най моя головочка сама не здуріє.
1287. Ой до гаю доріженька, до гаю, до гаю,
Прийди, прийди, мій миленький, бо не витримаю.
1288. Не виділа я любчика ні сночі, ні нині,
Як ще вечір го не уздрю, то буде по міні.
1289. Ци [й] у мене, молодої, лампа запалена,
Чекаючи миленького, ляжу немолена.
1290. Ой не спали чорні очі, не спали, не спали,
Но сиділи на порозі, милого чекали.
1291. А я би ся не здрімала, хоч би засвітало,
Коби прийшло солодятко та й защебетало.
А я би ся не здрімала, хоч би день біленький,
Коби прийшов та й посидів любко солоденький.
1292. Ой я би ся не здрімала, хоч би засвітало,
Якби прийшло солов'ятко та защебетало.
1293. Ой чи знаєш, мій миленький, коли приходити?
Та як буде дванадцята годинонька бити.
Та як буде дванадцята, як буде четверта,
Тоді, любку, не приходи, бо брама заперта.
1294. Чому-с вчора не прийшов, як я ті казала,
Тепер мені не калатай, бо-м позасувала.
1295. Ой то прийшов мій миленький, в вікно потарахкав,
А я його не пустила, а він, бідний, плакав.
1296. Через гору високою тоненькая нитка.
Чому, любку, не приходиш — яка нічка видка!
Через гору високою тоненький шнурочок.
Чому ж, любку, не приходиш — який то смуточок!
1297. Сидить когут на сідалі та чомусь не піє,
Та що любко не приходиться, та що вже ся діє?

1298. Чому-с тогди не прийшов, коли-м ті казала,
Як у мене цілу нічку свічка не згасала.
Тогди тебе та до мене зібрала охота,
Як згоріла в мене свічка до самого гнота.
1299. Чому-с тогди не прийшов, як свічка горіла,
Тато пішли, мама пішли, я сама сиділа.
1300. Ой летіла зозуленька та й на Дунай сіла,
Ой дала би своє життя, коби-м любка вздріла.
1301. Чи ти, милий, припав пилом, чи метелицею,
Що до мене ти не ходиш сею улицею?
1302. Коби ти такий на мене, яка я на тебе,
То би-с лишив косу в полі та прийшов до мене.
Ти би-с лишив косу в полі, граблі в оборозі,
А сам прийшов у гайочок он там при дорозі.
1303. Хитай, вода, берегами, хитай, вода, лугом!
Чому-с до мя не приходив, як-ес ішов з плугом?
До тебе би, любко, прийти, а в тебе би сісти,
В мене воли сивенькїї та схотіли їсти.
1304. Ой ізійшов місяченько, ой коби ще зірка,
Коби прийшов мій миленький та й став коло двірка.
Ой ізійшов місяченько, ой коби ще сонце,
Коби прийшов мій миленький, заграв під віконце.
1305. Коби борзо зосеніло, коби місяць світив,
Коби мене мій миленький на дорозі стрітив.
1306. Який тиждень невеличкий, тяжко перебути,
Коби борше до неділі, коби з милим бути.
1307. Де би з тобов постояти, де би з тобов сісти?
Де би тобі, мій милейкий, всю правду вповісти.
1308. Коби-м тебе, мій миленький, на годину вздріла,
Я би тобі свої кривди не переповіла.
1309. Віє вітер, віє вітер побоєм новеньким,
Може буду говорити ввечері з миленьким.
1310. Коби борзо до вечері рада ж би я, рада,
А у вечір по вечері велика порада.
Коби борзо до вечері, коби з любком бути,
Щось му маю уповісти, коби не забути.
1311. Я калину гну в долину, а калина вгору,
А коли ж я, мій миленький, з тобов наговору.

1312. Як поведеш коні на ніч, заграй на свистівку,
То я тебе зачекаю в зеленім барвінку.

1313. Ой засвіти, місяченьку, тими долинами,
Куда іде мій миленький на ніч із волами.

А як ідеш, любку, на ніч, заграєш в сопілку,
А я вийду, послухаю, чи ти там, сокілку.

А як ідеш, любку, на ніч, заграєш в листочок,
А я вийду, послухаю, чи твій голосочок.

1314. Як будеш йти з кіньми на ніч, заграй на дудочку,
А я вийду, послухаю, чи ти, мій любочку.

Як будеш йти з кіньми на ніч, заграй на фуяру,
А я вийду, послухаю, чи ти, Николаю.

1315. Як поїдеш з кіньми на ніч, то дай мені знати,
Трісни бичом на вулиці, а я вийду з хати.

1316. Ой як будеш воли гнати, займи мою ласю,
А я буду підходити за тобов, Івасю.

Ой як будеш воли гнати, займи мою пару,
А я буду підходити за тобов помалу.

1317. Якось місяць днесь не сходить та чей же він зійде.
Гей, мій милий не приходить та чей же він прийде.
Послала би-м посланчика — хлопця молодого,
Чей сідлає вже миленький коня вороного.

1318. Подивлюся раз в віконце, а два рази в люстро,
Чом не прийдеш, парубочку, без тебе мі скучно.

1319. Пасуть овці по дубровці, кози по болоню:
Будь, миленький, в четвер дома, вже ті ся отклоню!

1320. Ой вийду на улицу, стану на листочок,
Подивлюся горі, долу, чи йде мій любочок.

Ой вийду на улицу та ймуся за колик,
Подивлюся горі, долу, чи йде мій соколик.

1321. Я б ся в кожух не вбирала, щоби не біленький,
Я б на село не ходила, щоби не миленький.

Я б ся в кожух не вбирала, щоби не єдвабний,
Я б на село не ходила, щоб не хлопець ладний.

1322. А й іду вуличками, каміннячко лічу,
Думаючи за любочком, де я його стрічу.

1323. Подивлюся горі, долів, тими одлазами,
Коли вийде любко фанний з чорними волами.

Подивлюся горі, долів, долів тими ріньми,
Коли вийде любко фанний із сивими кіньми.

1324. Та Федоре, Федорику, Федоре, Фиринцю,
Коби-м знала, аж ти прийдеш, поклала би-м сирцю.

1325. Коби біла-м, мамко, знала, аж прийде миленький,
Я би біла простелила вилашок біленький.

1326. Коби-м біла, мамко, знала, що прийде мій Іван,
Я би-м біла простелила на лавочку диван.

1327. Гей, якби я була знала, що прийде Микула,
Я була би із всіх стільців порошок іздула.

Гей, якби я була знала, що прийде Михайло,
Я була би кучерики зачесала файно.

1328. Коби скоро до суботи — помию лавочки,
Аби прийшли посидіти файні парубочки.
Коби скоро до суботи — помию навколо,
Аби прийшов посидіти Василь та Микола.
Я васильок не сіяла, а васильок зійшов,
Я Василька не любила, а Василько прийшов.

1329. Мої мости калинові, хати на помості,
Прийшов, прийшов Василечок ба й до мене в гості.

1330. Тенгерицю-м покопала, а пасуля рана,
Кой мі біда із Василя, кой мі не є Івана.
Тенгерицю-м покопала, а пасуля піша,
Кой мі біда із Івана, коли не є Міша.

1331. Коби не дощ, коби не дощ, коби не дощило,
Аби мому миленькому петек не змочило.
Коби не дощ, коби не дощ, коби не дощівка,
Аби мому миленькому не замокла чілка.

1332. Коби борзо, каже, вечір та й дощик не пішов,
Аби любко сіно скидав та й до мене прийшов.

1333. Ой коби я була знала миленького гадку,
Я би була положила через річку кладку.
Я кладочку положила, поручечко дала,
Та щоби ся під миленьким лавка не схитала.

1334. Чи я тобі не казала, любку, під явором,
Моя хата новим шита, видко горі двором.
Моя хата новим шита, ябліночка стята,
Прийди, прийди, мій миленький, ой кожного свята.
Моя хата новим шита, а стіноньки білі,
Прийди, прийди, мій миленький, кождої неділі.

1335. Іще місяць та й не сходив, ой чей же він зійде,
Ой ще любко не приходив та чей же він прийде.

1336. Ой паде дощик, паде та помали цяпкат,
Та мій любко не лінивий, зараз причаляпкат.
1337. Ой не ходи та не гавкай, песику чорненький,
Та не давай людям знати, що йде мій миленький.
Ой ще місяць не зіходив, бо му не низенько,
Ще мій любко не приходив, бо му не близенько.
1338. Ой вечір вечоріє, ввечір буде темно,
Ввечір до ня любко прийде, се знаю напевно.
1339. Стоїть пень, білий, як день, кудрявий, кудрявий —
Обіцявся мі, що прийде, любко кучерявий.
1340. Стрітив мене мій миленький просто коваленька,
Узяв мене за рученьку: — Де ідеш, миленька?
1341. Закувала зозулиця, сіла на сухий пень,
Серус, любку, як ся маєш? Дай, боже, добрий день.
1342. Ой куда йдеш, мій миленький, куда йдеш, куда йдеш,
Та все собі попри мене доріжчину найдеш.
1343. Та казав мі мій миленький, що за мнов не дбає,
Як ня встріне на дорозі, мало не вмліває.
1344. Пішов милий на ягоди, а я по яфінки,
Зійшлисьмося в Розточинах одної годинки.
А хто ж тобі сказав, милий, що я ту, в Розточках?
— Я ще сночі дочитався того в твоїх очках.
1345. Ой вийду я у Кечеру на чорні ожинки,
А мій милий на малинки тої же годинки.
Та не знала я за нього, ані він за мене,
Зійшлисьмося випадково, де буччя зелене.
1346. Ані я ся не виспала, ані мої очі,
Прийшов милий із вечера, сидів до півночі.
1347. Кому сумно, кому сумно, а мені не сумно,
Бо приходив мій миленький, говорив розумно.
Кому сумно, кому сумно — мені веселенько,
Бо як прийшов любко сночі, та пішов раненько.
1348. Ой я в виру воду беру, на камені стою,
Люба мені розмовонька, миленький, з тобою.
1349. Парубочок, як дубочок, дівчина тоненька,
Як зійдуться на розмову, розмова миленька.
1350. Ой, місяцю, переградься на дві половині,
Однов — світи миленькому, а другою мені.

1351. Ой, місяцю-перекрою, зайди за комору,
А з ким мені любо, мило, най сі поговору.
Ой, місяцю-перекрою, не світи нікому,
Тільки мому миленькому, як іде додому.
1352. Ой у мого миленького кучері кручені,
Не раз-ем ся настояла з ними до вечері.
Не раз-ем ся настояла, що аж кури піли,
Водов двері підливала, щоби не скрипіли.
1353. Гей, у моїй білій стайні волик ся від'язав,
Нікому про те не скажу, що мі милий казав.
1354. Ой би тото писарчики в папір не списали,
Що ми собі за сю нічку перещобетали.
1355. Ой добраніч, дівчинонько, бо ніч коротіє,
Що мій коник вороненький у ліщині діє?
1356. Посідали жовті птахи на мою стодолу,
Чого ти ся, мій миленький, так квапиш додому?
Чого ти ся, мій миленький, так додому квапиш,
Маєш неньку старенькую, вечері не втратиш.
1357. Ой добраніч, мій миленький, бо я йду вже спати,
Рада би-м тя надобраніч раз поцілувати.
1358. Ой добраніч, моя мила, добраніч, добраніч,
Та дай же м'ні під голову білу ручку на ніч.
— Та що тобі, мій миленький, рученька поможе,
Моє серце без твого дихати не може.
1359. Ідеш, любцю, та й до мене, хапайся в садочки,
Ой щоби тя не виділи мої сусідочки.
Як йдеш, любцю, та й від мене, хапайся у сливи,
Вже нас ніхто не розлучить, бо не має сили.
1360. А я браму запираю, а брама скрипоче,
А я любка відправляю, коли мі ся хоче.
1361. Я ворота запираю, вони ся втворюють,
Я милого визираю, як зорі зоряють,
Ой ви, зорі, не зорайте хоть одну годинку,
Та най же він перебіжить хоть одну царинку!
1362. Ой зацвіла маківочка, зачала бриніти.
Іде козак від дівчини, починає дніти.
Ой зацвіла маківочка білесеньким цвітом,
Іде козак від дівчини білесеньким світом!
1363. Та до мене любко горю, від мене долинов,
Та до мене темнов нічков, а від мене днинов.

1364. Ой сиві воли, сиві ярмо уломили,
Чиї ото, мамко, ноги, гей, сюди ходили?
1365. Прийшли вони, молоденькі, у чорних чоботах
Наробили ровашиків на наших городах.
1366. Ой ходив до нас любко за пудруга года
Та вибив мі дорожину поконець города.
1367. Попід тоті оболочки топтані доріжки,
А й тоті витоптали миленького ніжки.
1368. Ой втоптана дороженька горі мочарима,
А хто її так утоптав? — Любко вечерима.
1369. Коби ліси порубати ще й то явір'єчко,
Щоби видко до фіялки аж на подвір'єчко.
Якби плаї обчистити, ліси прорубати,
Щоби видко до фіялки аж до єї хати.
1370. Щоби не ті ріки, ріки, та не ті озера,
Ходив би я до дівчини щодня і вечера.
А я ріки перепливу, озера обійду,
А до свої дівчиноньки щовечера прийду.
1371. Хоть горі йду, хоть долу йду, до білявки дойду,
А в білявки сірі очі, біди собі найду.
1372. Ой ви, гори високії, спустіться низенько,
Щоби мені до милої ходити близенько.
1373. А я з гори на долину поволеньки зйду,
Звари, душко, пирожата, в вечір до тя прийду.
1374. Сонце низько, вечір близько, до милої зайду,
Чей я свою білявочку здоровеньку найду.
Коби моя білявочка здорова, здорова,
Та була би межі нами любая розмова.
1375. Коби скоро сонце зайшло та місяць засвітив,
Би я своє біле дівча на дорозі стрітив.
1376. Ой вечір вечоріє, іти би до любки,
Сто раз би її цюлювати у тоненькі губки.
1377. Я до ліса не піду, бо ся бою вовка,
Тільки піду до дівчини, бо болить головка.
1378. А я піду на став, на став, або до ставочку,
Або піду до дівчини на цілу добочку.
1379. Ой піду я на став, на став, або на річеньку,
Або піду до дівчини на цілу ніченьку.

1380. Ой попід гай та попід гай, ой попід гайочок,
Завів мене до дівчини тонкий голосочок.
1381. Ой дівчино, дівчинонько, тонка та висока,
Буду на тя я чекати, вийди до потока.
1382. Ой вийди мі, моя мила, ой вийди, ой вийди,
Бо я, хлопець молоденький, не зроблю ті кривди.
1383. Ой кувала зозуленька в лісі на горісі,
Вийди, вийди, дівчинонько, нічого не бійся.
1384. Не бій ти ся, білявице, студеної роси,
Сам ся ззую, тебе вбую, а сам піду босий.
1385. Ой дівчино, вийди з хати, не бійся морозу,
Я під твої білі ноги хусточку підложу.
1386. Вийди, вийди, дівчинонько, та най ті намовлю,
Та най свої колачики в кишені не ломлю.
1387. Із-за гори високої ясний місяць зійшов,
Вийди, вийди, дівчинонько, я до тебе прийшов.
1388. Ой піду я попід сад, чи не впаде сливка,
Чи не вийде дівчинонька, моя чорнобривка.
1389. Ой піду я у садочок чи не впаде грушка,
Ой чи вийде, чи не вийде любя моя душка.
1390. Ой піду я попід сад, чи не впаде ябко,
Ой ци вийде, ци не вийде моє солодятко.
Вижену я коні пасти, роса студененька,
Вийди, вийди говорити, Марисю миленька.
1391. На сім боці на толоці сивий бичок риче.
Вийди, вийди, дівчинонько, бо хтось тебе кличе!
1392. Ой піду я на дорогу, на дорозі свисну,
Ой як вийде дівчинонька, до себе притисну.
1393. На долині фасоліне, мальоване тиче,
Вийди, вийди, дівчинонько, милий тебе кличе.
1394. Вийди, вийди, дівчинонько, най ті не волаю,
Та най твою капустицю волам не кидаю.
1395. Ой у полі дві дороги, єдна поперечна:
А де ж ми ся ізійдемо, рибочко сердечна?
1396. Далеко ті, голубочку, з дуба воду пити,
Далеко ті, мій миленький, до мене ходити.
А я з дуба нахилюся та й води нап'юся,
Та й до тебе, моя мила, ходом забавлюся.

1397. Любив-ем тя, душко, зроду та й буду до гробу,
Зажди-ко мня у кирничках, як підеш по воду.
Зажди-ко мня у кирничках межі царинками,
Щоби-м собі постояли хоть годинку сами.
1398. Поставю я кониченька на мості, на мості,
А сам піду до дівчини, там буду за гості.
1399. Ой вдар, коню, копитами перед воротами.
Вийди, вийди, дівчинонько, з чорними бровами.
1400. Не сам іду, коня веду, білявко, небого,
Отворяй мі воротенця, не бійся нікого!
1401. Ой конику, воронику, конику, каштанку,
Ой як їдеш до дівчини, постій коло ганку.
1402. Ой я змок і кінь змок та й кульбачка змокла,
А стоячи, білявочко, попід твої окна.
1403. Парашечко, бідашечко, не дай погібати,
А заведи коня в стайню, а мене до хати.
Дай коневі вороному сіна зеленого,
А дай мені, молодому, хліба біленького.
1404. Ой дівчино, дівчинонько, не боїшся бога,
Заморила-с мого коня у твого порога.
1405. Ой коб не ти, дівчинонько, і не твої очі,
Не стояв би мій коничок до темної ночі.
Ой коб не ти, дівчинонько, і не твоя мати,
Не стояв би мій коничок коло твої хати.
1406. Ходить волик понад Дунай, сумненько бориче.
Вийди, вийди, дівчинонько, бо тя хлопець кличе.
Ой не вийшла дівчинонька, іно єї мати:
— Кому треба мої доньки, най їде до хати.
1407. Ой в хаті ся засвітило, ой видко ся, видко,
Ой там моя дівчинонька звиваєся швидко.
Звиваєся, звиваєся, як муха в окропі,
Щоби могла та й до мене вийти по роботі.
1408. Ой не світи, місяченьку, та й ти, зоре ясна,
Та чень вийде говорити дівчинонька красна.
Та чень вийде говорити, тре ї ся спитати,
Чом без неї я не можу нічку ночувати.
1409. Та прийшов я до дівчини, став коло одвірка,
Та дайте мі, добрі люди, пару слів із дівков.
1410. Я калину гну в долину, а калина гнеться,
Дай мі, любцю, води пити, бо серце займеться.

1411. То я сночі, ізвечера в дев'ятій годині
Подав, подав праву ручку білявій дівчині.
1412. Гиля, гиля, білі гуси, з береженька на став,
Добрий вечір, дівчинонько, саму я тя застав.
1413. Та в моєї білявини фудровані двері,
Самі мі ся утваряють, коли йду до неї.
Мальовані оболочки, кришталеві замки,
Самі мі ся вдопирають, кой йду до білявки.
1414. А й убита доріженька, убита, убита,
А я ходив до дівчини, як голуб до жита.
1415. Де ж ти, дубе, зимував та й не розвивався?
Де ж ти, сину, ночував та й не роззувався?
Я в дубині зимував та й не розвивався,
Я в дівчини ночував та й не роззувався.
1416. Ой із гори високої не я йду, не я йду,
Так ня мила напоїла, додому не зайду.
Так ня мила напоїла медом солоденьким,
Що не зайду додомоньку вечором темненьким.
1417. Як я ішов до милої, летів голуб сивий,
Як-ем ішов від милої, смуток нещасливий.
1418. Ой болить ня головочка та й чоло, та й чоло,
Кликала ня файна рибка, та не знаю чого.
1419. Казала мі приходити, казала мі прийти,
Сам не знаю, що робити, чи іти, чи не йти.
1420. Ой не піду до білявки, не піду, не піду,
Упав сніжок на обложок та наробив сліду.
1421. Ой дрібненька колумийка, дрібненька, дрібненька,
Казала мі приходити рибка солоденька.
1422. Казала мі приходити, обіцяла дати
Червоної китаєчки дуди застігати.
1423. Ой веліла приходити, сама ся сховала,
Ой бодай їй на городі капуста зів'яла.
1424. Ой дівчино, дівчинонько, яка з тя циганка,
Казала мі приходити, сама двері замкла.
Казала мі приходити під новенькі сіни,
Сама псома затравила, мало м'я не з'їли.
Один песик сорокатиий, а другий біленький,
— Гузя, гузя, мій песичку, бо то мій миленький.

1425. Ой чому ж ти, моя мила, та й не виходила,
Та як мене по царинці собачка гонила.
Ой бо мене, мій миленький, боліла головка,
Я гадала, що собачка гавкає на вовка.
1426. Ой чи чула, моя мила, як я тебе кликав,
Через твоє подвір'ячко сивим конем брикав?
1427. Чи чула ти, дівчинонько, як я тебе кликав,
Як я тобі за ворота обарінки сипав?
1428. Чи ти чула, дівчинонько, як я тебе кликав,
Як я тобі колопеньки поза хату микав?
1429. Чи ти чула, дівчинонько, як я тебе кликав,
Як я твою цілу хату калинов обтикав?
— А якби я була чула, була би я встала,
Була би я миленькому вечеряти дала.
1430. Чи ти чула, дівчинонько, як я тебе кликав,
Як я твоє подвір'ячко барвінком обтикав?
Ой чи чула, чи не чула, не обзивалася,
Бо я тебе, мій миленький, не сподівалася.
1431. Ци чули ви, добрі люди, коли пси брехали?
Тогди мої білі ніжки під вікном стояли.
1432. Ци чули ви, добрі люди, коли кури піли?
Тогди мої білі ніжки долі селом бігли.
1433. Ей, ішов до дівчини, чоботи скрипіли,
А як ішов від дівчини, ребра шелестіли.
1434. Як-єм ішов до дівчини, то-м співав, то гойкав,
Як я ішов від дівчини, то-м плакав, то йойкав.
1435. Бодай тебе, дівчинонько, сім раз дідько тріпав,
Така нічка темненькая, я до тебе сліпав.
1436. Яка була темна нічка та яке болото,
Та я мусів чалапати до тебе, золото.
1437. Ой бив мене дрібен дощик, біла мене туча,
Сеї ночі опівночі від любки ідучи.
1438. А я змерз, як той пес, попід гори йдучи,
А я змок, як той вовк, дівчину ведучи.
1439. А я змерз, як той пес, прошуся до хати,
Бере дівка коцюбу, виганяє з хати.
1440. Ой кувала зозулечка, сіла на кошару,
Подаруй мі перстинину, молодий вівчарю.

1441. Купи мені подарунок на мизельний палець,
Що погляну, все спом'яну, купив мі коханець.
1442. Ой колійо, колієчко, широкі вагони,
Передай мі, мій миленький, грошей на бомбони.
1443. Ой легіню, легінику, солодкий любочку,
Ой купи мі на йменини хоть жебиловочку.
1444. Чи я тобі не казала, мій любий Василю,
Купи мені коралики на біленьку шию.
Та я буду в кораликах ходити, ходити,
Тебе буду, Василюню, любити, любити.
1445. Ой я тобі повідала, небоже Василю,
Купи мені коралики на біленьку шию.
Купи мені коралики і зелену крайку,
Я ті куплю тютюну і за крайцар файку.
1446. А як хочеш, мій миленький, щоби-м була біла,
Купи мені парасолю, би-м не обгоріла.
Чекай, моя миленькая, най продам фасолю,
Та я тобі за фасолю куплю парасолю.
1447. Купи мені, мій миленький, чобітки маленькі,
Твої будуть рампасові, мої червоненькі.
1448. Твої будуть рампасові рипіти, рипіти.
Мої будуть червоненькі в підківки бриніти.
1449. Ой Штефасю, Штефасюню, моє Штефанятко,
Купи мені на молоко червоне горнятко.
Купи мені на молоко, купи на сметану,
Тепер я ті, Штефанюню, до серця пристану.
1450. Ой поїхав мій миленький та й на ярмарочок,
Привезе мі коралики та й обаріночок.
1451. Ой поїхав мій миленький і щось мені купить,
Солоденький медівничок, бо він мене любить.
1452. Пішов любко у Росію, ба що мені купить.
Ширіночку англійову, бо він мене любить.
1453. Ой маю я красну хустку, купила мі мама,
Ой ще буду крашу мати від свого Івана.
1454. Ой поїхав мій миленький та до Станіслава,
Привезе мі подарунок, буде єго слава.
Ой поїхав мій миленький та до Коломиї,
Привезе мі подарунок, узрите на міні.
Будуть тоті подарунки на мені леліти
Буде моїх вороженьків головка боліти.

Ой най болить та най болить, най не перестане,
Доки того подарунку на мені не стане!

148

149

1467. Ой поїхав Ясуненько до Дрогобиченька,
Вибирати ладну хустку Домці до личенька.
Ой продала Домцунуня та й півкорця гречки,
Та й купила Ясунькові портки півперечні.
Ой продала Домцунуня та й півкорця проса,
Та й купила Ясуньові хусточку до носа.

1468. Як мі било веселенько у четвер ввечері,
Принесли мі дві ябличка жовтенькі кучері.

1469. Ой іду я горі, долу, тріски яворові,
Купив любко чоботята, они памутові.

1470. Ой кувала зозуленька до гаю очима,
Від любочка пам'яточка — стонга за плечима.

Ой кувала зозуленька на рові, на рові,
Від милого пам'яточка — цвіти на голові.

Ой кувала зозуленька на буці, на буці,
Від милого пам'яточка — перстінець на руці.

1471. Понад село Йвановецьке зацвіли цвіточки:
Ой помінив мій миленький купити ковточки.

Ой ковточки зелененькі, де ж ви куповані?
А що ж бо ви в Коломийське місто заведені?

Куповані ковтенята в місті на долині,
Даровані дівчиноньці у ланчинським млині.

1472. Ішов дядик до Сигота та на дві неділі,
Виніс, виніс два рантушки, а оба, ді, білі.

Два рантушки, два рантушки, а два колокільці,
Кому ж то він подаровав? — Івановій дівці.

1473. Ой на гірці на високій пасе вівчар вівці,
Що запасе, то понесе мельниковій жінці.

1474. Іде гуцул за волами, в широкім ремені,
Несе, несе даруночок гуцулоньці в жмені.

1475. Який же ти, мій любочку, дурненький, дурненький,
Що ти купив на нелюбу рантушок тоненький.

Який же ти, мій любочку, шалений, шалений,
Що ти купив на нелюбу пасочок червений.

1476. Вийди, вийди моя мила, бо я з міста їду,
Тобі везу два колачі, своїй жінці біду.

Тобі везу два колачі, щоби попоїла,
Своїй жінці везу біду, би ся розболіла.

Пасу вівці по дубрівці, в долині не був-ем,
Чужій жінці чепець везу, а своїй забув-ем.

1455. Та поїхав мій миленький та до Орявчика
Та він казав, що мі вшиє бунду з заячика.

Ой поїхав мій миленький та на тоту гуту,
Та купив мі перстенину на правую руку.

1456. Ой поїхав мій миленький аж до Оломуца,
Набере мні на спідницю, бо вже тота куца.

Ой поїхав мій миленький до Турку, до Турку,
Привезе мні коралики на едвабнім шнурку.

1457. Ой поїхав мій миленький за Тернопіль далі,
Купить мені синю бинду, червоні коралі.

1458. Ой поїхав мій миленький на сивім конику,
Купить мені хустку бродську і булку велику.

1459. Я ся вбую в ходачатка, бо так мі ся любить,
Ци ся милий здогадає, чоботятка купить.

1460. Ой кувала зозулечка, сіла на коновку,
Казав любко, що мі пришле з катун жебиловку.

Ой із катун жебиловку біленьку, біленьку,
Би-м ся мала утирати кожду неділеньку.

1461. Закувала зозулина, сіла на корінець.
Казав любко, що мі купить золотий перстінець.

1462. А Івась коні пас, Катерина бички,
Не тікай, зачекай, куп'ю черевички.

Вража тебе мати бери я з черевичками,
Мені моя мамка купить я з політичками.

1463. Не журися, любий любку, не жури, не жури,
Продам курку, куплю люльку, кури, любку, кури.

Не журися, любий любку, не жури, не жури,
Продам качку, куплю пачку, кури, любку, кури.

1464. Ой маю два ябличка та оба челлені,
Одно буде, любку, тобі, а вдно буде мені.

Челленькі та ябличка у пазуху вержу,
Недалеко понеділчик, любкові придержу.

1465. Ой нарву я букет квіток та й стану гадати,
Котру маю в подарочок миленькому дати.

1466. Ой чи правда, чи не правда, чи зложили байку,
Що купила Марусечка Івасеві файку.

Ой продала Марусенька на ярмарку проса,
Та купила Івасеві хусточку до носа.

Чужій жінці чепець везу голову накрити,
Своїй жінці везу бучок кості обломити.

1477. У Страгірці вівці пас-єм, а в Кливі не був-єм.
Чужій жінці купив хустку, а своїй забув-єм.
Чужій жінці купив хустку, щоби ся завила.
Своїй жінці купив колач, щоби ся вдавила.
1478. Ой чия то дівчинонька така гонориста?
Купив я їй на спідницю, ще хоче намиста.
1479. Я ся милом не милила, я про мило біла,
Я про тебе, легінику, подарунки їла.
1480. Закувала зозулиця там, де гірка біла,
Куповав мі дурень цукру, я, розумна, їла.
1481. Купив мені Петрик реклик, аби-м го любила,
А я реклик поносила, Петра-м не любила.
Та я реклик поносила, бо реклик косматий,
А я Петра не любила, бо Петро смаркатий.
1482. Давав любці сороківець, она не хотіла,
Она моїм сороківцем лиш забренькотіла.
Давав любці сороківець, не хотіла брати,
Потому би була взяла — не хотів-єм дати.
1483. Ой по горі товар пасе, по долині вівці,
Та не давай, легінику, подарунків дівці.
Ой бо тоті подарунки у неї нізащо:
З ким ся зійде, то тя судить, каже, що-с ледащо!
1484. Верни мої подарунки, верни мої гроші,
Твоя мати говорила, що я не хороший.
1485. Ой ти дурний давав, я, розумна, брала,
А ти за ворота вийшов, а я ся сміяла.
1486. Ой як мене ти не любиш, люби мого брата,
Набрала-с сі подарунків, най не буде втрата.
1487. Ой дам тобі миску муки, щоби-с ся утішив,
А повісем дам на линву, щоби-с ся завісив.
1488. Ти до мене не ходи, не носи нічого,
Моя мати обійдеться без зятя такого.
1489. Ой бодай ти, дівчинонько, три роки боліла,
Та за тоті подарунки, що ти їх поїла.

ОСПИВУВАННЯ ВРОДИ І ПОЧУТТІВ ЗАКОХАНИХ

1490. Як же рибку не любити, коли солоденька,
А як іде горі селом, гей, вода тихенька.
1491. Хоть би-с писав, писарику, від рана до ночі,
Не списав би-с рибки личко та й вірлові очі.
Хоть би-с писав, малярику, усіма барвами,
Не списав би-с мою рибку з її рум'янцями.
1492. Та у мене білявочка рум'яного личка,
Коли на ню подивлюся, мислю, що зірничка.
Та у моєї миленької коралові губки,
Где би нам ся, рибко, любко, сходити докупки?
1493. Ой дівчино, дівчинонько, там то-с мені гожа,
Та як в лісі при дорозі червоная рожа.
Ой дівчино, дівчинонько, там то-с мені пишна,
Та як в лісі при дорозі біленькая вишня.
Ой дівчино, дівчинонько, там то-с мені люба,
Пристала-с мі до серденька, як кора до дуба.
1494. Ой мені ся привиділо, що то зоря тліла,
А то в мої миленької свічечка горіла.
Ой не знаю, чи то свічка, чи милої вічка,
Та бо мені коло рибки веселая нічка.
1495. На кочанні, на капусті мотиль усідає,
Тяжка туга за білянков серце розриває.
Та летіла по долині біленька моталька,
Нема кращой дівчиноньки, як моя Наталька.
1496. Вийшла зоря із-за моря, а друга з-за гірки,
Обі вступають на гостину до рибки-небірки.
Чудуються добрі люди, чом дівчина мила,
Та ж бо в неї ясна зоря кілька раз гостила.
1497. А вже ж я ся не дивую, чому Марця красна,
Коло неї вчора рано впала зоря ясна.
Як летіла зоря з неба та й розсипалася,
Марця зорю позбирала і затикалася.
1498. Білявино солодейка, люди мі тя бридять,
Мої вічка не всихають, як тебе не видять.
Білявино, лебедино, чому-с така красна,
Як калина рум'яная, як зірочка ясна?
1499. Та рум'яна моя рибка, рум'яна, рум'яна,
Доки-с така, як у лузі калиночка зрана,

- Та у мої зозулинки личко рум'янейке,
На погоду чи на слоту — усе веселейке.
1500. Коло того оборога позбивана роса,
Є у мене рибка мила жовтого волоса.
А у мої миленької волоссячко ясне,
Перед,нею світла зірка трохи не погасне.
1501. Пішов би я на ягоди, та запали роси,
А у мої миленької золотії коси.
Пішов би я на ягоди, дороги не знаю,
Злоті коси у білявки, тому ю кохаю.
1502. А чия то ясенина, а чийсь дубровки,
Чиясь лука не кошена — моя чорнобровка.
А хтось має сиві воли, хтось має корови,
А я маю білявочку, вона — чорні брови.
1503. Ой попід гай зелененький ходить моя мила,
Павонійов затикана, сама чорнобрива.
1504. Моя мила чорнобрива, моя мила ладна,
На котрую подивлюся, не є така жадна.
1505. Тече вода, тече вода із того потічка,
Файна у ня білявочка, чорні в неї вічка.
1506. Душко ж моя солоденька, йно би тя любити,
Ой йно би ся в твої очі чорненькі дивити.
1507. Жито, мамцю, жито, мамцю, жито — не полова,
Як дівчини не любити, коли чорноброва.
1508. В тебе очка чорненькії, як терн на галузі,
Личко таке рум'яненьке, як калина в лузі.
В тебе очка чорненькії, як терен саджений,
А бровоньки такі красні, як шнурок плетений.
1509. Одна брова та варт вола, друга червоного,
Треті очі чорненькії коня вороного.
1510. Невеличка тота пташка, що в гаю щебече,
Небагата дівчинонька моїм серцем мече.
1511. Гей, во моем городочку зелена кокошка.
Таку любець любку має, што смаглява трошки.
1512. Ой гіллява ліщинонька, гіллява, гіллява,
Ой то моя дівчинонька, котора білява.
1513. Гейда, гейда, гейда, гейда на личку ти крейда,
Ой мамунця крейду мала, як тя повивала.

1514. Кучерявий баранець, кучерява ярка,
Кучерява моя мила, як в городі лялька.
1515. Ой біла білявино, а біла білява,
Як же тебе не любити, кой ти кучерява.
1516. Ой на мені кучарики, на мені, на мені,
А ще більші кучарики на моїй дівчині.
1517. Ой за мостом керниченька, за мостом, за мостом,
Ой любив я дівчиноньку з невеликим ростом.
1518. А дівчина невеличка, кругленького личка,
Пристала мі до серденька, як перепеличка.
1519. Ой чия то дівчинонька, чия то, чия то?
Круглоличка, невеличка. Моя то, моя то.
1520. Ніхто мі ся не вподобав, йно тота дівчина,
Що ладненька а тоненька, як в лісі ліщина.
1521. Одна гора родить траву, а друга отаву,
Та я люблю дівчиноньку тоненьку, біляву.
1522. Напиймося горівочки, солодкого соку,
Та я любив дівчиноньку, тоненьку, високу.
1523. Ой у полі плужок оре, мила воли гонить.
Коли мила загейкає, як в дзвони задзвонить.
1524. Коли моя миленькая по садочку ходить,
Видить мі ся, що за нею біла ружа сходить.
1525. Ой гадав я, милий брате, що то скрипка грає,
А то моя чорнобрива по саду співає.
Та гадав я, милий брате, що то сонце сходить,
А то моя миленькая по подвір'ю ходить.
1526. Куда мила походила, дзвінком позвонила,
Там сходила і розцвіла ружа і калина.
1527. Ой тудайна, товаришу, тудайна, тудайна,
Куда мила походила, тудайна трава файна.
Куда мила походила, дзвінком подзвонила,
Тудайна трава зелененька васильком зацвіла.
1528. Куда ішла моя мила білими ніжками,
Тудайна трава і отава аж повилягали.
1529. Як Ганусі не любити, коли молоденька,
Як вишиє сорочину, як мачок дрібненький.
1530. Ой я тото дівча люблю, що раненько встає,
Що білими рученьками коровки пускає.

1531. А я гадав, пане брате, що то зоря ясна,
А то моя дівчинонька коровицю пасла.
1532. Попід гору високою дівча воду несло,
Золотії коновочки, срібне коромесло.
1533. Та як тота дівчиночка за водою пішла,
То мені ся привиділо, що зірничка зійшла.
1534. Тогди мі ся сподобала, як-єс несла воду
Писаними гарчиками з широкого броду.
1535. Як же рибку не любити, коли солоденька,
А як іде горі селом, гей, вода тихенька.
Горі селом, долі селом, рибочко, пройдися,
А я сяду при віконці, буду дивитися.
1536. А я свою дівчиноньку пізнаю по ході,
Бо як іде, то ся трясє, як рибка у воді.
1537. А я то дівча люблю, що вно звивається,
Низенько жне, тонко стелить, до мене сміється.
1538. Яворова піщалочка, яворове денце,
Така у ня білявина, як кой веретенце.
1539. Ой летіло дике гуся та сіло в лопуша,
Таке файне дівча маю, як біла пампуша.
1540. Та у мене в оболотці мальована канта,
Така у ня білявина, як на дверях панта.
1541. Така у ня білявочка, як кой фіялочка,
Любо мі з нев постояти коло паланочка.
1542. Там то була дівчинонька, там то була ляля,
Там то було постояти з вечера до раня.
1543. А у моім городчику виросла медулька,
А я таке дівча маю, як сива зозулька.
1544. Маю тютюн, маю люльку, маю що курити,
Маю дівча, як зозульку, маю що любити.
1545. Ой перейду тоту річку та затну смерічку.
Таку маю білявочку, як у траві чічку.
1546. Ой на моім городочку два букові коли,
Така в мене дівчинонька, як коли соколик.
Ой у моім городочку болото, болото,
Така в мене дівчинонька, як коли золото.
1547. Ой така у ня люба, лиш би ї любити,
Горі селом, долі селом за ручку водити.

1548. Ой білявко, кучерявко, білявко небого,
Та бо таких білявочок на світі не много.
1549. Черемоше, Черемоше, чиста твоя вода,
Ой дівчино з Верховини, файна твоя врода.
1550. Ой господи милосердний, ой господи боже,
Кілько-м сходив, не находив таке дівча гоже.
1551. Тебе мама породила та сказала склянку,
Ти найкраща дівчиниця на всю Русь Карпатську.
1552. Цвіте садок-виноградок, цвіте груша крайна,
Та бо моя миленькая над всі люди файна,
Вітер грає, погинає грушку зелененьку,
Ой не найде в цілім світі над мою миленьку.
1553. Закукала зозулиця а в полониночці,
Не є пари в усім світі моїй білявочці.
1554. Ой зацвіла черешенька од краю до краю,
Ніко таку любку не мав, як я тепер маю.
1555. Ой кукала зозуленька в гаю на колибці,
Ніде мені так не мило, як при любій рибці.
Ніде мені не весело і ніде не буде,
Сяду собі коло рибки, всю бідү забуду.
1556. Мило мі ся подивити, ой мило мі, мило,
Куда моя дівчинонька волики займила.
1557. Як у літі при роботі води ся напити,
Так ся мило дівчиноньці в очі подивити.
Іде дощ, іде дощ, каламутна річка,
Ото з тобов, моя мила, солоденька нічка.
1558. Нема села без болота, ліса — без калини,
Нема мені без милої веселої днини.
Нема села без болота, ліса — без обочі,
Нема мені без милої веселої ночі.
1559. Солодейка ма милейка таке зілля має,
Що кому ся дасть напити, зараз ю кохає,
Солодейка ма милейка, вітер снігом трусить,
Хоть би який файний хлопець, любити тя мусить.
1560. Камізоля з Тернополя, крисаня з Косова,
Бодай би ти, любко люба, все була здорова.
Прошу любці здоров'ячка, а за що, хто знає?
За то, за то, добрі люди, що м'я в серці має.

1561. Ой кукала зозуленька на Високім Замку,
Дав би я ся застрілити за свою коханку,
Ой дав би-м ся застрілити та на смерть убити,
А й бо ж мені без милої не ялося жити.
1562. Що ти дієш? — Жито сієш, а я пшениченьку,
Якби прийшло — дав би-м душу за свою миленьку.
1563. Ой дав би-м ся зарізати, дав би-м ся забити,
Но не дав би-м свої любки нікому любити.
1564. Високая Могуринка заросла хащами,
Ліпше люблю свою рибку від вітця, від мами.
Як же рибку не кохати, ой як не любити,
Коли без неї єдну хвильку годі пережити?
1565. Ой зацвіла калинонька та й вже перецвіла,
Не милий мі отець-мати, так як рибка мила.
1566. Милий отець, мила мати, що мене родила,
А миленька наймиліша, що мя полюбила.
1567. Ой на горі на високій та там росте терня,
Рибка кусат горішочки, мені дає зерня.
Ой на горі на високій росте яворина,
Комусь мати наймиліша — мені білявина.
1568. Сивий голуб, сивий голуб, сивіша голубка:
Милий отець, мила мати, ще миліша любка;
З татом, з матков посварюся, гріха наберуся,
А з любкою ізійдуся — не наговорюся.
1569. Ой на горі воли пасуть, на долині коні,
Я би свою любку не дав за штири червоні.
1570. Ліпше люблю милесеньку та як мамку свою,
Як не бачу її личка, ледво ся устою.
Ліпше люблю милесеньку, як себе самого,
Бо ж і вона полюбила мене, молодого.
1571. Закувала зозулина та сіла на глину,
Та нікого так не люблю, як оту Юлину.
1572. А й Анцю, Анцюрику, ти золоте потя,
Та коби-м тя не любив, не ходив би-м до тя.
1573. Хто до чорної Гануськи та придоптав стежку?
Хто білому Микитоньці мережив мережку?
Ой ніхто там не ходив, йно один Микита,
Ой Гандзуні узірцьом мережка вишита.

1574. Ой дубочку зелененький, дрібне на ті лисце,
Любив-ем тя, Марисуню, ще-с була в колисці.
1575. Ой люблю тя, дівчинонько, ще-с була маленька,
Ой як тебе колисала в колисочці ненька.
1576. Коломия не помя, Коломия горить,
Як дівчину не любити, коли серце болить.
1577. Хоть я тепер нич не маю, я нич не питаю,
Коби мила мня любила, о більше не дбаю.
1578. Сміяв би-м ся молодецький із бідки тяжкої,
Коби-м ся лиш міг дістати до рибки милої.
У біді я у тяжейкій не буду бідити,
Як лиш буду могчи біду з рибков поділити.
1579. Було гаразд в Білівцях, сухі сади цвили,
Доки ми ся із сусіда дівчинов любили!
1580. Не дай же ся, дівчинонько, нікому зводити.
Поки мене, поки тебе, будем ся любити!
1581. Ой дівчино, дівчинонько, личко рум'яное,
Ніхто ся так не кохає, як ми вобидвое!
1582. Моя душа без твоєї, а твоя без мої
Та не може продохнути одна без другої.
1583. Розкушу я горішечок надвое, надвое,
А ядерцем поділимся, рибочко, обое.
Поділимся горішечком, хоть який маленький,
Бо ти мені, рибко, мила, я тобі миленький.
1584. Чи не знаєш, дівчинонько, як ми ся любили,
Як ми одно до другого стежечков ходили.
Чи не знаєш, дівчинонько, як ми ся любили,
Та як ми ся одним ябком надвое ділили.
1585. Ой була любов, була межі нами двома,
Не знайдеться така любов межі десятьома.
1586. Ой під долем криниченька, під долем, під долем,
Ой ніхто ся так не любить, як Казька з Миколом.
1587. Чому в ставі води нема? Бо випила каня,
Щоби нам ся що не стало з того закохання!
1588. Гей, во моім городчику ружа проквітає,
Ци вже наша, мій миленький, любов пропадає?
Єще ружа не процвіла, лиш ся припала,
Єще любов не пропала, лиш ся притаїла.

1589. В саду сливка, в лісі івка інеєм припала,
Ой білявка, люба наша навіки пропала,
Не навіки, не навіки, а й такої тимчасом,
Всі вороги чорт забере, а ми будем разом.
1590. Наша любов не пропала, наша любов буде,
Лиш ся мало затаїла, би забили люди.
Та не сходи, місяченьку, ззараня, ззараня,
Аби люди не бачили любого коханя.
Та ховайся, місяченьку, за зеленим гаєм,
Би ся люди не дізнали, що ми ся кохаєм.
1591. Та дівчино, зозулино, годі тя любити,
Кажуть люди та й говорять, що будуть судити.
Та най судять ворожейки, не боюся суду,
Як-єм любив здавна-давен, так любити буду.
1592. Ой пас же я штири воли, там поле кошене,
Та не раз ти була бита, рибко, через мене.
Та не раз ти була бита, я не раз караний,
Хоть би прийшло з села піти, все я твій коханий.
1593. Ой повіяв буйний вітер з великим морозом,
Чи то хлопець такий ладний, чи мій дурний розум?
1594. Парубочку молоденький та ти смаглявенький,
Чи всім людям чи лиш мені такий солоденький.
Ци ти милий такий красний, ци я ся вдивила,
Ци всім людям, ци лиш мені така-с, бідо, мила?
1595. Ци ти, любко такий файний, ци мені ся видить,
Що мені ся твоє личко ніколи не збрідить.
1596. Ой на Петра вода тепла, лиш би воду пити,
Такий Петро файний хлопець, лиш би го любити.
1597. Ой який ти, мій миленький, та ладний на вроду,
Та як ясний місяченько зійде на погоду.
1598. Ой кину я хустинину на ту тиху воду,
Ні на що ся не впадаю, но на твою вроду.
1599. Ой за річков парубочок, за річков, за річков,
Ладнішого не знайшов би, хоть би світив свічков.
1600. Ой зацвіло сине зілля купками, купками,
Найфайніший мій миленький межи парубками.
1601. Ой піду у городець, у городець крайний,
Подивлюся на всі хлопці, мій любко майфайний.

- Ой піду я у городець, у городець вишний,
Подивлюся на всі хлопці, мій любко майпишний.
1602. А мій милий чорнобривий, а мій милий ладний,
Куда тільки подивлюся, не єсть такий жадний.
1603. Ой дубе зелененький, та й по дубочкові
Не є пари у Буштині мому любочкові.
1604. Ой любку солоденький, любку любований,
Такий мі ся, любку, видиш, як намальований.
1605. Ей, любку солоденький, ти моя радосте,
Куди ходиш, туди трава шовковенька росте.
1606. В мого любка нема сестри, бо він одиначок,
В нього личко процвітає, як червоний мачок.
1607. Ой зелена полонина, а вершки багрянні,
Я сі того любка люблю, що личка рум'яні.
1608. Я гадала, молоденька, що то вже зоріло,
А то мого миленького личенько яріло.
1609. А й бо в моім городчику зацвіла калинка,
Отець, мати, як тернівка, милий, як малинка.
Ой не дармо миленькому рум'яніють личка,
Як він красний, так він добрий, як коли суничка.
1610. Та я собі полюбила того Николайка,
Він біленький, челлененький, ще в бороді ямка.
1611. Моя мама білявая і я в ню ся вдала,
І я собі білявого хлопця сподобала.
1612. А в городі балабан зацвів по-волоськи,
А я того хлопця люблю, що чорнявий трошки.
1613. Ганьбив мене татунейко, а за татом мати,
Казали мі милейкого більше не кохати.
Як милого не любити, коли милий красний,
У милого такий позір, як місячик ясний.
1614. Та у тебе, легінику, вічка магдосові,
Коли ними помургаєш, притягаш ня д'собі.
1615. Ей, такий у ня любко, як дитина панська,
Вічка чорні, як терночок, натура циганська.
1616. Як же любка не любити, коли подобочка
А у любка сиві очка, як у соколочка.
1617. Ой люблю, кого люблю, а Мигаля мушу,
Його, мамко, сірі вічка з'їли мою душу.

1618. Ой мій милий чорнобривий, на стану тоненький,
Очка сиві, личка білі, губи солоденькі.
1619. Ти не знаєш, моя мати, котрий мій миленький,
Понад очка я чорнявий, на личку біленький.
1620. Ой зацвіла калинонька недалеко хреста,
А я пішла наломилася, додому принесла.
Подивися, мамуненько, який цвіт біленький!
Котрий хлопець чорнобривий, то то мій миленький.
1621. Ой іду я горі селом, любко рубать дрива,
Не годна-м ся надивити на чорненькі брива.
1622. Я гадала, молоденька, що соненько сходить,
А то милий чорнобривий на городі ходить.
Я гадала, молоденька, що сокіл літає,
А то мій чорнобривенький на коні гуляє.
1623. Нікому ся не чудую, лише сама собі,
Хоть би була яка вада — не виджу на тобі.
1624. Ой у мене перед хатов дубок зелененький,
Ой я того любка люблю, що чорнобривенький.
1625. Тече вода з-за города, тече вода — річка,
Ой мій милий чорнобривий, як у траві чічка.
1626. А мій милий чорнобривий та й чорнобривенький,
Понад чоло кучерята, як мачок дрібненький.
1627. Ой шуміли вітри з луга, шуміли з діброви,
А в мого милого мерезані брови.
У милого чорні брови, усочка біляві,
А кучері такі красні, як пір'я на паві.
1628. Ой по полю, сивий коню, по полю, по полю,
Золотії кучерики на тобі, Миколо.
1629. У ярої пшениченьки яроє колосся.
Такого я любка мала, що жовте волосся.
1630. Та у мого миленького чілочка жовтенька.
Я на нього дяку мала, ще-м біла маленька.
1631. По чому тя, мій миленький, пізнавати маю?
По жовтому волоссячку та й по обуванню.
1632. Черевички невеличкі, підківки маленькі,
Козаченько чорнобривий, ой то мій миленький.
1633. Ой тече вода, тече попід Урмізово,
Такий в любка ротик файний, як кой у святого.

1634. Ой у моїм городочку два дуби, два дуби,
Та у мого миленького два золоті зуби.
1635. Широкий лист на трепеті, широкий та й буйний,
Хоч мій любко невеличкий, коли він розумний.
1636. Ніхто такий не файненький та як мій миленький,
Ой як іде через село, як сосна тоненький.
1637. Убуюся в топаночки, пройдуся по мосту.
В мене любко чорнявенький, високого росту.
1638. Ой то я сі полюбила хлопця молодого,
Високого, тоненького, личка рум'яного.
1639. Тото моє закоханє, тото моя слава,
За сивеньким капелюхом зелененька пава.
1640. Солом'яний капелюшок павами птічений,
Такий до мня любко ходить, як позолочений.
1641. Та я пішла й подивилась — мій наймолоденький,
Всунув собі за кресаню цвіток зелененький.
1642. Як ся вбереш в чорний анцуг, а в чорну шапочку,
Як тя в чорта не любити, солодкий любочку.
1643. Узяв на ся любко шапку, дуже єму яло,
Ой таких легіників в Закарпаттю мало.
1644. Ой того я хлопця люблю, ой того, ой того,
Що чорненька камізелька, а гудзиків много.
1645. Ой синейка камізелька, а гудзики срібні,
Ой то ми сі, козачейку, обое подібні.
1646. Кувала мі зозуличка від бані до бані,
Колокілці на тобівці на моїм Івані.
Колокілці на тобівці, на ремені бинда,
Таке маю соколетко, що всім дівкам кривда.
А так би они виділи світка біленького,
Як би я їм дарувала свого миленького,
А так би они виділи під припічком дривця,
Як би я їм дарувала свого чорнобривця.
1647. Та у мене у городці росте малиничок,
Такий до нас любко ходить, як кой медівничок.
Закувала зозулиця на житній соломі,
Такий у ня, мамко, любко, як сивий соловій.
1648. Та є у ня ширіночка, білий на ній крайчик,
Любко у ня, як косиця, хижка, як погарчик.

1649. Такий у ня, мамко, любко межи легінями,
Як фіялка у городці межи букрічками.
1650. Цімборочко моя люба, що-с би-м ті вповіла,
Такий до ня любко ходить, як фіялка біла.
1651. Ой Сигот, мамко, Сигот, Сигот на долині,
Такий у ня, мамко, любко, як цвіт на калині.
1652. Ой їде машиниця, ой їде машина,
Гей, везеться у машині милий, як калина.
1653. Їде, їде машинонька романська, романська,
Та такого любка маю, як косиця панська.
1654. На зеленій полонині водиця чупоче,
Любко у ня, як цвіточок, най буде, як хоче.
1655. Ой вродила Черногора червоні ягоди,
Та любила-м еще люблю любочка з-за вроди.
1656. Ой мамуню, мамунцуню, маю миленького,
По тім боці, де я сама, того чорненького.
Ой мамуню, мамунцуню, я вам признаюся,
Він чорнявий, я білява, я з ним кохаюся.
1657. Тече вода з-під города, тече вода зимна.
Полюбив мня мій миленький, я тому не винна.
1658. Ой чорна-м, мамко, чорна, чорна, як головня,
Май дуже ня любко любить, як своє здоровля.
1659. Коби-м була така красна, як зора я ясна,
Світила би-м, знаю кому, ніколи не згасла...
1660. Ой не сходи, ясне сонце, так дуже раненько,
Най ся виспить чорнобривець, поки невидненько.
Та не сходи, ясне сонце, завчасу, завчасу,
Най на росі миленького волики напасу.
1661. Ой коби я крильця мала, я би полинула,
Я би свому миленькому бички завернула.
Завернула, завернула, коло нього сіла,
Я би свому миленькому всю правду повіла.
1662. Туда лози хилилися, куда їм похило,
Туда очі дивилися, куда серцю мило.
1663. Ой хлопчино, хлопчинонько, также мі миленький,
Яко вліті при дорозі явір зелененький.
1664. Ой піду я на малини робучої днини,
Виломлю я миленькому паличку з калини.

- Ой йде милий дорогою та й паличку струже,
Ой як же я, мій миленький, люблю тебе дуже.
1665. Ой прибігла з полонинки білая овечка,
Люблю тебе, файне бідня, та й твої словечка.
З високої полонинки ізлетіла сова,
Не про красу любка люблю, а про чесні слова,
Не про красу його люблю, краси у нім мало,
Бо розумно заговорить, та й на нього стало.
1666. Як ся файно у ширінку челлену завити,
Як ся добре із розумним легіньом любити.
1667. Ой піду я у садочок, вирву сі листочок
Та закрию, та застелю милого слідочок.
Щоби вітер не розвіяв, щоб роса не впала,
А щоб мого миленького друга не кохала.
1668. Ой любку солоденький, з самого цукерку,
Мене мамка породила тобі на фраерку.
1669. Ей, любку солоденький, солодкий медочок,
Ци ня любиш за подобу, ци за голосочок?
1670. Ніколи тя, мій миленький, не звезу, не звезу,
Бо ти мені ще солодший, як скрижавка меду,
Солодейкий мій милейкий, то ж ти мі солодкий,
Нехай нашим ворожейкам буде вік короткий.
1671. Ой летіла зозуленька понад розтокою,
Солоденький чорнобривцю, добре нам з тобою.
Та добре нам з тобов, милий, ой добре, не лихо,
Жили би-смо раз до смерті, коби люди тихо.
1672. Та від раю ключі маю, від пекла замкнено,
Та від мене, молоді, хлопці відвернено.
Та від раю ключі маю, від пекла колодку,
Як-ем була так і буду любові солодка.
1673. Ой у моїм городочку зацвіла осика,
То ж то я сі полюбила хлопця Олексика.
1674. Ой нікого так не люблю, та як того Лєся,
За ременем часничок, в торбині кулєша.
1675. У мойому городчику пасульочка бура,
Ой такого хлопця люблю, що му імня Юра.
1676. Ой ти, Юрику, як пава, Юрику, як пава,
Вби тя друга не любила — я тя люблю сама.
1677. Та я собі полюбила та Юру, та Юру,
Та за Юру молодого забила «вірую».

1678. Ой забула «отченаш», «вірую» не вмію,
А як милий заговорить, усе зрозумію.
1679. Ой під муром керниченька, під муром, під муром,
Та ніко ся так не любить, як ми двоє з Юром.
1680. Ей, кувала зозулиця на зеленім білю
Та як добре на любочка кликати — Василю.
1681. Та я собі полюбила білу Василину,
Світять мі ся кучерики на всю полонину.
1682. Ой Василю, Васильчику, зима би тя вбила,
Тільки-м мала легіників, лиш тебе-м любила.
1683. З цього боку і на той бік перекину сильку,
Та як тебе не любити, молодий Васильку.
1684. Ой що ж мені за зіленько зацвіло синенько,
Ніхто ж мі ся не вподобав, лише Василенько.
1685. Ой Цилю, каже, Цилю, ой Цилю, Цилечку,
Яка вода студененька а в тім бережечку.
1686. Рости, зілля, рости, зілля, як бобове биля,
Кажуть люди — правда буде, що люблю Василя.
Кажуть люди — правда буде, а я ся не таю,
Бо на свого Василечка чекати гадаю.
1687. Ой з-за гори високої надлетіла чайка.
Нікого так не люблю, як того Миханька.
1688. Та, Михайле, Михайлику, мамина дитино,
Ідеш полем сивим конем, дивитися мило.
Ідеш полем сивим конем, ремінь попід груди,
Та куди ти повертаєш — очка мої туди.
1689. Ой Мигалю та Мигалю, Мигалю-Олечку,
Як та вода студененька, ти мій соколечку.
Ой тече вода, тече, тече дунайова,
Богу би ся помолила, коби-м Мигальова.
1690. Ти, гільтяю, добре знаю, що твоя не буду,
Тільки дурний розум маю, що тя не забуду.
1691. Коби-с знала, моя мамко, що може Михайло,
Тогди би-с мня убирала щонеділі файно.
Коби-с знала, моя мамко, що то любя може,
Тогди би-с мі ісаказала: помагай ті, боже!
1692. Та нікого так не люблю, як того Андрія,
Бо в Андрія на неділю сорочина біла.

1693. Ой із гори високої летить біле гуся,
Нікого так не люблю, як того Андруся.
1694. Та у моім городчику росте ружа дванка,
Та я собі полюбила вуйниного Йванка.
1695. Закувала зозулиця та сіла на ганку.
Ой як добре загойкати на любка — Іванку!
1696. На тім боці при потоці два прутики гнуться,
На Марійці, білій дівці, два легіні б'ються.
Хоть ся бийте, хоть рубайте, я ваша не буду,
Іванкові-м ручку дала, Іванкова буду.
1697. Та на Петра вода тепла, лиш би її пити,
Який, мамко, Петро файний, лиш би го любити.
1698. Милий мені отець, мати, милий мені братик,
Над всіх мені наймиліший соколик Кіндратик.
Я з татуньом розмовляю, а матуню люблю,
А Кіндрата як не виджу, трохи ся не згублю.
1699. Моя хата при дорозі, віконця до сонця,
Таки мені припадає любити Никольця.
1700. Ой не байка, моя мамцю, не байка, не байка,
Що я собі полюбила хлопця Николайка.
Ой люблю тя, мій миленький, люблю тя, люблю тя,
Та не знаю, як ти мене, бо не звідаю тя.
1701. Ей, тече, мамко, вода, понад воду хожу,
Тебе, любку, твердо люблю, другого не можу.
1702. Ой у мене у городці росте лен, росте лен,
Та у мене до розмови, лиш ти, любку, оден.
1703. Я до ліса не поїду, до ліса темного,
Я не маю венцей любка, но тебе єдного.
1704. Тільки маю легіників, ги в головці маку,
Із межі тих, із межі всіх еден мі на вдяку.
1705. Та чому я не співаю, голосу не маю,
Викричала-м на волики по зеленім гаю.
Викричала-м на волики: — Цабе, воли, цабе!,
Та нікого так не люблю, як миленький, тебе.
1706. А калина біло цвіла, червоно родила:
Аж тепер ся я дізнала, кого я любила;
Аж тепер ся я дізнала та аж тепер знаю,
Що йно тебе я любила, тебе лиш кохаю.

1707. Високо-м ся вперезала високий станочок,
Далеко-м сі полюбила — файний парубочок.
Високо-м ся вперезала, здало би ся нижче,
Далеко сі полюбила, здало би ся ближче.
Високо-м ся вперезала, високий стан маю,
Далеко сі полюбила, бо ближче не знаю.
1708. Качалася жовковина долі новим столом,
Вже два рочки, як тя люблю та все одним словом.
1709. Ой любку мій хороший, хороший станочку,
Куда ходжу та співаю за тя співаночку.
1710. Я не прошу пана бога ні волів, ні коров,
Лише прошу пана бога аби любко здоров.
1711. Будь здоровий, мій миленький, люби мя єдную,
Бо не найдеш в цілім світі над мня вірнішую!
1712. Завше бога о то прошу, щоби-с був щасливий
Хоч з іншою, не зо мною, бо ж ти мені милий.
1713. Голосочку мій тоненький, то-м ті потонила,
Парубочку молоденький, то-м ті полюбила.
1714. Похилився дуб на дуба гіллям на долину.
Ліпше тебе, любцю, люблю, як мати дитину.
1715. Ой бреду, мамко, річку, серед річки стану,
Майдуже тя, любку, люблю, як кой рідну маму.
1716. Ой люблю тя, мій миленький, не му ся таїти,
Та так мати та не любить свої рідні діти.
1717. Ой убита доріженька в гору під калину,
Так я тебе, любку, люблю, що мало не гину.
1718. Кукурудзи не сапані, курудзи зелені,
За милим ся розшибаю, розуме шалений.
Кукурудзи висапані, кукурудзи буйні,
За милим ся розшибаю, розуме мій дурний.
1719. Єдна гора родить бібки, друга виногради,
Так-ем любка полюбила, не мож дати ради.
1720. Ой кували зозуленьки, ой кували обі,
Відколи тя, милий, люблю, лиш погадай собі.
1721. Ти, соненько, світи за дня, місяченьку, вночі,
Щоби-м я ся надивила миленькому в очі!
Ой мій любко солоденький, згину за тобою,
Та згину я, як рибонька за зимнов водою.

1722. Та у хаці на дубочку взими не є листя,
Ей, та віруй мені, любку, що вмираю без тя.
1723. А вже сонце ся спустило з гори на долину:
Я так того хлопця люблю, що трохи не згину.
1724. Якби ти знав, мій миленький, як я тебе люблю,
Як ня лишиш, мій миленький, то я ся загублю.
Не треба ся, моя мила, губити, губити,
Будемо ся, моя мила, стихонька любити.
Ой стихонька та любити, щоб люди не знали,
Щоби нашу вірну любов в'ни не розганяли.
1725. Ой дубова коновонька, оріхове денце,
Ой любімся, мій миленький, іно покрадемце.
1726. Нащо нам ся, мій миленький, таїти, таїти,
Коли ми ся так любили, як маленькі діти.
1727. Та файного любка маю, що веде дарабу.
Та як іде із Бичкова, несе чоколаду.
1728. Ай, тече вода ледом, тече вода ледом,
Наша любов майсолodka, як колач із медом.
1729. Ой та тими доріжками, та все тими, тими,
Ой та ми ся полюбили ще дітьми малими.
На солодкій яблончці солодкий цвіточок,
Ми ся з любком полюбили од малих діточок.
1730. Ци ти знаєш, любий любку, як ми ся любили?
Кой єсме ся із орішка зернятком ділили.
1731. Ой на дуб'ю кора, кора, на дуб'ю, на дуб'ю.
Не знаєш ти, козаченьку, як я тебе люб'ю.
Не знаєш ти, козаченьку, як я тя кохаю,
Через тебе вдень роботи, вночі сну не маю.
1732. Ей, ляжу, мамко, спати, та мені не спиться,
Я маленько придрімаю — мені любко сниться.
1733. Снилось мі ся, білий любку, близь коло кирниці,
Що я тобі подавала ротиком водиці.
1734. Коло млина два явори, третій похилився,
Ой вже-с мені мій миленький штири рази снівся.
1735. Обуймося в ходачата, обуймося в капці,
Як уночі, так у днинку, все любко на гадці.
1736. Світить, мамко, ясний місяць, зорі му мішають,
Твої мі ся, любку, очка всюди привиджають.

1737. Закувала зозулиця, сіла на Бидивлю,
Я не годна нич робити, за любком ся дивлю.
1738. Ой любку мій солоденький, за любка тя маю,
Куда ходжу та що роблю, о тобі гадаю.
1739. Ой як я сі ізгадаю за тебе, миленький,
То що роблю, з рук випаде, любку солоденький.
1740. Ой коли погадаю, який любко красний,
То так мі ся серце заб'є, як горошок рясний.
1741. Коли собі погадаю за тебе, Василю,
То не можу прив'язати намисто на шию.
1742. Та як собі нагадаю, що мій любко Василь,
То не годна-м присилити коровку до ясел.
1743. Та як я сі нагадаю та й за миленького,
Тогди мені не давайте меду солодкого.
1744. Коли собі погадаю за тебе, Іванку,
То не можу прив'язати шнурок на топанку.
1745. Ой літала біла гуска на ставок пливати,
Я о тобі, мій миленький, люблю все думати.
1746. Ой любку солоденький, ой ти, любку-кукло,
Кой би-м за тя не думала, серце би мі пукло.
1747. Ой нависли чорні хмари, нависли, нависли:
Не зійдеш мі, мій миленький, не зійдеш мі з мислі.

НЕЗГОДИ В КОХАННІ

РОЗЛУКА

1748. Із кирниці води беру, на камені стою,
Послідня мі бесідочка, любку, із тобою.
1749. Ой конику, воронику, сідаю на тебе.
Будь здорова, моя любко, я лишаю тебе.
1750. Чи ти, коню, осідланий, чи ти, коню, сивий,
Ой а де ж ти од'їжджаєш, а мій чорнобривий?
1751. Попід грушу коньом рушу, терньом поколишу,
Любцю ж моя солоденька, кому ж я тя лишу?
Лишу ж я тя, моя мила, тамтому другому,
Най не буде серцю жалю, ні твому, ні мому.
1752. Та зависли чорні хмари, що над дубровою,
Тяжко мі ся розлучати із білявиною.
Тяжко мі ся розлучати, тяжко ю лишати,
Аби мали другі люди по мні що кохати.
1753. Подивлюся в буковину, черемхи зацвіли,
Не забувай, моя мила, що ми ся любили.
1754. Ой зацвіла калинонька, цвіла над скалою.
Ой вже ж мені, мій миленький, розлука з тобою.
Ой розлука, мій миленький, розлука, розлука!
Комусь буде потішенька, а мені розпука!
1755. На солодкій яблоньці солодке кочання,
Яка була тверда любов, гірке розлучання.
1756. Ой летіла ластовочка, вдарилася в бука,
Та між нами із любочком одинні розлука.
1757. Ци по горі баранята, ще майгорі вуці,
Та уже мі не ходити до білої Нуці.
Ци по горі баранята, ще майгорі ярки,
Та уже мі не ходити до білої ляльки.
А й маю новий кантар, конику, на тебе,
Послідна мі дорожина, дівчино, до тебе.
1758. Ми ся іно полюбили на великі жалі,
Ти, миленька, ту зістанеш, а я піду далі.
Повержу тя, моя мила, повержу, повержу,
Завзялися вороженьки, в селі ся не вдержу.
1759. Бувай, душко, здоровенька, я ся виряжаю,
Очі чорні, біле личко на другі лишаю.

- Ступай, коню, предо мною на замерзлу груду,
Бувай, любко, здоровенька, вже з тобов не буду!
1760. Нещасливі коні мої, треба од'їжджати,
А що було серцю мило, треба занехати.
Най на мене всі нещастя разом спадуть з неба,
Розстатися із тобою — гіршого не треба!
1761. Любе мое закохання та й любе, та й любе,
А хто ж тебе приголубить, як мене не буде?
— Ой то мене приголублять та чужії люде,
Але тобі, мій миленький, великий жаль буде.
1762. Ой місяцю, місяченьку, світи, не ховайся,
Хоч поїдеш, мій миленький, хутко повертайся!
1763. Летить півень на сідало, каже кукуріку,
Зоставайся, моя мила, здорова довіку.
Милий милу покидає, сам він од'їжджає,
Ой у тузі, сердешную, саму оставляє.
1764. Куди їдеш, бокорашу, чи не долі водов?
Повертайся, бокорашу, мені жаль за тобов.
1765. Сумна гора без явора, явір без калини,
А дівчина без парубка, хлопець без дівчини.
1766. Ой не видко того села, іно видко дуби,
Куда сіло, поїхало закохання любе.
1767. Любе ж мое закохання, не забувай за мня,
Я за тебе на забуду поки жити буду.
1768. Воли ж мої половії, не бійтеся вовка,
Ой верніть мя до милої, болить мя головка.
Ой болить мя головочка, не дотулитися,
Коби дали на милую хоть подивитися.
Ой болить мя головочка і, знати, я умру,
Ой підіте приведіте, кого вірне люблю.
1769. Головино моя бідна, що ділати маю,
Та де ж моя білявиця, що і не видаю.
1770. Нема мої миленької, пішла за вівцями,
Взяла в мене перстенину тую з камінцями.
1771. Сиві воли, як соколи, у тій рудавині.
Не був же я в дівчиноньки ні вчора, ні нині.
1772. Та не був-єм у рибочки, не був-єм, не був-єм,
Куди двері отворяти забув-єм, забув-єм.

- Та не був-єм у рибочки, як перед Миколи,
Та вже більше в ней не буду в сім році ніколи.
1773. Теплі були вечерики, студені заранки,
Та заросла дорожейка до мої коханки.
Тепла була ціла нічка, а холодна днинка,
Та у моєї миленької заперта хатинка.
1774. Позаростали стеженьки мохом і травою,
Де ходили, говорили, серденько, з тобою.
Позаростали стеженьки зеленев ліщинов,
Де ходила, говорила з молодим дівчина.
1775. Сумна гора без явора, а ліс без калини,
Сумно мені, невесело та й без білявини.
1776. Та вже мені не ходити в ліски по горішки,
Та вже мені не любити дівчини Оришки.
1777. Я горішок та й розкушу, а лупину кину,
Нема тої дівчиноньки, що я за нев гину.
1778. Ой соколе, соколонько, куда ти літаєш,
Скажи мені щирю правду, де любку видаєш?
Ой соколе, соколоньку, позич мені ніжок,
Най я милу одвідаю, заки впаде сніжок!
1779. А в зеленій буковині кує зозуленька,
А мені ся причуває, що моя миленька.
1780. Зарикала коровочка коло оболочка,
Та все мі ся привиджає моя білявочка.
1781. Я периню завертаю, а периня риче,
А мені ся причуває, що мя любка кличе.
1782. Стоїть явір над водою, хитає собою,
Чи тужиш ти, моя мила, як я за тобою?
1783. Коло річки дві смерічки одна другу гне, гне,
Чи думаєш, біла дівко, да коли за мене?
1784. Ой на горі, на високій, вітер повіває,
Скажи мені, буйний вітре, як ся мила має.
1785. Повій, вітре холодненький, відки я гадаю,
Та із тої країночки, де я любку маю.
1786. Стоїть явір над водою, хитає гіллями,
Годі рибку позабути, що десь за горами.
Стоїть явір над водою, листя зеленіє,
Ким би то ся довідати, що рибочка діє?

1787. Ой на горі на високій ячмінь половіє,
Рад би я ся довідати, що дівчина діє.
1788. Дубовеє коромисло, а золоте вушко,
А де ж ти ся забавляєш, моя щебетушко?
Дубовеє коромисло, а золоте денце,
А де ж ти ся забавляєш, мое любе серце?
1789. Ой дощ іде, роса паде, на камені сухо,
А де ж ти ся забавляєш, моя щебетухо.
1790. Високая ябліночка, листійко зелене,
Що там мила поробляє, як не видить мене?
Високая ябліночка зісхла сеї ночі,
Виплакала за мнов мила свої чорні очі.
1791. Коло млина, коло млина, коло вітрового,
Всі миленькі ту гуляють, іно нема мого.
Нема ж мого миленького, пішов десь у гори,
Зачесав сі кучерики понад чорні брови.
1792. Зелененькі огірочки, жовтенькі квіточки,
Нема мого миленького, плачуть сиві очки.
1793. Попід тоті полонини густі буковини:
Коли тя ся надіяти, любку, з полонини?
Ой надійся, моя мила, рано в суботоньку,
Ой випишу, вималюю ружеvu квітоньку.
Ой випишу, вималюю ружеvu квіточку,
Передам ю до милої, що-м є на світочку.
1794. Коби борше зосеніло, випав сніг біленький,
Аби зійшов з полонини хлопець молоденький.
1795. Нема мого миленького, пішов за вівцями
Та взяв мою перстенину з трьома камінцями.
1796. Ой всюда ся похмарило, лиш туда ясененько,
Куди мое поїхало любое серденько.
1797. Ой щось мі ся пощикуює, хтось мі споминає,
Ой бачу то мій миленький, що мі не видає.
1798. Нема мого миленького, нема мого сонця,
Я піду го виглядати в середне віконце.
1799. Ой високо; та не низько, горіх на ліщині.
Ой далеко, та не близько, милий на Україні.
Пішов милий на Україну та й я йду, та й я йду,
Бідна ж моя головонько, як я го не найду!

1800. Огонь пече, огонь пече, а кропива жалить,
Як не виджу миленького, коло серця в'ялить.
1801. Ой іду я городиком, траву ізгинаю,
Не є того на Воловім, що за ним вмираю.
1802. Ой любку солоденький, ти моя радосте,
Куди-с до нас, любку, ходив, лиш травиця росте.
1803. Ой мамко солоденька, що вітер наробив,
Та завів дорожину, куди любко ходив.
1804. Заросли мі дорожечки снігом та морозом,
Не мож до тя, любко, дойти, ні саньми, ні возом.
1805. Дує вихор дібровою, сухі дуби кришить,
Хто теперка милейкому в путі товаришить?
Не дуй, вітре студенийкий, та й не шуми, луже,
Іде милий сам, як палець, жаль мі його дуже.
1806. Та на дворі метелиця, світка не видати,
Уже нам ся, любку любий, більше не стрічати.
Та чей тота метелиця колись перестане,
Стрітимося, файний хлопче, як сніжок потане.
1807. Сонце мріє, вітер віє, буде погодойка,
Пішов милий межи люди, а я сиротойка.
Маю тата, маю маму, є ціла родина,
Та не маю милейкого, бідна ж сиротина.
1808. Ой як я сі заспіваю ще мало зареву,
Учув би ня мій любочко, лиш много берегу.
Ой то мені, молоденькій, нелегко, нелегко,
Що від мене мій миленький далеко, далеко.
1809. Гей, як милий заговорить, то як в дзвін задзвонить,
А тепер я го не вижу — головонька болить.
Ой болить мня головонька, не виходжу з хати,
Ой далеко мій миленький, та не буде знати.
1810. Я у броду брала воду, не виділа-м денця,
Не видала-м миленького, не втішила серця.
1811. Кличе мати вечеряти, вечеряйте самі,
Нема мого миленького, не буду я з вами.
1812. Не пила я, не їла я, не хочеться їсти,
А й бо ж нема від милого ніякої вісти.
Не їла я смаженички, не пила я меду,
А за тобов, білявчику, голови не звезду.

1813. Ей, сумно вечеряю, ще не так ночую,
Не раз вийду, послухаю, де тя, любку, вчую.
1814. Ой сумує серце моє, сумує, сумує,
Хоть би моє серце пукло, милого не чує.
1815. Повій, вітре буйнесенький, відки я тя прошу,
Розвій тугу, розвій тугу, що на серці ношу.
Повій, вітре, з-за гори, відки тя жидаю,
А то з тої сторони, де милого маю.
1816. На тім боці при потоці сивий бичок риче,
А мені ся причуває, що ня милий кличе.
1817. Не виджу тя, мій миленький, не виджу, не виджу,
То як листок на трепеті, так за тобов дрижу.
1818. Очка мої сивенькіі, біда мені з вами,
Не хочете ночувати одну нічку самі.
То єдну-сте ночували і тої не спали,
Сиділи-сте під віконцем, любка визирали.
1819. Ой то я ся не виспала, ні мої оченька,
Бо не була під головов милого рученька.
Ой не була під головов, не була під боком
Та й не знаю, де випала милому робота.
1820. Нема мого миленького, нема мої лялі,
Прийде мі ся розболіти на студеній лаві.
1821. Нема мого миленького, нема мого Йвася,
Нема кому спитатися, чи я виспалася.
1822. Дримне мі ся, люба мамко, спати мі не спиться,
Коли очка прижмурияю, мені любко сниться.
1823. Уже третя неділиця, сараку, минає,
Як ня любко не цюлює та не обіймає.
1824. Ой не маю веселості, не маю охоти,
Нема мого миленького з тяжкої роботи.
Ой не маю веселості та й не маю волі,
Нема ж мого миленького з тяжкої неволі.
1825. Нема мого любка тутка, лиш за нього чутка,
Ой виросла через село шальвія та й рутка.
1826. Привикайте, чорні очі, самі ночувати,
Нема ж мого миленького, ні з ким розмовляти.
Нема ж мого миленького, рожевого цвіта,
Ой нема з ким розмовляти до білого світа.

- Нема ж мого миленького, туга не мала,
На стеженьці, куда ходив, трава зелена!
1827. Розвивайся, сухий дубе, зелений шафране.
Ой розбола мому серцю, як вечер настане!
Ой розбола серцю мому та й розболітисся,
Коби борше на милого хоць подивитисся.
Нема мого миленького, нема мого пана.
Постіль біла кедровая порохом припала.
Нема мого миленького, нема моєї душки.
Ні з ким лячи, викачати біленькі подушки.
1828. Стоять верби понад греблі, що-м їх насадила.
Нема мого миленького, що-м його любила.
Нема ж мого миленького та й зараз не буде,
Хіба я му ся поклоню через добрі люде.
1829. Ой на дубі кора груба, на сосні тоненька,
Нема того, що мі казав: — Душко солоденька!
Коло млина ясенина, коло млина сосна,
Нема того парубочка, що для него зросла.
1830. Як не видко у петрівку снігу біленького,
Так не видко у Підгірках мого миленького.
1831. Ей, то нема миленького та й нема го дома,
За ним серце ізгоріло, як суха солома.
1832. Ой летіла сива пава, на ворота впала,
Ой нема ту і не буде, кого я кохала.
1833. Світить сонце, світить сонце, на хату леліє,
Ой вже нема та й не буде, на кого надія.
1834. Ходить голуб коло хати, сивий, волохатий,
Як загуде жалібненько — на серцю тяженько.
Ой не ходи, голубоньку, коло моєї хати,
Принеси мі голосочок милого до хати.
1835. Нема Йвана, нема Йвана а й нема Йваночка,
Лишилася та й по Йвані файна співаночка.
1836. Ой заспівай, соловію, заспівай, маленький,
Та заспівай на той голос, що співав миленький.
1837. Чи лишити яворойка, чи го підрубати?
Перекажи, мій милейкий, доки на тя ждати?
Не рубаю яворика, нехай розростеться,
Почекаю на милого, заки повернеться.

1838. Задзвонили тучі вночі од моря ідучи —
То ж то мі ся наприкрило, та на тебе ждучи.
1839. Ой висока калиночка, не мож листка врвати,
Треба мого миленького три роки чекати.
Ой листочка мушу врвати, би-х стала на дуба,
Я милого зачекаю, бо велика люба.
1840. Ой тече вода, тече, та нанесла лому,
Чекаю тя, легінику, кождий день додому.
1841. Нема мого миленького, нема мої квітки,
Пішла би я визирати, та не знаю відки.
1842. Ой не відти вітер віє, відки мені треба,
Визираю миленького з-під самого неба.
1843. Ой вродила Черногора червоні ягідки,
Визираю, ци не прийде мій милий здавідки.
1844. Ой вийду я на вулицю, стану на керницю,
Подив'юсі за миленьким за Новоселицю.
1845. Очі-м собі придивила на тую дорогу,
Чи не їде мій миленький з Бережан додому.
1846. Наносила пчола меду, медочку, медочку,
Відки тебе визирати, мій милий любочку?
Наносила пчола меду, медуню, медуню,
Відки ж тебе визирати, мій милий Федуню?
— Ой я нині йду в дорогу, а за тиждень прийду,
Відти мене визирайте, відки сонце зійде.
1847. Ой набили пчоли меду на копи, на копи,
Та де ж ти ся забавляєш, хороший Прокопе?
Ой набили пчоли меду, ще вулій не повний,
Та де ж ти ся забавляєш, мій любку розмовний?
1848. Чи бог знає, бог відає, де мій милий дівся,
Ой щоби він в гаю був, то б гай зеленівся.
Ой щоби він утопився, ріки би бриніли,
Щоби его вовки з'їли, десь би затрубили.
1849. Ой бідна мя головонько, де мій легінь дівся,
Якби в гаю, у гаїку — гай зазеленівся.
Але якби у гаїку — гаїк зелененький,
Але якби межи люди — мир би веселенький.
Але якби у гаїку — пташки би співали,
А якби він у коршмонці — цимбали би й грали.
1850. Плине качор, плине качор по тихім Дунаю,
Ой вже ж того не побачу, що вірне кохаю.
1851. Болить мене головонька як взімі, так вліті,
Нема мого парубочка, десь на тамтім світі.
1852. Ой пряду куделечку, веретінце віє,
Та хто мене щиро любив — давно в глинці гние.
1853. Ой у тій-то полонинці лунчина торічна,
Відколи мій любко умер — я сирота вічна.
А я сиджу та думаю, де мій любко дівся,
А ему у полонинці гріб зазеленівся.
1854. Минули мня співаночки, минули мня танці,
Коли моя надієйка у гробовій ямці.
Минула мня перша любов — перше закохання,
Лиш ніколи не минеся тяженьке вздыхання.
1855. Ой ти, любко солоденький, перестань ся снити,
Бо ся буду за тобою ластівочков вити.
1856. Капустиння кришковате, а гірке кочання,
Ой солодке закохання, гірке розлучання.
1857. Та як собі нагадаю, кого я любила,
Коби ся мні на тім часі земля розступила.
Коби ся мні розступила, я би у ню зайшла,
Я би своє файне бідня на тім світі найшла.
1858. Лети, вітре, до милого, где його могила,
Скажи йому од милої — же ся не змінила.
Скажи йому од милої, що сама бідненька,
Коли нема коло неї любого серденька.
1859. Ой видру я та листочок з паперу білого,
Напишу я та писемце до свого милого.
1860. Ой напишу писемочко та вержу на воду,
Та най несе бистра річка аж до мого роду.
1861. Ей, пишу письмо, пишу та вержу на Дунай,
Возьми, хлопче, та прочитай та собі роздумай.
1862. Ой пишу письмо, пишу тобі, любку, тобі,
Коби-с дома, як би добре, лиш подумай собі.
А й жию, любий любку, жию за горами,
Та лиш перо та чорнило — розмовочка з нами.
1863. Із Біщина до Брмізьова далеко ходити,
Та будемо, милий любку, письмом говорити.

1864. Ой пливе качка, пливе по чорному морю,
Хіба з тобов, мій миленький, письмом заговорю.
1865. Ой пишу письмо, пишу коло оболочка,
Проступіться, сині гори, най вижу любочка.
1866. Ой пишу письмо, пишу на столику скраю,
Та мов з тобов, любку, сижу, слова розмовляю.
1867. Ой чи в тебе, мій миленький, серденько каменне?
Ой чому ти не напишеш карточки до мене?
1868. Ой любку, солоденький, тверде серце маєш,
Що мі письмо не напишеш, як перебуваєш.
1869. Чи ти, любко, у лісочку, чи-с пішов на варту,
Що ти мені, молоденькій, не написав карту.
1870. А в Яремче сонце сходить, в Києві заходить,
Напиши мені, миленький, як тобі поводить.
1871. Ой напиши, любко, як ті ся поводить,
Чи так тобі, як і мені, сумно серце ходить.
1872. Напиши мі, мій миленький, хоч одну карточку,
Та най я довідаюся, чи ти є в світочку.
1873. Ой червоні два голуби та й сіли на дуби,
Ой відпиши до мя картку, соколятко любе.
Ой відпиши до мя картку та сам опишися,
Та до мене, молодой, низенько вклонися.
1874. Ой туга мі на серденьку, туга не жарточка,
Коби прийшла від милого хоть една карточка.
1875. Чом мі, любку, письмо не шлеш, вже третя неділя?
Чи фабрика ізгоріла, що робить папір'я?
1876. Напиши мі, любку, письмо, я ті написала,
Тільки-с за мнов не погадав, кілько-м поревала.
1877. Та як мені не плакати, самі сльози ллються,
Від милого карти нема, від нелюба шлються.
1878. Ой зацвіла гряда з маком, ноно ся колише,
Чому рибця стародавня листок не напише?
Хотів він до ня писати, темна нічка зайшла,
Перце му ся полонило, свічейка загасла.
1879. Напиши-но, любку, картку та дай ворононьці,
Най я знаю, що ся діє в чужій сторононьці.
Напиши-но, любку, картку та дай мені знати,
Чи мені ся віддавати, чи тебе чекати.

1880. Іде поштар попід хижу, я му ся кланяю:
Чи не є мі в'д любка письма, як тяжко чекаю.
Ей, несе поштар пошту, я го докучаю,
Мій миленький у чужині, писемце чекаю.
1881. Одна гора високая, а другая низька,
Одна гора родить вино, а друга любисток.
Одна гора родить вино, а друга любисток,
Ой напиши, мій миленький, хоч до мене листок.
До полудня сонце гріло, а з полудня стало,
Та й до мене солодятько листок написало.
1882. З сього боку та на той бік перевержу бирцю,
Кой мі любко письмо зашле, майлегко на серцю.
1883. Ой у моім городочку зацвів барвіночок,
Напиши мені, мій миленький, три карти на рочок.
1884. Ой зацвіла синя цвітка в зеленім ячмені,
Ой вже прийшов від милого дрібний лист до мене.
А я той лист возьму в руки та й перечитаю,
Чогось я ся, мій миленький, тебе вже стидаю.
Ой зацвіла синя цвітка та й на роздорожу,
Що-м любила, то-м забула, а тебе не можу.
1885. Напиши мі, мій миленький, карточку, карточку,
Чи ти маєш, чи не маєш, я в мені гадоочку?
— Я напишу, моя мила, я дві, не єдную,
Що я маю за тобою тугу великую.
1886. Ой написав любко картку, сльозами ї скапав:
— Щоби-с знала, дівчинонько, що-м за тобов плакав.
1887. Ой поїхав мій миленький з гурманами, з сіллю,
А до мене листи пише, що я дома дію.
А я ему, молоденька, борше відписала:
Ой не пиши, любку, листи, я ся вже віддала.
А я ему відписала на тоненькім лубку:
Най він знає та най видить, в яким я прибутку.
1888. А мій милий в Буковині, пише в листі міні:
Справуй же ся, моя мила, бо я на чужині.
А я йому відписую, що я ся справую,
Попід чужі воротонька щоночі ночною.
А я йому написала на біленькім листі,
Ой вже мое справування — дитина в колисці.
1889. Коли-м писемце писала, столик колисався,
Тільки-м слізочок пустила, якби дощ проллявся.

1890. Ой коли-м ті, мій миленький, писала писемце,
Та як листок на трепеті, дрижало мі серце.
1891. Коли-м писемце писала, світила летрика,
Мені била на сердечку тягота велика.
1892. Одна гора траву родить, а друга любисток,
Лишай, любку, всю роботу та прочитай листок.
1893. Гей, віє вітер, віє, він ся повіває,
Неси, вітре, скорій письмо, бо любко чекає.
1894. Летить письмо через гори, летить через бучки,
Передайте, поштарика, любочкові в ручки.
1895. Щебетала ластовочка у нас на вріхові,
Неси письмо, ластовочко, в Росію любкові.
1896. Та летіла ластовочка, у вітру ся вбила:
— Напиши мі, любку, письмо, як-єм ті ся снила.
— Ти мені ся, любко, снила коровки доючи.
— А ти мені, любку, ся снів з пушки стріляючи.
1897. Ой щєбече ластівочка, вже хоче злітати,
Треба би мні до бідняти письмо написати.
Написав би-х на папері, паперу не маю,
Пішов би я за папером, доріжки не знаю.
1898. Ой плачу та баную, миюся сльозами,
Тепер видиш, що розлука, любко, межі нами.
Ой пишу письмо, пишу на столику з краю,
Тепер тя ще, білявочко, раз поздоровляю.
Напиши мі, любко, письмо, а я тобі дві, дві,
Та як будеш до ня іти, сідай на бициклі.
1899. Та й пишу письмо, пишу золотим перечком,
Не письмом тя здоровляю, а й щирим сердечком.
1900. Ой пишу я та писемце, дивлюся угору,
Мі ся видить, моя мила, що з тобов говорю.
1901. Не тінтов ті письмо пишу, зеленим клейбасом,
Би-м тя, любко, та не застав із другим любасом.
1902. Відси гора, відти гора, всередині Дунай,
Як ті прийде, любко, письмо, лиш стань та подумай.
1903. Напишу ті, біла дівко, на біле папір'я,
Та вби-с мала що читати, як прийде неділя.
1904. Ой напишу я писемце та пішлю го дротом,
Ти го, любко, прочитаєш своїм пишним ротом.

1905. Права ручка письмо пише, ліва помагає,
Головочка удумує, що писати має.
1906. Ой напишу я писемце та дам ластовочці,
Та понесе ото письмо моїй білявочці.
1907. Якби гори розкопати, долини розбити,
Якби з тобов, моя мила, щось поговорити.
Якби гори розкопати, Дунай переплисти,
Ліпше з тобов розмовляти, як писати листи.
1908. Ой забрала вода мости та й перекладини,
Не маю ким передати листа до дівчини.
Не маю ким передати, ні переказати,
Ой чи хвора, чи здорова, рад би я то знати.
1909. Напиши мі, любко, листок, що тобі ся снило?
— А мені ся добре снило, аж тебе-м виділа.
1910. Ой за столиком сиджу та писемце пишу,
Ой не бійся, файна рибко, я тебе не лишу.
Ой я тебе не лишу, хочу тебе взяти,
Звідай собі отця, матір, чи хоче тя дати.

ВРОЖІ ОБМОВЛЯННЯ

1911. Ой з-за хати, чорні хмари, з-за хати, з-за хати,
Ой зачали вороженьки на мене брехати.
1912. Я фасоло саджу, саджу, фасоля дрібненька,
Взяли мене люди в зуби, а я молоденька.
1913. Ой у моїм городочку ябліночка винна,
Ой на мене люди брешуть, я тому не винна.
1914. Попід гору високою голуби несуться,
Я нікому ніц не винна, люди набрешуться.
1915. Ой брехали вороженьки, як настало літо,
Була правда і неправда, було розмаїто.
Ой брехали вороженьки, як настала зима,
А тепер ся довідали, що я ніц не винна.
1916. За моїми воротами зелена груша:
Та юж мене оббрехали, я невинна душа.
1917. Кажуть люди та говорять, що я ся маляю,
Моє личко тим-то й файне, що я не хорую.
Та якби я, молоденька, тяжко хорувала,
Не поможе мальовання, хоть би-м малювала.

1918. Говорили вороженьки, а я тее чула:
Красна, красна дівчинонька, коб но більша була.
А я богу ся молила, взяла та й виросла,
Тепер кажуть: красна, красна, коли як та сосна.
1919. Ой рівцями кукурузка, рівцями, рівцями,
Не буду ся віддавати, жаль мі за хлопцями.
Не буду ся віддавати, буду так ходити,
Будуть мати вороженьки за кого судити.
Вороженьки, вороженьки, та що ж я вам винна?
А я свого миленького любити повинна.
1920. Ой вороги, вороженьки, то-сте ся насіли,
Коби-м була трошки менша, то би-сте мя з'їли.
Ой вороги, вороженьки, та не ворогуйте,
Та що ж я вам, бідна, винна, сами поміркуйте.
1921. Куди були шуги, луги, а тепер дороги,
Куди були добрі люди, а тепер вороги.
Куди були шуги, луги, тепер береженьки,
Куди були добрі люди, тепер вороженьки.
1922. Ой на горі кремінці, на долині крейда,
Ой вже мене обрехала Парасуня Фрейда.
1923. То на мене набрехала тота зизоока,
Єдно око до Бурштина, друге до Потока.
То на мене набрехала тота недоросла,
Бодай вона ще ходила, як свиня поросна.
1924. Ой то мене обмовила тота кривов'язя,
Що стояла із миленьким коло перелаза:
1925. Ой надвисли чорні хмари, а в тій хмарі гудить,
Сама біда мерзенная, а других паскудить.
1926. За моїми воротами отесана лата:
Та юж мене обрехала бідонька варгата.
1927. Я казала, посеструню, що ти мі посестра,
А ти, мене, посеструню, по селу рознесла.
1928. Ой вже тая слава, слава в усім городочку,
Що дівчина козаченьку вишила сорочку.
1929. Ой у мене, моя ненько, голосок овечий,
Судять мене суджениці назад моїх плечей.
Обсудили руки, ніжки, ще хотять і личко,
А до мене обернуться: — Що дієш, сестричко?
1930. Ей, мої цімборочки зйдуться укупку
Та раз мене обговорять, далі тебе, любку.

1931. Ото ж мене обсудила близька сусідочка,
Бодай вона не виділа на дочці віночка.
1932. Угу на тя, сусідице, та й угу, та й угу!
Вчера-с одну обрехала, а днесь мене другу.
1933. Нащо мені коло хати собаки тримати?
Є у мене сусідоньки, що вміють брехати.
1934. Сусідоньки мої близькі — лукаві ви люде,
Та кого ж ви обмовите, як мене не буде?
Та ви би-сте обмовляли каменя і воду,
А не то вже дівчиноньку, ягоду молоду.
1935. На камені хуста перу, на камені кручу,
А на мене люди брешуть, а я ся не смучу.
На камені хуста перу, на камені стою,
А на мене люди брешуть, а я ся не бою.
Брешіть, брешіть, вороженьки, або перестаньте,
Або мені свої зуби на підкови дайте,
А за мене люди брешуть, як в лісі ворони,
А я маю миленького з чужої сторони.
А за мене люди брешуть, а я ся не бою,
А я шию, вишиваю, як пані з покою.
1936. А хто хоче води пити, вода є в коновці,
Стільки моїх воріженьків, як маку в головці.
1937. Журилися вороженьки, що я в біду впала,
А я біду через воду прутом перегнала.
1938. Стала слава, стала слава, стали й поговори,
Та на тую дівчиноньку, що чорнії брови.
1939. Ой неславо, неславонько, то на мене впала,
Та на мої чорні очки, щоби я плакала.
1940. Обмовляйте, вороженьки, не переставайте,
Потом свої язиченьки на підшви дайте!
1941. Дайте язик на підшви, зуби на підкови,
Бо вже-сте мня обмовили од ніг до голови.
1942. Ой піду я лісом, лісом, де дерево тешуть,
Бодай тії погинули, що на мене брешуть!
1943. Та зродили підпеньочки, та зродили губи,
Хто на мене вигадує, най му завкне зуби.
1944. Ой вороги, вороженьки, вступіться з дороги,
Бо-сте мене обрехали від ніг до голови.

1945. Ей, гребу сіно, гребу та мечу на пластя,
Яку за ня правду кажуть, таке би в них щастя.
1946. На бережку чинять церков, на долині тешуть,
Запри, боже, світу рота, най за ня не брешуть.
1947. Кажуть люде, що суд буде, а суду не буде,
Бо вже мене осудили в тих сторонах люде.
Кажуть люде, що суд буде, суду не боюся,
Най на того суд упаде, з ким я гніваюся.
1948. Та на мене брехня впала, як на гуску вода,
Я ще з тої брехні вийду, бо я ще молода.
1949. Шелевію перевію, руту перетичу,
Ще я тоту неправдочку від себе відкличу.
1950. Іще-м в печі не наклала, а уже ся курно.
Ще-м нікого не любила, люди брешуть дурно.
1951. Ой на меді пиріжечки, на меді, на меді,
Якась біда набрехала, що я люблю Феді.
Якась біда набрехала та й налопотіла,
А я Феді не любила, іно-м ще хотіла.
1952. Ой загирзав сивий коник, загирзав, загирзав,
Тяжко любка полюбити, щоби ніхто не знав.
Ой загирзав сивий коник межи гороньками,
Тяжко любка полюбити межи ворогами.
1953. Чому, милий, не приходиш, чому не буваєш,
Чи ті мамка заказала, чи вже другу маєш?
— Мамка мені не закаже, другої не маю,
Через тяжкі ворожечки в тебе не буваю.
Через тугі морозечки сонечко не сходить,
Через тяжкі ворожечки милий не приходить.
Морози ся пересядуть, а сонечко зійде,
Ворожечки ляжуть спати, а мій милий прийде.
1954. Набрехали вороженьки, що я сі грубенька,
А я свому миленькому, як мід солоденька.
1955. Завзялися вороженьки, щоби-м все тужила,
Щоби-м свого миленького більше не любила.
1956. Говорили, клеветали, щоб милий ся сердив,
А милий ся не розсердив, любов більш підтвердив.
1957. Ей, із гори на долину завернім сі воли,
Сядь сі, милий, коло мене, най ворогів коле.

1958. Та я тебе поцілую із правого боку,
Най ворогів кольки колять хоть півтора року!
1959. Ой долина солом'яна, гора папір'ова,
Якась біда вигадала, що я Мигальова.
1960. Та богдай тя, легінику, із'їла лисиця,
Як на мене через тебе пороззявилися.
1961. Сиві воли, як соколи, рогами ся чешуть,
Ой ци знаєш, мій миленький, кілько за нас брешуть.
Та най брешуть, та най брешуть, як собаки в гаю,
Та я про них, мій миленький, з тобов погуляю.
1962. Ходить до ня, мамко, легінь, а сусідка чує,
Дала она селу знати: там легінь ночує.
1963. Та летіла ластовочка понад городину,
Ти ня, любку, вбговоряєш та й мою родину.
Ей, ци защо, легінику, мені доганяєш,
Та ти другу дівку маєш, мене вбговоряєш.
1964. Ластовочко, не щибечи, зозулько, не кукай.
Най говорить, ко що хоче, зозулько, не слухай.
1965. Сіло потя на ворота та й лапками креше,
Ходить чудо по вечірках та й на мене бреше.
Брешіть, брешіть, вороженьки, та й ти бреши повше,
То ня чудо обрехало, що грубше, як довше.
Тото на ня чудо бреше, тото на ня юдить,
Що на боці шапку носить, чей, господи, згубить.
1966. Подув вітер буйнесенький та й калину зломив,
Ще мня дурень добре не знав, а вже мня обмовив.
1967. Ой пасе баран, пасе, пасе баран дикий,
Будеш, любку, бановати за писок великий.
1968. Тече вода край города та й каламутиться,
Поза очі, як пес бреше, а в очі леститься.
1969. Я гадала, легінику, що ти пліт городиш,
А ти пішов до другої, за мене говориш.
Я думала, легінику, що ти кілля тешеш,
А ти пішов до другої та за мене брешеш.
1970. Понад гору високою журавки ся крутять,
Любила би мня миленька — люди баламутять.
Ой зійшлися буйні вітри, зломили калинку.
Завзялися вороженьки, взяли білявинку.

1971. Ой плавало біле гуся по воді, по воді,
Любила би мня миленька, через людей годі.
Ой вороги, вороженьки, на вас нарікаю,
Через вас мі світ немилий і долі не маю!
1972. Рибко моя солоденька, рибко моя срібна,
Пійшла за нас бесідойка дуже непотрібна.
1973. Коло тої керниченьки, де ти воду брала,
Там на тебе та й на мене неславонька впала.
Коло тої керниченьки люди говорили,
Якби мене із тобою вони розлучили.
1974. Ой люблю ся, дівчинонько, на тебе дивити,
Но не можу через людей з тобов говорити.
1975. Ой упала суха ева гильом до дороги,
Ой взяв би-м тя, дівчинонько, не дають вороги.
1976. Вже ж я ходив, вже ж я нудив та півтора року,
Докіль, докіль не дознались вороженьки збоку.
Ой рад би я, моя мила, до тебе ходити:
Засідають вороженьки, хочать мене вбити.
1977. Ей, любку молоденький, що би ми чинили,
Би ся нами, молодими, люди не журили?
1978. Ой у нас на городі зелененький ясінь,
Аж ті, любку, за ня брешуть, ти ся з того засміє.
1979. Німеччина — не Лящина і земля Волоска,
Підмовивши чуже дівча, піде поголоска.
1980. Бодай тобов, дівчиночко, возив дідько дуби,
А як мене через тебе взяли люди в зуби.
Бо я носив до дівчини три рази горішки
А стратив я кониченька, тепер ходжу пішки.
1981. Ой славная Коломия, славнійші зальоти,
Виходив я до дівчини новії чоботи.
Ой на горі, на високій зродили ожини,
А на мене, молодого, неславу зложили.
1982. Ой кину я срібний перстень межи магадзини.
Ой не було таких брехнів, як ось тої зими.
Ой кину я срібний перстень наперек світа,
Ой не було таких брехнів, як ось того літа.
1983. Ой хоть гуди, хоть не гуди, голубе-небоже,
Та кого я вірне любив, не судивсь мі, боже.

- Два голуби воду пили, а два колотили,
Бодай тоті не сконали, що нас розлучили!
1984. Розлучили нас обоє, як з пари пташеньки,
Бодай вони не сконали, тії вороженьки.
Бодай вони не сконали та й не повмирали,
Ой аби ще понад ними ворони каркали.
1985. А у горах сніги впали, гори побіліли,
Бодай нашим вороженькам зуби заболіли.
1986. Ой у лісі при дорозі там вирости дуби:
Хто на мене ворогує, най сі вирве зуби!
1987. Коло млина яворина, там росте тополька,
Хто на мене ворогує, най го сколе колька.
1988. Хто на мене ворогує, хто на мене бреше,
То най же го всередині, як сокиров теше.
- СУПЕРНИЦТВО, ЗРАДА
1989. Ой любив я дівчиноньку та й півтора року,
Та поки ся не дослухав мій товариш збоку.
1990. Та я гадав, товаришу, що ти мій товариш,
А ти мене, товаришу, дівчиноньки збавиш.
1991. Повій, вітре, на тополю, тополя, тополя,
Не важ, дурню, на дівчину, бо не буде твоя.
1992. Ей, брате, товаришу, буде баталія,
Або твоя, або моя дівчина Марія.
Ой брате, товаришу, будемо ся бити,
Не іди там, де я іду, дівчину любити.
1993. Ой ти туди не ходи, куди я вже ходжу,
Бо я тобі тую стежку терньом загороджу.
1994. Пане брате, товаришу, баталія буде,
Альбо твоя, альбо моя білявиця буде.
Ой не ходи, де я ходжу дівчину любити,
Ой скажи сі, товаришу, труновцю зробити.
Ой скажи сі ю зробити, кедринов оббити:
Альбо мені, альбо тобі на світі не бити.
1995. Ой посіяв пшениченьку по тому вівсові,
А я собі любку кохав — не другому псові.
1996. Ей, стою на бережку, дивлюся в долину,
Як цімбора вбиімає мою білявину.

1997. Не обіймай, побратиме, котру я вбіймаю,
Бо я тобі топориком руки обрубую.
1998. Та ти будеш, цімборику, руки завивати,
А я буду, цімборику, любку вбиімати.
1999. Ей, Миколо та Миколо, а й ти, Миколаю,
Не бери мі дівча йграти, бо тя порубаю.
2000. Та я тебе порубаю, острій топір ношу,
Та я тебе порубаю за любку хорошу.
2001. Розвалю ті, товаришу, голову надвое,
Та не ходи, товаришу, до дівчини мої.
Розвалю ті головоньку, будеш хорувати,
Тогди будеш, товаришу, зо мнов справу мати.
2002. Ой маю два ревори та й два карабини,
Не боюся цімборика, ні його родини.
2003. Товаришу, товаришу, на чім ми б'ємося?
Дівчинонька не ягідка, не поділимосья.
2004. Оба єдну полюбили — чия ж вона буде?
Та чи твоя, або моя — не розсудять люде.
Не треба ся, пане брате, на дівчині бити,
Сама скаже, кого хоче змежи нас любити.
2005. Ой іде машиночка, шин переломився,
Полюбив-єм біле дівча, цімбора підбився.
2006. Ай, цімбора мі ся женить, бере мі любаску,
А я беру карабаник та йду на вадаску.
2007. А ти мислив, пане брате, що я ся не верну,
А я твою дівчиночку на біду оберну.
2008. Подружечка моя люба, та ми подружечки,
То ми любка полюбили з одної хижечки.
2009. Цімборашко моя люба, будьме собі добрі,
Будьме собі обіймати одним любком обі.
2010. Товаришка з товаришков товаришувала,
Товаришка товарищі правди не сказала.
2011. Товаришка з товаришков один хлібець їла,
Товаришка товарищі правду не вповіла.
2012. Ти не люби любка мого, я не буду твого,
Най не буде межи нами жалю великого.
2013. Товаришко, товаришко, я в купці ходімо,
Лиш одного, товаришко, любка не любімо.

- Бо як будем, товаришко, одного любити,
Будемо одна на другу скрива ся дивити.
2014. Ай, та ми, цімборочко, не розсердимосья,
Бо любочко не ябличко, не поділимосья.
2015. Ой шувар зелененький корова й іспасла,
Любочка в ня полюбила цімборка нещасна.
2016. Я казала, компанійо, що ти компануєш,
Ти для мене солодкої трутизни готуєш.
2017. Я з моєю компанійов, як з щиров рідньою,
Вона взяла викопала яму піді мною.
2018. Та я з тобов, товаришко, як з ріднов сестрою,
Ти копала, я не знала, — яму піді мною.
Ти копала, я не знала, — сама у ню впала,
Я ся з тебе, товаришко, та й не сподівала.
2019. Невмивана, нечесана, не радуйся тому,
Що водив тя мій миленький з музики додому.
2020. Нечесана, неvmивана, чому ся не вмиєш?
Не сідай мі коло любка, бо го завалеєш!
2021. Сидить сова коло стола, дуєся на мороз,
Через сову із соколом говорити не мож.
2022. Ой на ставу, на ставочку качур воду бродить,
А до тебе, товаришко, мій миленький ходить.
Якби-с його та й зігнала, то він би не бродив,
Якби-с його не кликала, то він би не ходив.
2023. Не стій, коню, коло плота, не толоч болота,
Не стій, шельмо, з моім любком, бо дурна робота.
2024. Болить мене головонька аж попід волосся,
Не стій, шельмо, з моім хлопцем, бо посваримосья.
2025. Ей, ричала коровиця за білим баранком,
Що ті, шельмо, зуби болять за моім коханком?
2026. Через гору нивка, нивка, на ній попелиця,
Полюбила мого любка друга ніхтолиця.
Та най би го полюбила, най би го кохала,
Лиш коби з ним ніхтолиця до шлюбу не стала.
2027. Ой убита дороженька каміньом біленьким,
Чого тота шельма ходить за моім миленьким?
Чого тота шельма ходить, чого ся волочить,
Ой що її мій миленький любити не хоче.

2028. Та й займу я воли пасти під ототу обіч,
А там сидить зелепуга з моїм любком побіч.
Чого ж ти ся, зелепуго, на него насіла?
Я ті любка не дарую, хоть би-с ся розсіла.
2029. Ой у млині два камені, а третій не меле,
Відоймила кострубаня мого любка в мене.
Верни мені любка мого, бо я скажу теті,
Так тя буде телéпати, як лист на трепеті.
2030. Я гадала, цімборочко, аж ти мені мила,
А ти мені, цімборочко, гадина куслива.
2031. Ой був у ня миленький, був у ня миленький,
Цімборашка перебила — світ би їй гіренький.
2032. Ой не вто ня загубило, що всьох дівок губить,
Але вто ня загубило — друга любка любить.
2033. Чи я тобі не казала, Івасю, Івасю,
Ти не ходи до другої, бо ти маєш Касю.
Чи я тобі не казала Семене, Семене,
Ти не ходи до другої, бо ти маєш мене.
2034. Ой до луга дороженька, до луга, до луга,
Ой мала я миленького — відмовила друга.
2035. Аби вона так виділа під припічком дривця,
Як она вже ме видіти мого чорнобривця.
2036. На високій полонині качки пір'я гублять,
Най ся третій не мішає, де ся двоє люблять.
2037. Ей, вийду на улицю, а ще собі дубну
Цімборочці на укори, що юй любка люблю.
2038. Невелика поточина луги ізмулила:
Хвалилася ледачина — любка одлюбила.
2039. Тече вода з-під города, тече вода клубком,
Цімборка ся гонорує моїм давним любком.
2040. Ти зелена зеленюхо, не люби мі любка,
Бодай-ес ся розігнила, як у лісі губка.
Бодай-ес ся розігнила, надвоє розпала,
Бо я собі миленького змаленьку кохала.
2041. Ой негідна негіднице, що я тобі винна,
А ти ходиш, як дергавка, а я, як калина.
А ти ходиш, як дергавка, не мож тя пізнати,
А я ходжу, як калина, лиш би цілувати.

2042. Ой цімборко, цімборочко, цімборочко любка,
Не вішай мі ся на любка, завішся на дуба.
2043. А я паву затикаю, а пава ся губить,
Бери дідько мого любка, коли другі любить!
2044. Добрий вечір, дівчинонько, ци нема там кого,
Жеби ти не ізрадила хлопця молодого.
2045. Та я собі заспіваю: — Ой ду-ду-ду, дайна!
Коби мене не зрадила моя рибка файна!
2046. Та кувала зозулейка і в лісі, і в гаю,
Чи будеш мі, рибко, вірнов, завчасу питаю.
Та кувала зозулейка, днесь сидить тихейко,
Ой за зраду, дівчинонько, скаре бог тяжейко.
2047. Шуми, дубе, гаразд буде, зелена ліщино,
Прошу тебе, не зрадь мене, молода дівчино.
Та як мене, каже, зрадиш, сама марне згинеш.
Долів річков бистренькою на Дунай поплинеш.
Ой Дунаю, Дунайчику, чиста вода в тобі,
Ой що-с мила наробила, лиш погадай собі.
2048. Попід грушу коня рушу, дівча, здогадайся!
Хоть би який у золоті, зрадити не дайся!
2049. Ей, біла білявочко, диви мі ся в очі,
Я тя буду пізнавати, з ким-ес спала сночі.
2050. Ей, дівчино, дівчинонько, оченьками блудиш,
Бо не знаєш, дівчинонько, кого вірно любиш.
2051. Гой соколе, соколеньку, високо не літай,
А ти, душко молоденька, на другі не кліпай.
2052. Ой кувала зозуленька та на перелеті,
Присягала дівчинонька та на пістолеті.
Присягала, присягала та й думку гадала,
Бодай тото пістолетко куля розірвала.
2053. Присягала-с, що мя любиш, а я придивився,
Що не єден цілував я, не єден тулився.
2054. Ой зацвіла калиночка коло перелазу —
Ой які-то були в любки та губочки зразу!
Які були, такі були, вже ся проминули,
Бо уже ся до любочки інші привернули.
2055. Пане брате, товаришу, зрада надо мною,
Щось не хоче говорити дівчина зо мною.

- Бодай вона, пане брате, тогди говорила,
Як виросте серед села висока могила.
Ой виросла серед села висока могила,
Ой вкусила козаченька лютая гадина.
А гадина як тя вкусить, то найдуться ліки,
А дівчина як тя зрадить, пропадеш навіки.
2056. Я дівчині горілойки, я дівчині пива,
А дівчина за другими, бодай ся сказала!
Я дівчині горілойки, я дівчині трунку,
А дівчина сказалася, нема порятунку.
2057. Ой я ходив до дівчини, та я ходив, ходив,
А вна мене іздурила, бог би її побив.
Бог би її побив, побив, дрібне камінечко,
Та за мою щирю правду, та за коханечко.
2058. Бодай тебе, дівчинонько, сім літ дідько мучив,
А я тебе вірне любив — хто інший заручив!
2059. Я до тебе находився, тебе налюбився,
А ти взяла віддалася, а я не вженився.
А ти взяла віддалася, собі господині,
А я, бідний сирітонька, аж ходжу й донині.
2060. Ой бодай ти, дівчинонько, навіки пропала,
Мені-с дала принадочку, з другим ся звінчала!
2061. Ой заплачеш, дівчинонько, заплачеш, заплачеш,
Як ти свого миленького в коханки зобачиш.
2062. Коби річка невеличка, я би-м переплила,
Коби мі був милий вірним, я би-м го любила.
Але тобі, мій миленький, нема що вірити,
Ти так з іншов, як і зо мнов, будеш говорити.
2063. Ой боже ж мій милосердний, дай же мені раду,
Та щоби я у коханню не дізнала зраду!
2064. Ой засвіти, місяченьку, та й віджени мару,
А як піде до другої, то зайди за хмару.
А станувши за хмарою та й в темності цілий,
А я скажу заплакавши: — Покинув мя милий.
Світить місяць, світить місяць, світить, а не гріє,
Однак мені за миленьким моє серце мліє.
2065. Кедь ня любиш, легінику, люби ня самую
Та не никай через плече на цімборку мою.
2066. А й дубочку зелененький, дубочку, дубочку,
Ой зрадливі очі маєш, файний парубочку.

2067. Любила-м тя, легінику, до сночі, до сночі,
А сночі-м ся наникала, як ті ходять очі.
А сночі-м ся наникала та ще й придивила,
Як ти, бідо, за другими очима кривила.
2068. Ой калина білим цвіте, а червоним родить,
Мара знає, кого любить, а до мене ходить.
Мара знає, кого любить та й носить дарунки,
А до мене, молоді, на перевідунки.
2069. Мара знає, кого любить, личенько цюлює,
А до мене набігає, розуму трібує.
Купи собі ланцужок за півзолотого,
Та витрібуй шибелниці, ніж розуму мого.
2070. Та коби-с знав, легінику, яка в мене нуда,
Ти би не йшов до другої, а прийшов би-с сюда.
2071. Ой не січи та й не рубай зеленого дуба,
Та не сідай коло мене, коли-м ті не люба.
Ой не сідай коло мене, ти зрабочко моя,
Шукай собі другу любку, бо я вже не твоя.
Шукай собі другу любку, з чорними очима,
Я з своїми, сивенькими, стану за плечима.
2072. Ой віє вітер, віє та вербов термосить,
Знаю, любку, є в тя друга, вітер мі доносить.
2073. Мелайчик-ем покопала, пасульку лишаю.
Маєш, любку, фраєрочку — гадаш, що не знаю.
2074. Ти збираєш зілле, зілле та й аниш, та й аниш,
До іншої любки ходиш, а мене циганиш.
2075. До другої, любку, ходиш, а мені ся лаєш,
Всі ті знаю дорожини, куди повертаєш.
2076. Ой калина біло цвіте, а червоним родить,
Коби я ся довідала, де мій любко ходить.
А я вже ся довідала та й перепитала,
Котра йому постелила та й добраніч дала.
2077. А я тобі постелила нові подушечки,
А ти пішов до другої на голі дощечки.
А я тобі постелила, аби ти ся виспав,
А ти пішов до другої, чорт би тебе зискав.
2078. Лишив мене мій миленький, іде до другої,
А я мушу помирати з туги великої.
2079. Чому-с, милий, не приходив, кой-ем ті казала?
— Коня-м не мав, путь-ем не знав, мамка не пушала.

— Ой коня-с мав та путь-єс знав, мамка тя пушала,
Але тобі друга любка сідельце сховала.

194

2080. А де ж ти ся, мій миленький, забавив, забавив,
Що ти мене вечероньки позбавив, позбавив?

— Забавився, моя мила, у тої, у тої,
Ліпша була вечеронька від твої, від твої.

— Ой коби я була знала, котра ї варила,
Була б її вечеронька гірка, нещаслива.

2081. Чи я тобі не зварила борщику з грибами,
А ти пішов до іншої, наїв би-с ся грани!

2082. Ой чи я ті не зварила борщу та й капусти,
А ти пішов до іншої, наїв би-с ся нужди.

2083. Ой я тобі наварила білої фасольки,
А ти пішов до другої — наїв би ся кольки.

2084. Ой не теши яворонька, не теши, не теши,
А як підеш до іншої, на мене не бреш.

Ой не теши яворонька, не витісуй боки,
А як підеш до іншої, не рахуй мні роки.

2085. Та так, хлопче, дрова рубай, щоб не було скалля,
Та так, хлопче, других люби, аби-м я й не знала.

Та так, хлопче, дрова рубай, би трісок не було,
Та так, хлопче, другі люби, би мі жаль не було.

2086. Парубочку молоденький, ти світом балюєш,
У єдної перстень береш, а другій даруєш.

2087. Ой на горі на високій літали шершені,
Коли пішов до другої, віддай мі перстені.

2088. Любила я миленького, любила-м го досить,
Тепер най го тота любить, що перстені носить!

2089. Не йди, любку, попри воду, бо ся в воду зсунеш,
Та не люби по громаді, бо й мене ся збудеш.

2090. Ой любку солоденький, на два коні сідаш,
Та ти ідеш до другої, мене ся не звідаш.

Ой любку солоденький, правду мі не кажеш,
Та не сідай на два коні, бо з обох упадеш.

2091. Який листок зелененький, упаде та й гниє,
Який любко молоденький, не по правді жие.

2092. Косить коса, паде роса, коса ся зломила,
Та я задар Мигальові зорілки носила.

195

2093. Горі сухов пасулинов повороз ся увив,
Не жаль би мі, легінику, би-с маймудру любив.

2094. Та у млині два камені, оден меле кашу,
Не годна-м ті доказати, проклятий дівкашу.

2095. Ще ті маю, мій миленький, дві слові вповісти,
Як тамтої не покинеш, підеш землю їсти.

2096. У високій Шебелині білий сніжок тане,
Не знаєш ти, невірнику, що з тобов ся стане.

Ой легіню, легінику, то дурити знаєш,
Наварю я тобі пива, що ти ся покаєш.

2097. Бодай тобі, мій миленький, сонце не світило,
Та коли-с мене не любив, зводити не било!

Сонце уже так не світить, вітер зимний віє,
Такой за моїм миленьким серце моє мліє.

2098. Не спала я цілу нічку, а встала-м раненько,
Ой зрадив мня мій миленький та болить серденько.

Бодай же ти, мій миленький, тогди оженився,
Як у морю на каменю сухий дуб розвився!

2099. Ей, де би-м не ревала, само мі ся реве,
Кой тот любко, що ня любив, та вже другу бере.

2100. Закукала зозулиця коло теметова
Та мій любко позад части бере обойдова.

2101. Ти гадаєш, легінику, що я кал-болото,
А я була челядина та ще й буду прото.

Ой у тому городчику бервінчик ся стелить,
А я чую через люде, що ся любко женить.

Ой най ся колос стелить, він пополовіє,
Ой най ся любко женить, він ще повдовіє.

2102. Коли будуть, мій миленький, заручини твої,
Дай мі знати, я ті пошлю дрібні сльози свої!

2103. А тогди сі, мій миленький, з другов догаздуюш,
Як я сльози позбираю, а ти порахуюш.

Як я сльози позбираю, зложу на долоню,
Газдуй, газдуй з другов любков, я ті не бороню.

2104. Оженися, козаченьку, возьми сі білявку,
Бодай її на перший день положив на лавку.

Ой женися, козаченьку, женися, женися,
Як той вітер в чистім полі, нігде не спинися.

СВАРКА

196

2105. Ой сіда, сіда-ріда, сіда рідашини,
Що-с мі кортить повернути та й до бідашини.
Але в тої бідашини дверці утворені,
Бучок мі ся розвиває, як іду до неї.
Бучок мі ся розвиває, червона калина,
Чого-єс ся нагнівала, душко чорнобрива?
2106. Ой видиться, що хмариться, дощик покrapляє.
Ой видиться, що зукоса мила поглядає.
Ой видиться, що сердиться миленька на мене,
А як гляне — серце в'яне в неї та й у мене.
2107. Коль летіла перепела, істратила перце.
Што ся на мя розсердило, роскошнее серце?
2108. Ой ти дубе зелененький, та дубе, дубино,
Чом до мене не говориш, моя білявино?
2109. Сосновая коновочка, дубовое ушко,
Чом до мене не говориш, моя щибетушко?
2110. Сосновая коновойка, дубовое денце,
Чом до мене не вогориш, мое любе серце?
2111. Ой на горі на високій пили два вірмене,
Чого ти ся, білявочко, гніваєш на мене?
2112. Високая полонинко, коли тя скосити,
Розгнівав я солодоньку, як перепросити?
Ой скоситься полонинка, коби погодочка,
Сама мені перебачить рибка білявочка.
2113. Ой на ставу, на ставочку, з'їли качки ряску,
Загубив-єс, козаченьку, у дівчини ласку.
Не знаєш ти, козаченьку, як ласки дістати:
Обіймити, притулити та й поцілувати.
2114. У поповім городчику руга зеленейка,
Та я виджу, що ти, мила, ще нич не виннейка.
У поповім городчику приріз зеленіє,
Не винна-с ще, коли личко твоє паленіє.
2115. Та Аннице, біле лице, біле деревечко,
Та що сидиш, не говориш, ласкаве сердечко?
2116. Ой а нині неділенька, а завтра будний день:
Іде мила попри мене, не каже: — Добрий день!
2117. Ой Маріка ряндя прала та й на вербу клала,
Та я їй ся не поклонив, тяжко заплакала.

197

2118. Ой кувай, зозулино, лети в Марамориш,
Та що-с, мила, така сумна, зо мнов не говориш?
2119. Та Марічко, біла чічко, біле деревечко,
Чому стоїш, не говориш хоть одно словечко?
2120. Ой впав сніжок на обліжок, розтався водою,
Щось не хоче говорити миленька зі мною.
2121. Розмовив би-м каміннячко, розмовив би-м воду,
Та не годе розмовити дівчину молоду.
2122. Курилася дороженька, курилася курно,
Гнівлася та й на мене моя мила дурно.
Ой чи ти ся, моя мила, людей не встидаєш,
Та що ти ся за марну річ на мене гніваєш?
2123. Та у мене у городці дві косиці виті,
Через тебе, біла дівко, всі на ня сердиті.
2124. Пане брате, товаришу, сказалася дівка,
Чось не хоче говорити ще від понеділка.
Ой бодай ти, моя мила, тогди говорила,
Як виросте серед села висока могила.
2125. Коло млина яворина, на березі гречка,
А ти мене не зачіпай, буде суперечка.
2126. А що було полем, полем, тепер облогами,
А що було любо, мило, тепер ворогами.
Ой то було постояти та й поговорити,
А тепер ся на огиду тяжело подивити.
2127. Ой у полі край дороги стояла Марися,
Та кликала на Василя: — Василю, вернися!
Ой вернися, Василю, не так тото буде,
Зайшла сварка межі нами, розсудять нас люде.
Ой судили громадове, судили вітове,
Осудили кайданики мому Васильові.
Ой на ніжки кайданики, на руки скрипиці,
Ой то тобі, Василю, через молодіці.
2128. Видить мі ся, не дивиться мій милий на мене,
Що погляне, серце в'яне в нього та й у мене.
2129. Болить мене головочка та й чоло, та й чоло,
Загнівався мій миленький, та й не знаю, чого.
2130. Коло попа нема плота, коло дяка верби.
Чого ж ти ся, мій миленький, так на мене всердив?
2131. Ой убита дороженька, куди товар ходить,
Угнівався мій миленький, уже не приходить.

2132. Що-с на ня ся, любий любку, так дуже розгнівав?
Я в тя овес не скосила, що-с собі насіяв.

2133. Поки цвіла скорушина, явір'я зелене,
Поки ти ще, мій милейкий, пам'ятав за мене.
Як скоруха перецвіла, а явір зігнувся,
Ти на мене, файний хлопче, як сова надувся.

2134. Ой пійду в полонину, нарубаю жердя,
Та я з любком не говорю, бо на ня ся сердить.

2135. Та мій милий чорнобривий, я чорнобривіша,
Він до мене не говорить, я тому радніша.

2136. Я до него не говорю, бо мені не мило.
Він до мене не говорить, бо го заніміло.

2137. Ой любку солоденький, зле у тя сердечко,
Ти ся годен розсердити за одно словечко.

2138. Та у мене у городці твердолист розвився,
Не знаю го кому дати, любко розсердився.

2139. Сама-м траву толочила, сама і покошу,
Сама-м любка розсердила, сама го попрошу.
Ой як легко столочити, тяжко покосити,
Легко любка розсердити, тяжко попросити.

2140. Гнівається мій миленький, його перепрошу,
Бо я його перстенину на пальчику ношу.

2141. Нагнівався мій миленький і сумненький ходить,
І до мене, молодой, нічо не говорить.
Нагнівався мій миленький, я в того не стою,
Попід його хату ходжу, его ся не бою.
Попід його хату ходжу, ще й до хати вступаю,
А як є хліб на столі, ще й сі хліба влупляю.

2142. Я калину підпалила, калина не горить,
Я до дурня так щечечу, дурень не промовить.
Я до дурня так щечечу, як тая щечітка,
Він до мене не говорить, як до того дідька.

2143. А що ж тобі, дурний дурню, за кривда від мене,
Же ти ходиш, не підводиш оченьки на мене?

2144. Не гнівайся, мій миленький, я ся не гніваю,
Як ся буду віддавати, дам ті короваю.

2145. Загнівався мій миленький, я го перепрошу,
Кітка мі ся народила, в куми го попрошу.

2146. А в городі бождерево зелене, зелене:
Гнівалося сміховище на мене, на мене.
Та я того бождерево не буду косити,
Так і того сміховище не буду просити.

Який тебе дідько гнівав, най тя такий просить,
Куда ходять чорні хмари, най тя туду носить!

2147. Любив мене, мамцю, Йванцьо, я го не любила,
Він до мене по словечку, я го поганьбила.
Любив мене, мамцю, Йванцьо, а я его ніт, ніт,
А він мені на серденьку, як солодкий мід, мід.

2148. Кличе на ня, мамко, любко з новенького бовта:
— Що-с, білявко, така сумна? — Болить мя головка.

2149. Ізломил сиві волки новенькое ярмо,
Аж міркуеш, що ня не взьмеш, та не ходи дармо.

2150. Та зацвіла черешенька, зацвіла яперка,
Я не буду, хлопче, твоя, бо в тя є фраерка.

2151. Не цілуй ня, не обіймай, бо я не билина,
З розуму ня не виведеш, бо я не дитина.
Ой не ходи попід хату, не топчи мі рівці,
Коли любиш молодіці, то дай спокій дівці.
Ой не ходи попід хату, не топчи мі втаву,
Та не роби собі гонор, а мені неславу.

2152. Ой не ходи у садок, не толоч травиці
Як не люблять тебе дівки, люблять молодіці.

2153. Відступися, парубочку, від мойого личка,
Бо коштує сто золотих една половичка.

2154. Ой сивенький голубику, високо літаєш
І мак, любку, не баную, ош ня полишаєш.

2155. Полишив ня, мамко, любко та я не баную,
Та я собі на неділю другого парую.

2156. Цей покинув, другий буде, другий буде крапий,
А цей буде у болоті над чортами старший.

2157. Ой тече вода, тече, тече колочена,
Не буду я без фраіра, бо я не навчена.
Полишив ня мій миленький такий недолугий,
Та коби я здоровенька, є у мене другий.

2158. Ой полишив мене любко, вто мені дурниці,
Такой в мене по любові на кожній улиці.

2159. Та я собі любка знайду, сплучи в оборозі,
А ти собі бідку знайдеш на гладкій дорозі.
Та не думай, легінику, не думай, не думай,
Перейшла я бистру річку, перейду і Дунай.
2160. Ой ти мовиш, мій любоньку, що я тя любила,
А я тебе, мій миленький, словами зводила.
Ой ти мовиш, мій любоньку, що я тебе люблю,
А я тебе, мій любоньку, словами голублю.
Ой ти мовиш, мій любоньку, що я тя любила,
А я тебе, мій любоньку, з розуму зводила.
Ой ти гадав, мій хлопчино, що я тя кохаю,
Я такими хлопаками плоти підпираю.
Ой ти мовиш, мій любоньку, що я заміж піду,
Кину розкіш попід ноги, а куплю сі биду.
2161. Ти гадаєш, дурний дурню, що я в тебе стою,
А я свої чорні очки за іншими строю.
За іншими, за іншими, та не за такими,
За такими, як я сама, за молоденькими.
2162. Ти гадаєш, один дурню, що я тебе хочу,
Я такими драпаками коноплі волочу.
2163. Ти за мною ся волочиш — за тебе не дбаю.
Кілько в лісі корінчиків, тільки я вас маю.
2164. Ти думаєш, мій миленький, що за тобов гину?
В мене така заміталка, що нев коплю глину.
2165. Ти сі мислиш, еден дурню, що я тебе люблю,
Я ті ношу під вобцасом, мало не загублю.
2166. Ти гадаєш, еден дурню, що я тя любила,
Я такими смаркачами плоти городила.
2167. Ой ти казав, череваку, що за тобов плачу,
Ще почкаю штири роки, такого не втрачу.
2168. Ти гадаєш, легінику, що не буду без тя,
Така буду веселенька, як навесні листя.
Думаш собі, легінику, що не буду про тя,
Така буду веселенька, як уяри потя.
2169. Та й у верхи дорожина, у верхи, у верхи,
Люби, любку, кого хочеш, про мене теперки.
Ой з теплої полонини вітер ся намагать.
Люби, любко, кого хочеш, най бог допомогать.
2170. Ой у моїм городочку зацвіла нетоя,
Бери, любку, котру хочеш, бо я вже не твоя.

2171. Зелена петрушечка близько перелазу,
Солоденькі губки були в мого любка зразу.
Солоденькі губки були, солодші медочку,
А тепер мі так згірчили, що гірш полиночку.
2172. Любила-м тя, легінику, відтоді до тепер,
Тепер-ем ся додивила, щось такий, як вепер.
Любила-м тя, мій миленький, два роки та й місяць,
А тепер тя полишаю, хоч най тя завісять.
2173. Невеличка річка була, та й ся вгору здула,
Не мудрого любка мала, та й того ся збула.
2174. Перескочу бистру річку, ані доторкнуса.
Перестану тя любити, ані подивлюся.
2175. Ой мала я миленького та мала, та мала,
Ой бог надав, дідько взяв, я не банувала.
2176. Ходиш, хлопче, говорячи, ош я тя волочу,
Та давай мі сиві воли, та я тя не хочу.
2177. Ай я ті, легінику, казала та й кажу:
Та я ті ся головочки саменька не в'яжу.
2178. Ой вийду я на вулицю, на вулиці яма,
Не журися, мій миленький, я тя лишу сама.
2179. Та у Тисі каміннячко, од краю до краю,
Іськай собі, любку, другу, бо я тя лишаю.
2180. Ой тече вода, тече, тече вода наспіх,
Мене любко ввірі любить, а я його насміх.
2181. Закукала зозулиця межі двома корчі,
Задар до ня, хлопче, ходиш, подираш бокончі.
2182. Ой ти, любко солоденький, не баламуть літа,
Бо вже будеш баламутом, поки буде світа.
2183. Купила-м ті капелюха, ще й куплю ті квітку,
Іно мене відчепися, кострубатий дідьку.
2184. Голосочок, як дзвіночок, станочок, як карта.
А ти мене, еден дурню, любити не варта.
2185. Ой не ходи ти до мене, смаркатий Микита,
А то мені на серденьку, як півкорця жита.
2186. А не сідай коло мене ти, дурню негречний,
Нехай сяде коло мене мій любко сердечний.
2187. Ажби-м ся день не вмивала, а два не чесала
Та ще би ня моя мамка за тебе не дала.

2188. Якби мене моя мати за таких давала,
Давно би я по городі натину збирала.
2189. Ой не ходи, мій миленький, у нашу улицу,
Бо мене би нянько не дав за тебе, п'яницю.
2190. А який ти гидкий, бридкий, а я яка пишна,
Куда ж би я очі мала, щоби-м за тя пішла.
А який ти гидкий, бридкий, я тя прикрасила,
Білим личком, як сонечком, чорними очима.
Подивися раз на мене, два рази на себе,
Чи не буде шкода мене, як піду за тебе?
2191. Подивися раз на мене, два рази у воду,
Чи не буде шкода мене і мого роду?
2192. Та зацвіла черешенька, коло неї друга,
Не надійся, легінику, на мене вже шуга.
2193. Не ходи ти коло води та й коло мочила,
Буде мати нарікати, що-м тя зволочила.
2194. Мурована доріженька, аж ся порох курить,
Скажи, дурню, своїй мамі, най ся мнов не журить.
Скажи, дурню, своїй мамі, най мі не склинає,
За невістку їй не буду, доки не сконає.
2195. Ой калина говорила, ліщина співала,
Що дівчина за миленьким три рази вмівала:
— Бодай тебе, мій миленький, з твоєю красою,
Нащо мене одливали три рази водою!
2196. Бодай тобов, мій миленький, возив дідько глину,
Якусь-ес мі біду зробив, що за тобов гину.
2197. Бодай тебе, мій миленький, біда була знала,
Же ся мене за тобою тяжка журба взяла!
2198. Та легіню молоденький, громи би тя вбили,
Як ти за ня скоро забув, а ми ся любили.
2199. Любила-м тя, легінику, любила, любила,
Свята би тя неділиця за мене побила.
Ой поплив би тобі, любку, розум долі водов,
Пішли мої два годики задаремно з тобов.
2200. Наповала-м сиві волки, ци пили — не пили,
Чому-с до ня не приходив, громи би тя вбили.
2201. Чому-с до ня не приходив, ци не мав-ес коли?
Бодай би-м тя увиділа на воєнським коні.

- Любила-м тя, легінику, любила, любила,
Та бодай тя на войночці перша куля вбила.
2202. Ой любку мій чорнобривий, любила-м ті вірне,
Та за мою вірну любов най ті дідько пірве.
Ой любку мій чорнобривий, любила-м ті страшно,
Та за мою щирю любов най ті перун трасне.
2203. Як мя будеш покидати, перестань хліб їсти,
Аби тобі трудно, нудно коло іншої сісти.
Як мя будеш покидати, покинь воду пити,
Аби тобі трудно, нудно іншої любити.
2204. Ой ходив-ес, мій миленький, не було ті мило,
А ти пішов до іншої, ноги би ті внело.
А щоби ті ноги внело та й позавертало,
Ой що же ти наговорив, то так ся не стало.
2205. Бодай тебе, легінику, сушило, в'ялило,
А чому так ся не стало, як ся говорило?
2206. Чо-с до мене, дурню, ходив, ходив би-с на пальцях,
Щоби тебе так зсушило, як курку на яйцях.
2207. На Брустурах заgrimіло, на Ясеню блисло,
Бодай тебе, мій миленький, попід серце стисло!
2208. Бодай-ес ся, любку, скапав, як лоева свічка,
То мі не раз пропадала через тебе нічка.
Бодай-ес ся, любку, скапав, як чиста й олива,
То мі не раз пропадала через тебе днина.
То мі не раз пропадала, не одна пропала,
Бодай за тя, голомшивий, була біда знала.
2209. Ой то мі ся надурив єден парубочок,
Бодай же він так пожовк, як той огірочок.
2210. Бодай тебе, мій миленький, тільки колько сперло,
А кільки ся твоє личко попри моє втерло.
2211. Бодай тебе, мій миленький, стільки раз кололо,
Скільки разів твоє личко було коло мого.
2212. Бодай же ти, файний любку, в колесі звивався.
Не трохи ж ти мого личка та й націловався!
2213. Бодай тебе, мій миленький, хвороба напала,
Що ти людям розголосив, що я з тобов спала.
2214. Бодай тебе так зсушило, як листок на грушці,
Не раз-ес ся, дурню, виспав на моїй подушці.

2215. Бодай тебе так зсушило, як нитку тоненьку,
Що ти ходив, мене дурив, таку молоденьку.
2216. Жеби тебе, мій миленький, перунойки трасли,
Же на моім білім личку ягодойки згасли.
Ягодойки згасли, згасли, личко побіляло,
Жеби тебе, мій миленький, нещастя спіткало.
2217. Як ти мене, мій миленький, важиш покинути,
Я ті такі кольки зішлю, не зможеш дихнути.
Ні дихнути, ні сапнути, ні на світі жити,
Будеш знати на другий раз, як мене любити.
2218. Ой любчику мій солодкий, вік би ті короткий,
Та ти гадав, що в другої ротик майсолодкий.
2219. Бодай же тя господь скарав та за мою тугу,
Я гадала, що мя любиш, а ти любиш другу.
2220. Та й вийду я на толоку, розів'ю волоки,
Бодай моє коханійко не діждало року.
2221. Ой заросла доріженька, куди жаба лізла,
Бодай мому миленькому волосся облізло.
2222. Ой засвіти, місяченьку, догори рогами,
Котрий любив і покинув, най дригне ногами.
2223. Ой бодай-ес, парубочку, тоді оженився,
Як у морях на камені сухий дуб розвився.
2224. Любив мене милий дуже, а тепер не хоче,
Та най ему головочка втроє ся розскочить.
Любив мене милий дуже, а тепер лишає,
Най ему ся у головці розум замішає.
2225. Та най му ся замішає, най ся переверне,
Як всі дівки обсватає, до мене ся верне.
2226. Та на нашім загуменні, та там наше поле,
Хто мого хлопця любить, най го колька коле.
2227. Ой кувала зозуленька та й три рази кукла,
Котра мого хлопця любить, щоби зара пукла.
Котра мого хлопця любить, нехай ся стереже,
Бо ї нагла колька сколе, нім ся підпереже.
2228. Ци упала звізда з неба, на землі загасла,
Богдай, любку, твоя мати з ланца траву пасла.
2229. За нашими воротами виросла тополька,
А хто любить та й покине, най го сколе колька.

- Ой зачала го колоти я з правого боку,
Ой най коле, не престане, до нового року.
2230. Росте зілля на камені, широко стелиться,
А я чую межі люде, що любко жениться.
2231. Ой женишся, мій миленький, а мене лишаєш,
Та бодай ті задзвонили, як ся повинчаєш.
Полишив ня, мамко, любко, полишив, полишив,
Та бодай ся він із друзів нігда не потішив.
Полишив ня мій миленький, полишив, полишив,
Такий би го розум зайшов, оби ся завішав.
2232. Ей, ти ся, любку, жениш, береш єдиницю,
Та бодай ся завісила на суху ялицю.
2233. Женить мі ся, мамко, любко, просить собі долю,
Товди би му дав бог долю, як догоню воду.
2234. Ой женися, мій миленький, хай бог помагає,
Аби не мав пристанівку, як вода не має.
Аби тоді, мій миленький, зачав газдувати,
Та як стане на камені вода спочивати.
2235. Як не має бистра вода з каменя на камінь
Так би-с не мав пристаночку шуга, нігда, амінь.
2236. Ой жениться мій миленький, бере із волами,
Хай на його шлюбну жінку прийдуть з корогвами.
2237. Ой женися, мій миленький, в перший понеділок,
Би-с ся тільки раз оженив, як в решеті дірок.
2238. Любив-ес мі, парубочку, тепер мі обходиш,
Би-с ся тільки разів женив, кілька чобіт сходиш.
2239. Ой женися, парубочку, ней ті кінми грають,
Та ней же ті восени псалтиру читають.
2240. Невелика поляночка, копиць на ній густо,
Любив-ес мні, не взяв-ес мні, зійшов би на пусто.
2241. Ой яворе, явороньку, гілля ті зелене,
Бодай же ті пан біг скарав, гільтяю, за мене.
2242. Ой повіяв буйний вітер, повіяв навальний,
На зломану головоньку кавалеру давний.
2243. Бодай на тя чудо вийшло, на твоє обійстя,
Аби з тебе тіло спало, як з явора листя.
2244. Ой дівчино, дівчиночко, не боїшся бога,
Відправила-с добрих людей від твого порога.

- Відправила-с добрих людей, чекаєш донині,
Тепер підеш за такого, котрий пасе свині.
2245. Не ходи вже коло води, най тя вже забуду,
Най вже тебе інший любить, бо я вже не буду.
В тебе тільки уцтливості, як в каменю води,
Шкода твоєї, дівчинонько, красної уроди.
2246. Ой любив я дівчиноньку, як з города чічку,
Тепер буду обходити, як ту бистру річку.
2247. Любив-єм тя, біла дівко, за чотири зими,
А тепер ся соромію своєї родини.
2248. А я любив дівчиночку та як калиночку,
Тепер буду обходити та як гадиночку.
2249. Ой любив я дівчиноньку, як з горіха зерня,
Тепер її так обходжу, як колюче терня.
2250. Любив я тя, дівчинонько, любив я тя досить,
Най тя тепер та той любить, що деготь розносить.
2251. Ой до гаю доріженька, до гаю, до гаю,
Перше гинув за дівчинов, а тепер не дбаю.
2252. Ти гадаєш, дівчинонько, що я в тебе стою,
Маю я ще таких більше, що гинуть за мною.
2253. Ти гадаєш, дівчинонько, що до тебе я йду,
Хоть ти би-с мнов не згордила, я сі іншу найду.
2254. Не до тебе, дівчинонько, не до тебе я йду,
Запри собі воротенька, я сі енчу найду.
Запри собі воротенька, запри сі ліщину,
А я, хлопець молоденький, найду сі дівчину.
2255. Похилився дуб на дуба, а явір на явір,
Ти не моя дівчинонька, я не твій кавалір.
2256. Уступайся, барвіночку, най тя не толочу,
Не люби ня, біла любко, бо я тя не хочу.
2257. Подивися, біла дівко, на себе, на мене,
Волієш ся утопити, як іти за мене.
Та на горі воли в ярмі, а коники в сідлі,
Я би з тобов не женився, хоч би була в сріблі.
2258. Не женюся я на тобі, не женюсь ніколи,
Бо до тебе хлопці ходять, як діти до школи.
2259. Не дивися, дівчинонько, що я ся волочу,
Давай мені штири воли, я тебе не хочу.

- Давай мені штири воли, а п'яту корову,
А я тебе та й не хочу на свою голову.
2260. Подивися, дівко біла, на суху тополю,
Як ся буде розвивати, вженюся з тобою.
2261. У Бедевлі заgrimіло, у Тересві блисло,
Та богдай тя, моя мила, коло серця стисло.
2262. Бодай твоє задвір'ячко вогником горіло,
Що так мене, молодого, до тебе кортіло!
2263. Бодай тебе, файна любко, взяли три дядоли,
Що я тебе дуже люблю, ти мене поволи.
2264. Бодай тобов, дівчинонько, дідько возив лати,
Та що я ся через тебе не удержу хати.
2265. Ой летіла ластовочка та сіла там на пень,
Така би в тя, дівко, нічка, як у мене сесь день.
2266. Кошу гречку, кошу гречку, гречка ся хилє,
Так дівчину бери в танець, вона утікає.
2267. Ой дівчино, дівчинонько, рожевая цвітко,
Кой не хочеш мя любити, най тя возьме дідько.
2268. Бодай тебе, дівчинонько, сім раз дідько мучив,
Навішала-с кораликів, мене дідько скусив.
2269. Бодай же ти, дівчинонько, на гіллі повисла,
Не раз моя вечеронька через тебе скисла.
2270. Коби-єс ні так скапала, як лойова свічка,
Не єдна мі через тебе зайшла чорна нічка.
2271. Ой у полі керниченька, у полі, у полі,
Ой най тебе, моя дівко, в серце колька вколе.
2272. Ой біла білявино, а й ти, біла, біла,
Та богдай ти, білявино, в темниці сиділа.
2273. Ой жену волки в воду, волки би не пили,
Кой мі рибка не по дяці, громи би ї вбили.
2274. Та би йлянку вода взяла, би ї примулила,
Та аби ся головочки мойої лишила.
2275. Бодай тебе, файна любко, таке завинуло,
Аби тебе із припічка під постіль фурнуло.
2276. Виносив я до дівчини штири зерна бобу,
З'їла-с, каже, мою працю, з'їла би-с хоробу.
2277. Бодай тебе, дівчинонько, хороба напала,
Я ся досі не оженив, ти ся не віддала!

2278. Ой дівчино, дівчинонько, дай ті, боже, щисте,
Щоби-с тільки старіст мала, як на дубі листе.
2279. Ой ти ся та віддаєш, я в катуни іду,
Та богдай-ес повдовіла, поки з катун прийду.
Та богдай-ес повдовіла, біла удовицьов,
Та аби тя називали моев молодицьов.
2280. Ой дівчино, дівчинонько, я в тобі кохався,
А ти-с мене лиш зводила, я не сподівався.
Та бодай ти, дівчинонько, тогди оддалася,
Як у морі на каменю верба прийнялася!
2281. Ой Маріко ізрадлива, ой Маріко біла,
Очі би ті ускакали, аби-с не виділа.
2282. Ой Маріко, Маріко, не губи мі літо,
Доста-с зиму ізгубила, гута би тя вбила.
2283. Ти дівчино розмаїта, збавила-с мі літа,
А як я ті збавлю зиму, то підеш зі світа.
2284. Ой не жури, біла дівко, не жури, не жури,
Аби-с доти дівочила, би-с пужала кури.
Ой кури би-с пужала, гусьом ся кланяла,
Там за тото, біла дівко, що-с мі доганяла.
2285. Бодай же ти, дівчинонько, тогди віддалася,
Як у морі на тополі грушка розвилася.

ЧАРИ

2286. Ой ходила, говорила гільтяйова мати,
Назбирала троезілля мене чарувати.
Назбирала троезілля, червону рутоньку,
Та хотіла зчарувати мене, сиротоньку.
2287. На мене ся нагнівали, на мене ревуться,
На мня чари підсипають, чари не беруться.
На мня чари підсипають, я від чарів чиста,
Та як тота дубовина від сухого листа.
2288. Ой вороги, ворожейки, ви ворогуєте,
Ви на мене, молодейку, чари готуєте.
Ой хоть ви їх готуєте, самі поживайте,
Та ви мені, молодейкій, чари не давайте.
2289. Ой я ходжу, куди ходжу, нічого не бою,
Бо я ношу за поясом зелененьку тою.
Я ту тою розколочу та дам ся напоти,
Кого схочу, розволочу та й буду любити.

2290. Дай-но, боже, дочекати неділі святої,
Маю я вже таке зілля, же всі хлопці мої.
Ой маю я таке зілля, що зовеся «тоя»,
Як ті го дам напиться, зараз буду твоя.
2291. Ой паде дощик, паде, та помалу цяпкат,
Кой ісхочу приворожу, любко причалпкат.
2292. З-під каменя воду беру, на камені стою,
Давно би-х тя зчарувала, та бога ся бою.
2293. Щоби-м такі очки мала, як заслічка сина,
То би-м собі відмовила від сусіди сина.
Ой сусідо, сусідочко, тримай твого сина,
Бо я его відчарую чорними очима.
2294. Ой я жита не сіяла, само жито сходить,
Я козака не чарвала, сам до мене ходить.
Я не вміла чарувати, ані моя мати,
Навчила мя сусідонька із третьої хати.
2295. Я не знала чарувати, навчили ня люди,
Оби-м собі зчарувала, котрий кращий буде.
2296. На Йван день-ем зілля брала, на Петра-м ся мила,
Кой-ем пішла у таночок, я в нім перша біла.
Ой я в нім перша біла, бо я ворожила,
Богдай ота не дождала, що ня научила.
2297. Не годна-м ся ізчесати, ні рано помити,
Ба де ото зілля найти, за любка забити.
Я би ото зілля найшла, за любка забила,
Коби моя шіріночка у нього не біла.
2298. Ой посную я ниточки по зеленім дублю,
Що-с мі, любку, наворожив, я лиш тебе люблю.
2299. Бодай тебе, мій миленький, спалив сніг біленький,
Сім раз-ем тя чаровала, а ти здоровенький!
2300. Ой піду я до ворожки, буду ся питала,
Чи поможе чорна рожа, би ся ми кохали.
2301. Та ходила біла дівка по зеленій гати,
Та збирала команичку хлопців чарувати.
2302. Ой на Йвана зілля рвала, на Петра сушила,
Я святої неділеньки парубка строїла.
2303. Чи чули ви, добрі люди, що в нас за новина?
Зчарувала Парасочка вдовиного сина.
Як вона го зчарувала, серце го зболіло,
Як учула стара мати, на ногах умліла.

- Ой вона го зчарувала в хаті на порозі,
Дала ему чари їсти в ячміннім пирозі.
В однім разі я в пирозі зелененька рута,
В другім разі я в пирозі гадинонька люта.
2304. Зчарувала дівчинонька біленького Йванка,
Йванкові уже коплесь на цвинтарі ямка.
2305. Понад двір, понад двір, понад сухі верби,
Ішли дівки до ворожки, щоби жінки мерли.
Щоби жінки мерли, мерли навіки, навіки,
Аби ми ся віддавали за їх чоловіки.
2306. Ой ви, дівки чарівниці, ви мене строїли,
Ой ви мене замість меду зіллям напоїли.
2307. Ой дівчата, молодиці, ви, подоляночки,
Коли-сте мі зчарували, дайте мі радочки.
2308. Ой дівчата, дівчатонька, на бога згадайте,
Як-есте мня зчаровали, так мі ради дайте!
2309. Ой на мені, брате, б'ються, на мені сваруться,
Чарами мня підливають, чари не беруться.
Чарами мня підливають, троєн дають пити,
Від троєну ніхто не вмер, та й я буду жити.
2310. На камені ноги мюю, на камені стою,
Навкруг мене чари ллються, а я ся не бою.
Навкруг мене чари ллються, а я не боюся,
Коби скорше до осені, то я оженюся.
2311. Ой ішов я горі селом, найшов-єм сі пильник,
Дівки кричать все за мною, що я ворожильник.
2312. А я з гори на долину бадилину кину,
Всі дівчата почарую, а свою покину.
2313. Ци в зеленій полонині зацвіла ожиня,
Кедь хоч дівко, би-м тя любив, то приворожи ня.
2314. Ой ходила дівчинонька попід сіножати,
Та й копала корінецько мене чарувати.
Чаруй, чаруй, дівчинонько, я ті не бороню,
Дідьчу матір ізчаруеш, як будеш за мною.
2315. Ой з гори ся похмарило, з долу буде лляти,
Зварила мі мила чару в маленькім горняті.
2316. Чи ти, Йванку, з коника впав, чи ти, Йванку, впився,
Чи ти, Йванку, в миленької чарів наживився?

- Ні я, мамко, з коня упав, ні я, мамко, впився,
Йно я, мамко, в миленької чарів наживився.
2317. Ой дівчина, стара мати, дівчина, дівчина,
Вона мене зчарувала, як ще був хлопчина.
2318. Упав сніжок на обліжок, упав над водою,
Що-с мі, дівко, учинила, гину за тобою.
2319. Та у Турі керничина, та у Турі вода,
Розум-ес мі сколотила, дівчино молода.
2320. А я з гори на долину та я йду, та я йду,
Що-с мі мила наробила, додому не зайду.
Що-с мі, мила, наробила, що-с мі дала з'їсти,
Недалека доріженька — не годеи долізти.
2321. Та хоть низький, хоть високий плотик городжений,
Мушу іти до дівчини, бо-м приворожений.
Що-с мі, мила, учинила та розчини міні,
Ци-с мі дала у полинці, ци в варенім вині?
2322. Та болить ня, люба мамко, дуже головочка,
Тото мені наробила моя білявочка.
2323. Ой піду у садочок, урву собі грушу,
Що-с мі, мила, учинила, любити тя мушу.
2324. Дайся, рибко, на підмову, дайся, рибко, чути,
Або дай мі таке зілля, щоби тя забути.
2325. Ой тамка, де при лотоці травиця в потоці,
Дала, любко, любисточку, в солодкім молоці.
Ой в молоці, не в молоці, то в колачі з'їсти:
Прийде мі ся, молоденька, за тобов розсісти!
2326. Ой захрип я, моя мила, захрип я, захрип я,
Якусь-ес мі біду дала, до тебе прилип я.
Якусь мені біду дала, ой чи сухотоньки,
Що не маю вночі спання, а вдень роботоньки.
2327. Ой дівчино, дівчинонько, то ж мня вчарувала,
Коло тої керниченьки де-с водицю брала.
2328. Ой тунадуй, моя мила, тунадуй, тунадуй,
Дала мені моя мила велику принаду.
Та не тоту принадоньку, жеби тя любити,
Але тоту принадоньку, жеби тя й узбити.
2329. Ой Марійко, біла дівко, я в тобі кохався,
А ти мене вчарувала, я не сподівався.

2330. Тяжко болить, як укусить люта гадинонька,
Но ще тяжче, як вчарує люба дівчинонька.
Як укусить гадинонька, знайдеш в зіллі ліки,
Як вчарує дівчинонька, пропав-ес навіки.

2331. Та гусельки кедровії, смичок із тополі,
Так мі дівка віншувала, не май, хлопче, долі.

2332. Ой піду в полонину, нарубаю тої,
Та я піду ворожити до баби старої.

2333. Казала мі циганочка, казала мі правду,
Що я собі в своїм селі дівчини не найду.

2334. Ой у Стрию, в першій домі мальована дошка,
А дівчина моя буде, казала ворожка.

2335. Ой віє, вітер, віє, віє вітер теплий,
Добре дівку зчаловати, в дівки розум легкий.

2336. Ой біла білявочко, вбила би тя пушка,
Ти ся дала зчаловати коло оборужка.
Ти ся дала зчаловати, ти ся дала звести,
Ти ся дала, молоденька, на ганьбу привести.

2337. Ой білий легінику, ти біла білота,
Зчаловав-ес дівчиноньку, не файна робота.

ГОРЕ ПОКИНУТИХ

2338. Ей, гребу сіно, гребу та кладу на пластя,
Ци ти, хлопче, моя радість, ци мое нещастя?

2339. Ой на полі у три шори зелененьке пластя,
Яку-с, любку, правду казав, таке у тя щастя.

2340. Ой любку мій солоденький, ой любку мій, любку,
Чому ти мя так не любиш, як голуб голубку?

2341. Ой ти живеш на горі, а я під горою,
Ой ти тужиш так за мною, як я за тобою?
Коли б тужив так за мною, як я за тобою,
То вже жили б, моє серце, як риба з водою!

2342. Якби громи не гриміли, а тучі не били,
То би ми ся, мій миленький, заєдно любили.

2343. Ой Юрію, Юрієчку, Юрію — кришталю,
Із любові великої, щоб не було жалю.

2344. Чи я тобі не казала, чи-м тя не просила,
Скажи мені щирю правду, чи я тобі мила.

А я тобі повірила на недолю мою,
А ти ж мене позбавив любого спокою.

2345. Скажи, милий, чи мня любиш, повідж правду, прошу,
Бо мі така туга тяжка, що не перенешу.

Тече річка з-під Зарічка, я її загачу,
Скажи, милий, чи мня любиш, бо світка не бачу.

2346. Або мене, любку, люби, або позвіль кому,
Та най не йду щовечора сумненька додому.

2347. Як мі маєш любитоньки, люби мі, люби мі,
Як мі маєш покинути, дурню, не дури мі.

2348. Ей, кедь ня, любко, любиш, люби ня вірненько
Та не никай за другими, бо мені тяженько.

2349. Ой у саді вишня, вишня, чому не черешня?
Коли мене, любку, любиш, чому не береш мня?

2350. Ой дубику зелененький, чом листячко губиш,
Уповіш мі, мій миленький, чому ня не любиш?

2351. Ой ходжу попід грушу, груші мої, груші,
Хіба би ня тот не любив, ко не має душі.

2352. Тече вода студенойка, тече з винограду,
Ци ти мене вірно любиш, ци на яку зраду?

2353. Альбо мене, любку, люби, альбо мене лиши,
Альбо мої чорні очі на папері пиши.

— Ой писав би-м на папері, паперу не маю,
Ой їхав би-м за папером, дороги не знаю.

2354. Ци ти мене, милий, любиш, ци на збитки маєш,
Ци ти моїм товаришкам правду вповідаєш?

Не маєш, ні, мій миленький, чо на збитки мати,
Бо я тобі не грушечка в саду коштувати.

2355. Бо грушечку покоштував, а дале закинув,
Я молода, нещаслива, марно з світа згину.

2356. Соколи собі літають, сумненько гукають,
Іно мені, молоденькій, тяжкий жаль задають.

— Не розпущай, соколоньку, як той орел, крила,
Ой знаю я, знаю добре, що-м тобі немила!

2357. Покочу я срібний перстень по тесовім столі,
Тримав-ес мі мій миленький три роки на слові.

2358. Ой сиві воли, сиві, мальоване ярмо,
Може ми ся, мій миленький, любимо задарма.

2359. Ой на воді два лебеді днює і ночує,
Не будемо серце в парі, душа моя чує.
2360. Всі городи поорані, лиш мій толокує,
Усі до нас хлопці ходять, лиш любко бокує.
2361. Через гору високою едwabний шнурочок,
Вчора не був, нині не був, що то за смуточок?
2362. Не сій, тітко, ячмінь рідко, бо ті не посходить,
Вже день третій мій миленький до мні не приходить.
Не сій, тітко, ячмінь рідко, бур'ян го заглушить,
Не приходить мій миленький, мое серце крушить.
2363. Ей, були у нас хлопці, були легіники,
Лиш мій милий у нас не був уже три тижники.
2364. Ой у полі керниченька, крутоє деревце,
Чось до мене не приходить мое любе серце.
2365. Половина саду цвіте, половина в'яне,
Перше ходив щовечера, тепер не загляне.
2366. Ой через став білі гуси, через став, через став,
Вже до мене мій миленький ходити перестав.
2367. А в городі росте зілля, зацвіло синенько,
Нащо ти мя покидаєш, таку молоденьку?
2368. Ой я тебе вірне люблю, ти мя перестаєш,
Ой як вже мі тяжко, нудно, ти о тім не дбаєш.
2369. Та подумай, милий, собі, як би було тобі,
За два роки любив-єс ня, а третього годі.
2370. Погадаєш, мій миленький, як-то було зразу,
Яка була розмовонька коло перелазу.
2371. Ой вишенько, черешенько, листя опадає,
Товаришко, моя душко, хлопець покидає.
2372. Ой Іван ся увивав, як любку любити,
Ой а тепер ся ввиває, як би полишити.
2373. Ой боже милостивий, який жаль гіренький,
Кой раз любив, дале лишив любко солоденький.
2374. Ай Цилю Васишин, Цилю Васишин,
Та як-єс ня вірно любив, тепер-єс ня лишив.
2375. Подь, любочку, на пораду, та порадимеся,
Най ті вкажу дві-три слові, бо розходимеся.

2376. Та як ми ся розійдемо на широкім полі,
То вже ми ся не зійдемо докупки ніколи.
Ой то поле широкее, то ся розширило,
Любе мое закохання, то ся віддалило.
2377. Паде кір'я із явір'я, паде кір'я з бука,
Та уже нам, мій миленький, в любові розлука.
Сидить голуб на дубоньку, голубка на воді,
А вже ж нам ся, мій миленький, любитися годі.
2378. Ой лишися, любку, мене, я ся лишу тебе,
Най заросте дорожина од мене до тебе.
2379. Нащо би-сь ми, легінику, много говорили,
Красно собі подякуйме, що-сьмо ся любили.
2380. Ой пасуться коровочки на новім покосі,
Дякую ті, білий хлопче, що-сь ня любив досі.
2381. Я в городі калабаня, купалася каня,
Дякую ті, мій миленький, за твоє кохання.
2382. Ой дубе зелененький, ходжу попід тебе,
Я любочка полишаю, не любочко мене.
2383. Коло млина, коло млина викопана яма,
Казав любко, що лишить ня, я лишила й сама.
2384. Ой заросла дорожина, куди я ходила,
Ци не жаль ті, любий любку, що-м тя полишила?
2385. У високій полонині два дуби зрослися,
Ци не жаль ті, мій миленький, що ми розійшлися?
2386. Ой їде машиниця, дома проминає,
Чи не жаль ті, що між нами любові немає?
2387. То тя люблю, мій миленький, що аж умираю,
З тобов жити я не буду, дуже добре знаю.
2388. Ой із дуба зеленого листочок зорвеме,
Нащо нам ся та любити, кой ся не збереме?
Ой кувала зозулиця на гати, на гати,
Та шкода ся так любити, би ся не зобрати.
2389. Ой вже мені не ходити, куда я ходила,
Ой вже мені не любити, кого я любила.
Ой вже мені не ходити зеленим потоком,
Ой вже мені не любити Томуня під боком.
2390. Ой вже мені не ходити по тій яворині,
Ой вже мені не любити парубочка Грині.

2391. Кедь ня любку полишаєш, не кажи нікому,
Не чини мі жальок серцю, радості дакому.
2392. Зав'ю чорну ширіницю, смуток означає,
Завто мене любко, мамко, любити лишає.
2393. Ой тяжко мі, мамко, тяжко, де би мі не тяжко,
Кой ня любко полишає та й не знаю, за що.
2394. Ей, упало та яблучко та зачало гнити,
Ей, ко ті заказує зо мнов говорити?
2395. Не дали мі постояти, ані говорити,
Аби-с ми ся порадили, як будемо жити.
2396. Закувала зозулина на даху, на даху,
Моя мамка твою матір не хоче за сваху.
2397. Не хоче ня, любку, мамка, ні твоя родина,
Та ти істань та подумай, бо ти не дитина.
2398. Ой не звідти сонце сходить, звідки му сходити,
Заказали отець, мати, дівчину любити.
2399. Мої вочка заплакані, а твої нудяться,
Шуга мої через твої не розвеселяться.
2400. Ой летить пташка, летить селами впоперек,
Нам ся було полюбити хоч роком навперед.
2401. Ой тягар мі на серденьку, тягар немаленький,
Що полюбить та не возьме хлопець молоденький.
2402. Я на виру хусти перу, на споді сріберце,
З ким гадала, шлюб не взяла, смутне мое серце.
2403. Не можу ся, мамунцуню, на той дім дивити,
Де-м гадала та й мислила господинев бити.
2404. Ой я гори прокопала, ліс-ем проломила,
Не судив мі пан бог того, кого я любила.
2405. Ой я мала закоханне лиш півтора року,
Я гадала, що присилю хусточку до боку.
2406. Яке в мого миленького жовтеньке волосся,
Я мовила, що розчешу, а вно відвелосся.
2407. Ой бреду я, бреду річку, на камені стану,
Кого люблю я, навиджу, того не дістану.
2408. По Дунаю качка плаває, по лісочку блудить,
Шуга легінь дівку не взьме, котрий дуже любить.

2409. Чи я тобі не казала, казали ті люде,
Що з нашого закохання нічого не буде.
2410. Не всі тоті сади родять, котрі зацвітають,
Не всі тоті поберуться, котрі ся кохають.
2411. Ой співала на билинці якась пташка сива:
Ой котра ще не любила, у бога щаслива.
Бо не усі садки родять, котрі вже зацвіли,
Та не усі побралися, котрі ся любили.
2412. Половина садів цвіте, половина в'яне,
Половина заміж іде, друга гине марне.
2413. Та на горі монастирі з самої дубини,
Шкода, любку, тої слави, що ми ся любили.
2414. А й у полі керниченька, зимка ї припала,
Ліпше було, мій миленький, зак я тя не знала.
Ліпше було, мій миленький, ліпше було, ліпше,
Боліла мня головочка, тепер болить гірше.
2415. Ліпше було, гарний хлопче, щоби-с ся не родив,
Коли ж мене та не любив, що ж до мене ходив?
2416. Нещасливе закохання треба занехати,
А що було серцю миле, треба покидати.
2417. Ой коби я була знала, що так буде з нами,
Я би була обходила твій слід городами.
2418. Любила-м тя, легінику, як з горіха зерня,
Буду тебе обходити, як колюче терня.
2419. Любилися, кохалися, як горобці в стрісі,
Як ся взяли розходити, як голос по лісі.
2420. Любилися, кохалися, як голубів пара,
Розійшлися, розтеклися, як та темна хмара.
2421. Поки ми ся та любили, сухі дуби цвіли,
А як ми ся залишили, сиренькі повбили.
Як ми ся та любили, весь мир радувався,
А як ми ся залишили, весь мир дивувався.
Та не тому дивувався, що ми ся любили,
Але тому дивувався, що ми ся лишили.
2422. Ой тече вода, тече з каменя на камінь,
Любили-сме ся до весни, а в'д осені амініь.
2423. Ой торічне закохання, торічне, торічне,
Торік було закохання, тепер чудо вічне.

2424. Ой із гори на долину покотився горох,
Перше було закохання, тепер тяжкий ворог.
2425. Ой коби я була знала, дурня не любила,
Була би я на серденьку туги не носила.
2426. Що-м ся води наносила з тої кирниченьки,
Що-м ся дурня налюбила з тої вуличеньки.
Що-м ся води наносила тої колотної,
Що-м ся дурня налюбила, шкода слави мої.
2427. Не слухати було, дівко, шептанячка мого,
Держатися було, дівко, розуму свого.
2428. Не ходити було, дівко, по гаю, по гаю,
Не кликати було, дівко: — Подь сюди, Мигалю.
— Ой я го не кликала, самий за мнов ходив,
Якої мі ганьби найшов, господь би го побив.
2429. Ой яворе, явороньку, листя ті зелене,
Буде тебе біг карати, гільтяю, за мене.
Буде тебе біг карати, не переставати,
Та за тоті темні ночі, що мі не дав спати.
2430. Варила я суху рибку та й не шумувала,
Любила я парубочка та й не шлюбувала.
Я ще буду раз варити, буду шум збирати,
Я ще буду раз любити, буду шлюбувати.
2431. Топилися сніги з гори, на долині стали,
Любилися сиві очі, тепер перестали.
2432. Ораниця невелика, ружа коло неї,
Яка була вірна любов, а вже нич із неї.
2433. Будеш, любку, бановати, а що-с таке зробив,
Раховав-ес ня не брати, чого-с до нас ходив?
2434. Ей, білий легінику, майбілий не будеш,
Як ся буду віддавати, бановати будеш.
2435. Ой тече вода, тече, она течи буде,
Ко ня давно дуже любив, бановати буде.
2436. Ой забудеш за дедика і за рідну неньку,
А за мене не забудеш, файну, молоденьку.
2437. Летить ворон з чужих сторон та крильцями фай, фай,
Як я піду з сего села, комусь буде жаль, жаль.
Летить ворон з чужих сторон, а він не голоден,
Ой тот буде жаловати, хто мене не годе.

2438. Ой паслися карі коні в глибокій долині,
Будеш мати сім коханок ти, дурню, по мені.
Будеш мати сім коханок, до сподоби своєї,
А потому привандруеш до мене самої.
2439. По stodолі, по stodолі в'єся горохлянка,
Ти ся, дурню, вже воженив, а я сі панянка.
Ти ся, дурню, вже воженив, я сі ходжу паном,
Та-м то тебе вочка болять дивитися за мною.
2440. У зеленій полонині вітер ся валує.
Любив дуже, лишив уже, а тепер банує.
2441. Ой сивая зозуленько, ой сивая, сива,
Чи всі люди, чи лише я така нещаслива?
2442. Ой мала ж я миленького, а тепер не маю,
Скоро вечер, по вечері я спати лягаю.
2443. Не дав мі бог милейкого, лише дурбалину,
Куди іду, все за першим баную та гину.
Куди іду, сльози ллються, чорні вічка мружу,
Солодейкий, мій милейкий, чи я тя витужу?
2444. Та кой собі погадаю за любка давного,
Сорочка ня уражає до сердечка мого.
2445. Ой тяжко глини брати з берега грубого,
Тяжко любка полишати та йти до другого.
2446. Коло млина яворина, коло млина кладка,
Я з немилим говорила, а за милим гадка.
2447. Говорила-м ізвечера із любком новеньким,
Мене душа поболоє за стародавненьким.
2448. Ой шуга не забуду, чия-м давно була,
Та чия мі під головков права ручка була.
Та ци знаєш, легінику, яка любов була,
Ци є така головочка, би ото забула.
2449. Парубочку гладкий, гладкий, не сходиш мі з гадки,
Та хіба мі тоді зійдеш, як до мене прийдеш.
2450. Ой як я сі нагадую торічну зимоньку,
Та з ким же я приходила ввечер додомоньку?
Ой як я сі нагадую торічну зиму,
Як я їла винні ябка, червону калину.
Ой як я сі нагадую, яка була торік
Солодонька розмовонька коло наших воріт.
2451. Невисоко сонце сходить, а не досягнути,
Невелика любов була, не можна забути.

2452. Плине човен, води повен, нікому звернути,
Ой як тяжко мому серцю о тобі забути.
2453. Та не годна-м рано встати, та й рано умити,
Та не годна-м, легінику, за тебе забити.
2454. Голосочку мій тоненький, далеко тя чути —
Ой мій милий чорнобривий, тяжко тя забути.
Ой маю я таке зілля близько перелазу,
Я ті ся дам напийки, забудеш відразу.
2455. Є ді в мене в городечку червона ружочка,
За любочком моїм милим болить головочка.
Ой болить мя головочка, не виходжу з хати,
Ой далеко мій миленький та не буде знати.
Коломию запалили, Коломия горить —
Такой мене за миленьким головонька болить.
2456. Ой піду я лісом, трісом, самов серединов,
Болить мені головонька за вдовиним сином.
2457. Ой орані ораниці, посіяні маком,
А й болить мня головочка за тим одинаком.
2458. А я мелай покопала, пасулі лишила,
Як-ем собі за сесь годик головку зсушила.
2459. Болить мене головонька, болить мене серце,
За тим милим чорнобривим, що-м любила перше.
2460. Коли собі погадаю, кого-м майлюбила,
Головка ня поболює, як кой би-м ся впила.
2461. Та болить ня головочка, богдай би не стала,
Коли така дурна била, любкові вважала.
Не боли ня, головочко, бо личко марніє,
Ліпше забудь за любочка, що хоче, най діє.
2462. Бідна ж моя головонько, бідна ж моя, бідна,
Взяла мі ся головонька журба непотрібна!
2463. Ой віє вітер, віє та й буде віяти,
За ким душа бановала, буде бановати.
Ой горе мі на душі та горе, та горе,
Коби-м знала, де мій любко, перейшла би-м море.
2464. Половина саду цвіте, половина в'яне,
За тобов ня душа болить, миленький Іване.
2465. Ци в зеленій полонині травиця опала,
Дванадцятій заказую, вби любка не мала.

- Дванадцятій заказую, десятій не хочу,
Через тебе, білий любку, хіба в воду скочу.
2466. Ой скочу у водицю, би ня рибка з'їла,
Та би мене за любочком душа не боліла.
2467. Серце мі ся уриває, душа мі ся губить,
Та й за тобов, мій Николко, що тя друга любить.
2468. Ой плавали качата долі тихов водов,
Нич мі душу так не з'їло, як невірна любов.
Ей, любов, мамко, любов, любов не дурниця,
Та мі з'їла любов душу, як колопні птиця.
2469. Ой покладіть мене, мамко, й а в темненький гробик,
Вби мі вічка не никали, куда любко ходить.
2470. Коби-с знала, люба мамко, як мені на душі,
Та так би-с мі заспівала, як пташка на груші.
2471. Та як верба замерзає взимі над водою,
Так мі, любку, замерзає душа за тобою.
2472. Та як собі нагадаю та кого я люб'ю,
Або з цього села піду, або душу згуб'ю.
2473. Попід гору високою буйний вітер віє,
Здає мі ся, що не тужу, лиш серденько мліє.
2474. Вітер віє, вітер віє, вітрець повіває,
То ж то мені за миленьким серце зомліває.
2475. Ой полонина руна, ходила-м тобою,
Так-ем тліла, як головня, любку, за тобою.
2476. Серце мое каменное, яке-с розжалене,
Та як тото залізочко в вогню розпалене.
А й тому залізочку ковалі допоможуть,
А мойому сердечкові дохтори не можуть.
2477. Ой паде дощик, паде та в лотоки скаче,
В мене ротик веселенький, а сердечко плаче.
2478. Ой дубочку зелененький, дубочку, дубочку,
Серце мі ся розпадає за тобов, любочку.
2479. Чому очі не плачете, жалю не маєте,
Моє серце в тузі ходить, а ви не знаєте.
2480. Ой як собі нагадаю, як ми ся любили,
Коли ми ся одним цукром обоє ділили.
Ой із гори на долину — невелике діло,
Позич мені, любку, серця, бо мое згоріло.

2481. Світить місяць, світить місяць, світить, а не гріє,
Однак мені за миленьким моє серце мліє.
Ой стою я, любку, стою під твоєв стіною,
Серце моє розпадає, що я не з тобою.
Серце моє розпадає на дві половини,
Не виділа-м миленького ні вчора, ні нині.
Не виділа миленького, коби не видіти,
Аби мі ся, що не стало, аби не змарніти.
2482. Ой коби я була знала, тебе не любила,
Та би була на серденьку туги не носила.
2483. Ой би штири скрипки грало та й цимбали били,
То би моє смутне серце не розвеселили.
2484. Ой то я сі полюбила не свою доленьку,
Ой то я сі наробила серцю розболеньку.
2485. Я гадала, моя ненько, що то люба фрашки,
Моє серце люба спила, як пшеницю пташки.
Ой пшеницю пташки спили, ніщо молотити,
Моє серце люба спила, мало буду жити.
2486. Ти казала, моя мати, що любість дурниця,
Люта змора серце спила, як колопні птиця.
2487. Мені милий не родина та й не родинонька,
Болить мене за ним серце, болить головонька.
2488. Та кой собі погадаю за любочків ротик,
Та так мі ся серце здригне, як тоненький дротик.
2489. Подивлюся горі, долу, не видно нікого,
Серце моє розпукає з жалю великого.
2490. А я браму запираю на голку, на голку,
Серце мі ся уриває за тобов, Николку.
2491. Ой ходжу я понад став та й пацьорки силою,
Серце мі ся розпукає за тобов, Василю.
2492. Ой господи милосердний, ти, боже, божечку,
Яка-с туга майвелика на моім сердечку.
Ой господи милосердний, як я тебе прошу,
Здойми мені тугу з серця, як ю тяжко ношу.
2493. Вітер віє, вітер віє, вітрець повиває.
То ж то мені за миленьким серце омліває.
Серце моє, серце моє, з каміння твердого,
Чому ж ти ся не розпадеш з жалю великого?

2494. Ой глибока та водиця, далеко спливає,
Ой широка та вербиця, широк лист пускає.
Ой широка та вербиця, широк лист пускає,
Ой тягота, жаль та й любов серце уриває.
2495. Не знаєш ти, моя мати, і не будеш знати,
За ким моє серце тужить і буде вмирати.
Ой боже мій милостивий, я тя щире прошу:
Здійми тягар з серця мого, бо вже го не зношу.
2496. Ой листочку яворовий, винися кругленько,
Такой за моім миленьким болить мня серденько.
Сумна гора без явора, без зелененького,
Ще сумніше дівчиноньці та без миленького.
2497. Ой мамко солоденька та мамко солодка,
Яка в мене на серденьку велика тяготка.
2498. Ой не шуми, луже, дуже по сухій ліщині,
Не додавай, серце, жалю молодій дівчині.
2499. Ой шумить гай дрібним листям, а поле травною,
Серце плаче голосами, а очі сльозною.
2500. Коло млина, коло млина та й коло потічка,
Чому в тебе, дівчинонько, заплакані вічка?
2501. А як я сі нагадаю та за того любка,
Котять мі ся сльози з очей, як ниточка з клубка.
2502. Плачте, очка, плачте, очка, шуга не всихайте,
Бо кого-сте майлюбили, тому спокій дайте.
2503. Тече річка невеличка аж до Синевідська,
Так за тобов, милий, плачу, аж болять мя вічка.
2504. А як собі нагадаю, що любка не маю,
Не водою, а слезою личенько вмиваю.
2505. Як я собі здогадаю давнії літейка,
Пійдуть сльози долі личком, як бистра річейка.
Як я собі здогадаю, кого я любила,
Якби мені не душейка, я би-м ся згубила!
Та як я сі нагадаю давнюю давнину,
Заболить мня головонька, що трохи не згину.
Повій, вітре, повій, вітре, повій, вітре гайний,
Ой нема вже і не буде, як був милий давній!
2506. То чо мої карі очі в голову потали?
Бо вни собі сусідського хлопця покохали.
Не велика ябліночка, лиш великі ябка,
Не велике закохання, лиш велика гадка.

2507. Ачей тебе, білий любку, чорти малювали
Та вби мої чорні вічка так забанували.
2508. Ой зацвіли туліпани, зацвіли грішпани.
Там-то мені сумно, нудно, як вечір настане.
2509. Ой їде машиночка шинами тихенько,
Нико не знав та й не буде, за ким мі тяженько.
2510. Ой люблю тя, мій миленький, ой люблю тя, люблю,
Через тебе, мій миленький, літа мої гублю.
2511. Та, долино зелененька, як на тобі руно,
Та всім людям веселенько, а мені так сумно.
2512. Не виділа-м свого любка ні вчора, ні-с далі,
А в неділю увиділа на великім жалі.
2513. Неділице учорашня, що ти мені дала,
Мої вічка заплакані із самого рана.
2514. Ой кувала зозулина та ще й буде вити,
Жаль мі, любку, за тобою, що маю зробити?
2515. А як собі нагадаю за тебе, миленький,
А й що роблю, з рук мі впаде, любку солоденький.
2516. Ой Іване та Іване, Іване миленький,
Чого мені через тебе світ невеселенький?
2517. Ой якби знав, мій миленький, та як мені нині,
Та як тому каменеві серед води в млині.
2518. Не спала я тої ночі та встала раненько,
Смутна ходжу, невесела, чи віриш, серденько?
2519. Ой чи мені, любку, дання, чи мені сухоти?
Нема мені вночі спання, ані вдень роботи.
2520. Редьку саджу, редьку сію, редьку підливаю,
Рости, редько, великая, на зиму сховаю.
Рости, редько, великая, не будь же гіркая,
За тобою, мій миленький, туга великая.
2521. Та як я ся здогадаю та за соколинку,
Та й не можу скоротати до вечера днинку.
2522. Ой як я сі погадаю, як-ем тя любила,
Та ні обід, ні вечеря, любку, мні не мила.
2523. Як-я собі загадаю та за миленького,
То не виджу перед собов світка біленького.
2524. Ой як собі погадаю за милого вічка,
Аж би сонце у полудне — мені темна нічка.

2525. Через твое біле личко, через твої очі,
Не береся ні робота, ані сон уночі.
2526. Не спала я тої ночі, ой ані на волос,
Я гадала, що мня знайде миленького голос.
Не спала я тої ночі, не буду і другу,
Бо я маю на серденьку великую тугу.
2527. Ой ти, душко, легінино, тонка, високая,
Ой бо мені за тобою туга великая.
2528. Ти коби-с знав, легінику, яка в мене нуда,
Ти би не йшов до другої, а й прийшов би-с сюда.
2529. Ти, мій боже милостивий, ти боже, божечку,
Які туги великії на моїм сердечку.
Які туги великії на моїм, на моїм
Та як, любку, не віруеш, най буде на твоїм.
2530. Рибалочка по бережку та рибоньку удить.
А милая по милому білим світом нудить.
Рибалочка по бережку рибоньку хапає.
А милая по милому тяженько вздыхає.
Рибалочка по бережку та рибоньку ловить.
А милая по милому білі ручки ломить.
Рибалочка по бережку, як ластівка в'ється,
А милая по милому, як горлиця б'ється.
2531. Ой місяцю, перекрою, світи наді мною,
Ой що ти мі, милий, зробив? Гину за тобою.
2532. Ой убита доріжечка, в город під калину,
Та я тебе, любку, люблю, за тебе загину.
2533. А мій любку солоденький, загину за тобов,
Ой загину, як рибонька за студеннов водов.
Ой вийду я на вулицю конопельки терти,
Так тя люблю, мій миленький, що прийде мі вмерти.
2534. Ой вийду я на вулицю та стану на дошку,
Таки гину, умираю за тобов, Тимошку.
2535. А хто знає від кохання, то порадьте, люде,
Бо вже ж мені за миленьким загибочок буде.
2536. Коби мі ся що не стало, бо уже не можу,
Та й, відай, я за миленьким головков наложу.
2537. Ой загину, моя мати, загину, загину,
Коли того чорнявого любити покину.

2538. Та товди ня, мамко люба, ввидиш веселеньку,
Як мі ввидиш на гробику траву зелененьку.
2539. Там калина коло млина червоно зацвіла,
Там дівчина за козаком на смерть затужила.
2540. Ой ци я ся в лісі вродив, ци в зеленім гаю,
До котрої догадаю, та щастя не маю.
Ой ци я ся в лісі вродив, в зеленій ліщині,
Ой що я ся не сподобав молодій дівчині.
Ой ци я ся в лісі вродив, ци в тім оборозі,
Ой що я ся не сподобав дівчині, небозі.
Ой ци я ся в лісі вродив, ци в тій папороті,
Ой що я ся не сподобав дівчині, сироті.
2541. Перше-с мене голубила, перше-с мня любила,
Тепер хочеш, щоби-с більше мене не виділа:
Та й я тебе над всіх любив, ти-с мі була мила,
Не будеш вже так із другим, як зо мнов щаслива.
2542. З-під явора зеленого водиця ся ліє,
А й бо моя дівчинонька любити не вміє.
З-під явора зеленого водиця цяпоче,
А й бо моя дівчинонька любити не хоче.
2543. Усі уці виздыхали, а вівчар гуляє,
Та уже мі файна рибка ротика не дає.
2544. Та я гину, погибаю через марне діло,
Через чорні оченята, через біле тіло.
Біле тіло, біле тіло, з вітром полетіло,
А з усіма говорила, зо мнов не хотіла.
2545. Ой висока сосна росла, гладка і тоненька,
А де ж ти ся забавляєш, дівчино миленька?
А де ж ти ся забавляєш, чи в полі, чи в дворі,
Чому ж бо ти не буваєш зо мнов на розмові?
2546. Одно мі ся плече мече, а друге не хоче,
Відай же мя моя любка покинути хоче.
2547. Підмовив би-м, каже, камінь, та й камінь з водою,
Лиш не можу підмовити дівчини з собою.
2548. Та я мислив, молоденький, що она мні любить,
А она мя таки лишень словами голубить.
Ой я думав, молоденький, три дні і три ночі,
Чому любка усіх любить, лиш мене не хоче.
2549. Ой чи я сі не хлопчина, чи не парубчина,
Нащо дає доганойку молода дівчина?

2550. Ой ти кажеш, дівчинонько, що я в тебе стою,
А я в тебе скільки стою, що на гралі гною.
2551. Посію я своє жито та межі матками,
Не дури мя, дівчинонько, тими загадками.
Посію я рано жито, рано буде спіти,
Прийде мі ся, добрі люди, за рибков здуріти.
2552. Як ішов-єм до милої, летів голуб сивий,
Як ішов-єм од милої, смуток нещасливий.
Гей, горонько кремінная, чом ся не лупавш?
Ой, дівчино молодая, камінь-серце маєш!
2553. Ой вдарили два морози, аж ся річка здула,
Таке серце у милої, за мене забула.
2554. В тебе, мила, тільки любви, як в камені води,
Шкода твої, дівчинонько, красної уроди.
2555. Скажи мені, дівчинонько, скажи мені, мила,
Ніби вірно любила-с мя, а далі лишила?
Повідж мені, дівчинонько, бо сам ся дізнаю,
Чому ти мя покинула, як лист на Дунаю.
2556. Ой дівчино, дівчинонько, квітко розмаїта,
Чому ми ся так не любим, як тамтого літа?
2557. Ой миє вода берег та й переміточки,
Та уже мі не ходити та й до білявочки.
2558. Перевержу мотовило, перевержу моття,
Ой уже мі, білявочко, не ходити до тя.
2559. Люлька моя черлененька, вже тя не курити,
Любка моя солоденька, вже тя не любити.
2560. Приснив мі ся сон дивненький, як бог дасть, так буде,
Я ся дивлю у оконце — ведуть милу люде.
Або гори розступіться, або мня покрийте,
Маєте мня розлучати — ліпше мня забийте!
2561. Ой, завій же, вітриченьку, відки тя жидаю,
Та й із тої Чорногори, відки любку маю.
Ой завівав буйний вітер, завівав, завівав,
Так пусто-сми, дівчинонько, на тебе надівав.
2562. Ой ходив я до дівчини, а все було хмурно,
Не міг я ся догадати, що то було дурно.
2563. Воли мої половенькі, воли мої лисі,
Зарубана доріженька до мої Марисі.

- Зарубана доріженька, терном затернена,
Ой вже моя Марисенька з іншим заручена.
2564. Ой люблю тя, дівчинонько, в душу тя не вложу,
Я брати тя не гадаю, забути не можу.
2565. Моя душко солоденька, з оріха зеренце,
Тебе ведуть за рученьки, мене болить серце.
2566. Ой садив я капустицю на чужім городі,
Ой любив я дівчиноньку та людям — не собі.
2567. А де тая керниченька, що голубка пила,
Та де ж тая дівчинонька, що мене любила?
Уже ж тую керниченьку голубки випили,
Та вже ж мою дівчиноньку інші полюбили!
2568. Ой серус, файна рибко, та як ти ся маєш?
Та я чую, зачуваю, що ти ся віддаєш.
2569. Ой я копав керниченьку, води не напився,
Ой я любив дівчиноньку, з нею не вженився.
2570. Ой копав я керниченьку велику, глибоку,
Ой любив я дівчиноньку тоненьку, високу.
Викопав я керниченьку, а в ній вода гірка,
Полюбив я дівчиноньку, комусь буде жінка.
2571. На високій полонині пасе баран дикий,
Віддаєшся, біла дівко, мені жаль великий.
2572. Віддаєшся, файна рибко, віддаєш, віддаєш,
На кого ня, молодого хлопчика, лишаєш?
2573. Чорні очі при потоці, сиві при долині,
Я сі гадав, дівчинонько, що ти будеш мені.
2574. Ой пожену коні пасти та на полонину,
Ти не знаєш, моя мила, за тобою гину.
2575. Ей, біла білявино, ей, біла білява,
Буде мати банувати, що мі тя не дала.
Буде мати банувати та й отець, та й отець,
Та й що мі тя та не дали, кой я білий хлопець.
2576. Буде мати банувати, а отець поплаче,
Та що мені тя не дали, дівчино, сараче.
2577. Там на річці нема моста, бо вода урвала,
Котра дівка була гарна, то вже ся віддала.
2578. Урвалася тота струна, що майтонко гула,
Віддалася тота дівка, що майфайна була.

2579. Ой кувала зозуленька, кувала, кувала.
Та де ж тая дівчинонька, що мене кохала?
Нема ж тої дівчиноньки, вже її не буде,
Була красна, була щира, та й взяли ю люде!
2580. Заричали коровиці за брамов, за брамов,
Так я плакав за дівчинов, як за ріднов мамов.
2581. Каже, мамко, каже, мамко, серце мі ся замкло,
Та на ключик, на колодку, за любку солодку.
2582. Та на тобі, кугутику, пір'ячко рябое,
За тобою, моя мила, плаче серце моє.
2583. Ой заходить ясне сонце за хмару синеньку,
Ой нема мі веселості на моім серденьку.
Ой нема мі веселості ані вдень, ні вночі,
Лиш сумую за миленьков, виплакую очі.
2584. Посіяв я пшениченьку рідонько, рідонько,
Прийде душу погубити за тобов, рибонько.
2585. Ой чи знаєш, моя мила, чи знаєш, чи знаєш,
Що без ножа, без сокири серце моє краєш?
2586. Ой пожену коні пасти та на полонину,
Чи ти знаєш, моя мила, за тобою гину.
2587. Ой ішов я горі селом, горі слободою,
Серце мі ся розкροїло, любко, за тобою.
2588. Серце мі ся розпадає, голова мі болить,
Див'ючися на ті гори, куда мила ходить.
2589. Та коли ся здогадаю, як-ем любку любив,
Серце мі ся розпукає, душу би-м загубив.
2590. Ой вийду я до покою та тупну ногою,
Взяло дівча життя моє та й молодість мою.
Невелика пташиночка все гілля вгинає,
А хто знає від любові, нехай мені дає.
А хто знає від любові, та порадьте люди,
А вже ж мені, молодому, та погибель буде.
2591. Ой як собі нагадаю, як-ем любку любив,
Коби-м тільки не шановав, то би-м душу згубив!
Голова ня поболує, а на зуби дрижу,
Хотів би-м ся повісити в милої під хижов.
2592. Ой я гаю не рубаю, тільки ліщиноньку,
Ой піду я марне з світа через дівчиноньку.

2593. Ой ковала зозуленька у дубовім лісі.
Ой ти, смутку, з мого серця іди, уступися!
Ой ковала зозуленька та на бездорожю.
Я за тобов, файна рибко, головов наложу.
2594. Ой люблю тя, моя мила, ой люблю тя, люблю,
Через тебе, моя мила, літа мої гублю.
Любив-ем тя дівчиноньков, буду молодицев,
Буду на тя доти ждати, аж будеш вдовицев.
2595. Як соловей як щибече, далеко го чути,
Як парубок дівку любить, не може забути!
Забув би я, товаришу, забув би я швидко,
Коби з твого подвір'єчка на моє не видко.
Бодай твое подвір'єчко від сонця згоріло,
Щоби мене, молодого, серце не боліло.
2596. Ой до гути дороженька, до гути, до гути,
Не можу тя, дівчиночко, ніколи забути.
2597. Хіба тогді, дівчиночко, мої мислі згасиш,
Коли твою білу ручку та з моєю зв'яжеш.
Хіба тогді, дівчиночко, я тебе забуду,
Як навіки із сим світом прощатися буду.
2598. Ей, забуду я молитву, забуду, забуду,
А дівчину не забуду, поки жити буду.
2599. Закувала зозулина за водов, за водов,
Бодай того гута вбила, ко вигадав любов.
2600. Та на ріці дві смеріці, одна майтоненька,
Та недобра тверда любов, добра повільненька.
2601. Та прядеся кужелина, прядеся, прядеся,
Тверда любов — дурний розум, довго не ведеся.
2602. Й осичина, березина, то одного листа,
Хто не має закохання, того душа чиста.
Хто не має закохання, той в бога щасливий,
Його нічка спокійненька, деньок не смутливий.
2603. Цвіте терня, цвіте терня, бо коріння має:
Хто мислості не зазнає, той жалю не має.
2604. Плине човен, води повен, та й розливається,
Каждий бідний, нещасливий, котрий кохається.
2605. Не дізнає більше в світі більшої прикrostі,
Ой як же той, та що любить, та без взаємності.

2606. А кохання — не родина, та й не родиночка,
За коханням серце мліє, болить головочка.
2607. Ой хто люби та не знає, скажіть ему, люде,
Най ся в любі не кохає, у біді не буде.
Ой хто люби та не знає, най ся богу молить,
А від любі великої най господь боронить.
2608. Черешенька білим цвіте, черленое родить,
Великое цілювання на біду приводить.
2609. Сію рожу по морозу, по снігові сходить,
Великое закохане до біди приводить.
2610. Хто не має закохання, той біди не знає,
Най ся мене, молодої дівчини, спитає.
2611. З великого закохання ні слави, ні вжитку,
Нема удень очкам спання, вночі супочинку.
Нема вночі очкам спання через обіймання,
А в дниноньку роботоньки через дрімотання!
2612. Я шалвію пересію та й горох потичу,
Великого закохання нікому не зичу.
Ой велике закохання в здоров'я не буде,
З великого закохання безголов'я буде.

